

Sygn. akt II AKa 244/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Marek Celej

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Waldemara Tyla i Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniach 16, 17 i 18 marca 2015 r.

sprawy

- 1) *J. P. (1) oskarżonego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;*
- 2) *Z. R. (1) oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;*
- 3) *K. K. (1) oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i inne;*
- 4) *S. F. (1) oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i inne;*
- 5) *M. B. (1) oskarżonego z art. 258 § 2 k.k. i inne;*
- 6) *D. K. (1) oskarżonego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;*
- 7) *P. B. (1) oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne,*
- 8) *S. D. oskarżonego z art. 258 § 2 k.k. i inne;*
- 9) *T. B. oskarżonego z art. 258 § 2 k.k. i inne;*
- 10) *R. W. (1) oskarżonego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne;*
- 11) *K. B. (1) oskarżonego z art. 258 § 2 k.k. i inne;*
- 12) *G. S. (1) oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., i inne;*
- 13) *D. P. (1) oskarżonego z art. 258 § 2 k.k. i inne;*

- 14) **J. Ł. oskarżonego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 15) **M. M. (1) oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;**
- 16) **R. K. oskarżonego z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 17) **M. K. (1) oskarżonego z art. 258 § 2 k.k. i inne;**
- 18) **D. S. (1) oskarżonego z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 19) **P. P. (1) oskarżonego z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 20) **J. Ś. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 298 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 21) **R. M. (1) oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.;**
- 22) **B. S. (1) oskarżonego z art. 263 § 2 k.k. i inne;**
- 23) **G. Ł. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 24) **A. C. (1) oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. i inne;**
- 25) **J. K. (1) oskarżonego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;**
- 26) **D. W. oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;**
- 27) **A. Z. (1) oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 wyżej cytowanej ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 28) **M. M. (2) oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 29) **M. F. (1) oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne;**
- 30) **S. B. (1) oskarżonego z art. 263 § 1 k.k.;**
- 31) **W. G. oskarżonego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;**
- 32) **A. M. (1) oskarżonego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k.;**
- 33) **P. B. (2) oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.;**
- 34) **M. D. (2) oskarżonego z art. 263 § 2 k.k.;**

35) **M. K. (2) oskarżonej z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;**

36) **A. Z. (2) vel B. oskarżonego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne**

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora i obrońców oskarżonych J. P. (1), K. K. (1), M. B. (1), S. D., T. B., G. S. (1), M. K. (1), D. S. (1), P. P. (1), R. M. (1), B. S. (1), J. Ł., M. M. (2), W. G., K. B. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 września 2012 r. sygn. akt VIII K 438/05

I. w odniesieniu do oskarżonego J. P. (1):

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla tenże wyrok w zakresie czynów z pkt I (pkt I aktu oskarżenia), pkt III (pkt III aktu oskarżenia) i pkt IV (pkt IV aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

b) ustala, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary za czyn z pkt II (pkt II aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym w tej części podstawę skazania uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,

2) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. w odniesieniu do oskarżonego Z. R. (1) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynu z pkt V (pkt V aktu oskarżenia) i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

III. w odniesieniu do oskarżonego K. K. (1):

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla tenże wyrok w zakresie czynów z pkt VI (pkt VI aktu oskarżenia), pkt VII (pkt VII aktu oskarżenia), pkt VIII (pkt VIII aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

b) ustala, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary za czyn z pkt IX (pkt IX aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym w tej części podstawę skazania uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,

2) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. w odniesieniu do oskarżonego S. F. (1):

1) zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

b) uchyla wyrok w zakresie czynów z pkt X (pkt XII aktu oskarżenia), pkt XII (pkt XIV aktu oskarżenia) oraz na podstawie art. 435 k.p.k. w zakresie czynu z pkt XIV (pkt XVI aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

2) *na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,*

3) *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 18 marca 2006 r., uznając karę za wykonaną w całości;*

V. *w odniesieniu do oskarżonego M. B. (1):*

1) *zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:*

a) *uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,*

b) *uchyla wyrok w zakresie czynów z pkt XIX (pkt XXI aktu oskarżenia), pkt XXI (pkt XXIII aktu oskarżenia), pkt XXVI (pkt XXVIII aktu oskarżenia), pkt XXIX (pkt XXXI aktu oskarżenia), pkt XXXV (pkt XXXVII aktu oskarżenia), pkt XXXVI (pkt XXXVIII aktu oskarżenia), pkt XXXVII (pkt XXXIX aktu oskarżenia), pkt XXXVIII (pkt XL aktu oskarżenia), pkt XLII (pkt XLIV aktu oskarżenia), pkt XLIII (pkt XLV aktu oskarżenia), pkt L (pkt LII aktu oskarżenia) i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,*

c) *ustala, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary za czyny opisane w pkt XVIII (pkt XX aktu oskarżenia), pkt XXV (pkt XXVII aktu oskarżenia), pkt XXVII (pkt XXIX aktu oskarżenia), pkt XLI (pkt XLIII aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym w tej części podstawę prawną skazania uzupełnia o art. 4 § 1 k.k., a z opisu czynu z pkt XXVII eliminuje osobę D. S. (1),*

d) *ustala, że podstawą prawną skazania za czyn z pkt XVI (pkt XVIII aktu oskarżenia) stanowi art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,*

e) *z opisu przypisanego oskarżonemu czynu z pkt XVII (pkt XIX aktu oskarżenia) eliminuje działanie w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, z podstawy prawnej skazania i z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 65 k.k., a za podstawę prawną skazania i podstawę prawną wymiaru kary przyjmuje art. 159 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,*

f) *z opisu przypisanych oskarżonemu czynów z pkt XX (pkt XXII aktu oskarżenia), pkt XXII (pkt XXIV aktu oskarżenia), pkt XXIV (pkt XXVI aktu oskarżenia), pkt XXX (pkt XXXII aktu oskarżenia), pkt XL (XLII aktu oskarżenia), pkt LI (pkt LIII aktu oskarżenia) eliminuje działanie w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, a z podstawy prawnej skazania i podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 65 k.k.,*

g) *zawarte w opisie przypisanego oskarżonemu czynu z pkt XXX (pkt XXXII aktu oskarżenia) sformułowanie: „chcąc aby T. B. ps. (...) popełnił czyn zabroniony” zastępuje sformułowaniem: „chcąc aby inna osoba popełniła czyn zabroniony”,*

h) *z opisu przypisanych oskarżonemu czynów z pkt XXXIV (pkt XXXVI aktu oskarżenia) i pkt XXXIX (pkt XLI aktu oskarżenia) eliminuje działanie w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, a z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 65 k.k.,*

i) *z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutów z pkt XLV i XLVI (pkt XLVII i pkt XLIX aktu oskarżenia) eliminuje działanie w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, a z podstawy prawnej skazania i z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 65 k.k.,*

j) *ustala, że przypisany oskarżonemu czyn z pkt XXXIII (pkt XXXV aktu oskarżenia) wyczerpuje znamiona art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i powyższe przepisy stanowią podstawę prawną skazania za ten czyn, a podstawę prawną wymiaru kary art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.,*

k) *w ramach przypisanego oskarżonemu czynu z pkt XLIV (pkt XLVI aktu oskarżenia) ustala, że w związku mającym na celu popełnianie przestępstw działał on w okresie od grudnia 1999 r. do 2002 r., z opisu tego czynu eliminuje osobę T. B. i ustala, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym podstawę skazania w tej części uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,*

l) *w ramach przypisanego oskarżonemu czynu z pkt XLVII (pkt XLIX aktu oskarżenia) ustala, że w związku mającym na celu popełnianie przestępstw działał on w okresie od grudnia 1999 r. do lata 2000 r. i ustala, że w podstawie prawnej skazania i w podstawie prawnej wymiaru kary powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym podstawę skazania w tej części uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,*

m) *ustala, że zachowaniem, o którym mowa w pkt XLVIII (pkt L aktu oskarżenia) oskarżony dopuścił się przerobienia dowodu osobistego,*

n) *uchyla zaskarżony wyrok w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z pkt XXXII (pkt XXXIV aktu oskarżenia) i postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa,*

o) *uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu z pkt XLIX (pkt LI aktu oskarżenia), obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa,*

p) *z opisu przypisanego oskarżonemu czynu z pkt XXV (pkt XXVII aktu oskarżenia) eliminuje osobę K. K. (1),*

2) *utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części,*

3) *na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,*

4) *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 4 marca 2008 r.;*

VI. *w odniesieniu do oskarżonego D. K. (1):*

1) *zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:*

a) *uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,*

b) *uchyla wyrok w zakresie czynów z pkt LII (pkt LIV aktu oskarżenia), pkt LIII (pkt LV aktu oskarżenia), pkt LX (pkt LXII aktu oskarżenia), pkt LXI (pkt LXIII aktu oskarżenia), pkt LXII (pkt LXIV aktu oskarżenia), pkt LXVI (pkt LXVIII aktu oskarżenia), pkt LXVII (pkt LXIX aktu oskarżenia), pkt LXVIII (pkt LXX aktu oskarżenia), pkt LXIX (pkt LXXI aktu oskarżenia), pkt LXX (pkt LXXII aktu oskarżenia), pkt LXXI (pkt LXXIII aktu oskarżenia), pkt LXXIII (pkt LXXV aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,*

c) *uchyla wyrok w zakresie czynu przypisanego w ramach zarzutu z pkt LXIII (pkt LXV aktu oskarżenia) i ustalając, że wyczerpuje on znamiona art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza i wydatkami w tej części obciąża Skarb Państwa,*

d) *uchyla wyrok w zakresie czynu z pkt LV (pkt LVII aktu oskarżenia) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne umarza, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa,*

e) *ustala, że przypisany oskarżonemu czyn z pkt LVI (pkt LVIII aktu oskarżenia) wyczerpuje znamiona art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i powyższe przepisy stanowią podstawę prawną skazania za ten czyn, a podstawę prawną wymiaru kary art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.,*

2) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka karę łączną 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

3) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 listopada 2004 r. do dnia 4 marca 2008 r.;

VII. w odniesieniu do oskarżonego P. B. (1):

1) *zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:*

a) *uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,*

b) *uchyla wyrok w zakresie czynów z pkt LXXIV (pkt LXXVI aktu oskarżenia), pkt LXXX (pkt LXXXII aktu oskarżenia), pkt LXXXI (pkt LXXXIII aktu oskarżenia), pkt LXXXII (pkt LXXXIV aktu oskarżenia), pkt LXXXIII (pkt LXXXV aktu oskarżenia), pkt LXXXV (pkt LXXXVII aktu oskarżenia), pkt LXXXVI (pkt LXXXVIII aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,*

c) *uchyla wyrok w zakresie czynu przypisanego w ramach zarzutu z pkt LXXVI (pkt LXXVIII aktu oskarżenia) i ustalając, że wyczerpuje on znamiona art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza i wydatkami w tej części obciąża Skarb Państwa,*

d) *ustala, że przypisany oskarżonemu czyn z pkt LXXVIII (pkt LXXX aktu oskarżenia) wyczerpuje znamiona art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i powyższe przepisy stanowią podstawę prawną skazania za ten czyn, a podstawę prawną wymiaru kary art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.,*

2) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

3) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 listopada 2004 r. do dnia 4 marca 2008 r.;

VIII. w odniesieniu do oskarżonego S. D.:

1) *zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:*

a) *uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,*

b) *uchyla wyrok w zakresie czynów z pkt LXXXVIII (pkt XC aktu oskarżenia), pkt XC (pkt XCII aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,*

c) *ustala, że podstawę prawną skazania za czyn z pkt LXXXVII (pkt LXXXIX aktu oskarżenia) stanowi art. 258*

§ 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

d) *z przypisanego oskarżonemu czynu z pkt LXXXIX (pkt XCI aktu oskarżenia) eliminuje osobę K. K. (1), a sformułowanie „inną osobą” zastępuje sformułowaniem: „innymi osobami”,*

e) *ustala, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary za czyny z pkt LXXXIX (pkt XCI aktu oskarżenia), pkt XCII (pkt XCIV aktu oskarżenia), XCIII (pkt XCV aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym w tej części podstawę skazania uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,*

f) *z opisu czynu przypisanego w ramach zarzutu z pkt XCIII (pkt XCV aktu oskarżenia) eliminuje sformułowanie: „znacznej wartości”,*

g) *z opisu czynów przypisanych oskarżonemu w ramach zarzutów z pkt XCII (pkt XCIV aktu oskarżenia), XCIII (pkt XCV aktu oskarżenia) eliminuje sformułowanie o działaniu w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. a z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 64 § 1 k.k.,*

h) *z opisu czynów, o których mowa w pkt XCI (pkt XCIII aktu oskarżenia) i pkt XCIV (pkt XCVI aktu oskarżenia) eliminuje sformułowanie o działaniu w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., a z kwalifikacji prawnej tych czynów eliminuje art. 64 § 1 k.k.,*

i) *z opisu czynu przypisanego w ramach zarzutu z pkt XCIII (pkt XCV aktu oskarżenia) eliminuje osobę J. Ł.,*

j) *z opisu przypisanego oskarżonemu czynu z pkt LXXXIX (pkt XCI aktu oskarżenia) eliminuje osobę K. K. (1), a sformułowanie: „inną osobę” zastępuje sformułowaniem: „innymi osobami”,*

2) *utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,*

3) *na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,*

4) *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 kwietnia 2004 r. do dnia 4 lipca 2008 r., uznając karę za wykonaną w całości;*

IX. w odniesieniu do oskarżonego T. B. uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynów z pkt XCV (pkt XCVII aktu oskarżenia), pkt XCVI (pkt XCVIII aktu oskarżenia), pkt XCVII (pkt XCIX aktu oskarżenia), pkt XCVIII (pkt C aktu oskarżenia), pkt XCVIX (pkt CI aktu oskarżenia), pkt C (pkt CII aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

X. w odniesieniu do oskarżonego R. W. (1) uchyla wyrok w zaskarżonej części w całości, tj. w odniesieniu do czynów z pkt CII (pkt CIV aktu oskarżenia), pkt CIII (pkt CV aktu oskarżenia) i pkt CIV (pkt CVI aktu oskarżenia) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XI. w odniesieniu do oskarżonego K. B. (1):

1) zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a) z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w ramach zarzutu z pkt CV (pkt CXXVIII aktu oskarżenia) oraz z podstawy prawnej skazania i podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 65 k.k. oraz ustala, że podstawę prawną skazania stanowi art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

b) uchyla wyrok w zakresie czynu z pkt CVI (pkt CXXIX aktu oskarżenia) i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;

c) ustala, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary za czyn z pkt CVII (pkt CXXX aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym w tej części podstawę skazania uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części,

XII. w odniesieniu do oskarżonego G. S. (1):

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w ramach zarzutu z pkt CIX (pkt CXXXII aktu oskarżenia) oraz z podstawy prawnej skazania i podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 65 k.k. oraz ustala, że podstawę prawną skazania stanowi art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

b) uchyla wyrok w zakresie czynu z pkt CX (pkt CXXXIII aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

c) ustala, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary za czyny z pkt CXI (pkt CXXXIV aktu oskarżenia) i pkt CXII (pkt CXXXV aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym w tej części podstawę skazania uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,

2) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

XIII. w odniesieniu do oskarżonego D. P. (1) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w odniesieniu do czynów z pkt CXIII (pkt CXXXVI aktu oskarżenia), pkt CXIV (pkt CXXXVII aktu oskarżenia), CXV (pkt CXXXVIII aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XIV. w odniesieniu do oskarżonego J. Ł. uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w odniesieniu do czynów z pkt CXVI (pkt CXXXIX aktu oskarżenia), pkt CXVII (pkt CXL aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XV. w odniesieniu do M. M. (1) uchyla wyrok w zaskarżonej części w całości, tj. w odniesieniu do czynu z pkt CXXI (pkt CLX aktu oskarżenia) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XVI. w odniesieniu do oskarżonego R. K. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

XVII. w odniesieniu do oskarżonego M. K. (1) uchyla zaskarżony wyrok w całości tj. w odniesieniu do czynów z pkt CXXVII (pkt CLXXI aktu oskarżenia), pkt CXXVIII (pkt CLXXII aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XVIII. w odniesieniu do oskarżonego D. S. (1):

1) zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

b) uchyla wyrok w zakresie czynów z pkt CXXIX (pkt CLXXVII aktu oskarżenia), pkt CXXX (pkt CLXXVIII aktu oskarżenia), pkt CXXXII (pkt CLXXX aktu oskarżenia), pkt CXXXIII (pkt CLXXXI aktu oskarżenia) i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

c) ustala, że w podstawie prawnej skazania i w podstawie prawnej wymiaru kary za czyn z pkt CXXXIV (pkt CLXXXII aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym podstawę skazania uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

3) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary orzeczonej za czyn z pkt CXXXIV (pkt CLXXXII aktu oskarżenia) zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 1 marca 2005 r. do dnia 21 sierpnia 2006 r.;

XIX. w odniesieniu do oskarżonego P. P. (1):

1) zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

b) uchyla wyrok w zakresie czynu z pkt CXXXV (pkt CLXXXVI aktu oskarżenia), pkt CXXXVI (pkt CLXXXVII aktu oskarżenia) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

c) ustala, że w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary za czyn z pkt CXXXVIII (pkt CLXXXIX aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym podstawę prawną skazania uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

XX. w odniesieniu do oskarżonego J. Ś. uchyla wyrok w zaskarżonej części w całości, tj. w zakresie czynów z pkt CXLII (pkt CXCIII aktu oskarżenia), pkt CXLIV (pkt CXCV aktu oskarżenia) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXI. w odniesieniu do oskarżonego R. M. (1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

XXII. w odniesieniu do oskarżonego B. S. (1):

1) zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

b) *uchyla wyrok w zakresie czynów z pkt CXLVI (pkt CXCVII aktu oskarżenia), pkt CXLVII (pkt CXCVIII aktu oskarżenia), pkt CXLIX (pkt CC aktu oskarżenia), pkt CL (pkt CCI aktu oskarżenia) i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,*

2) *utrzymuje wyrok w pozostałej zaskarżonej części,*

3) *na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,*

4) *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 maja 2004 r. do dnia 12 maja 2005 r., uznając ją za odbytą w całości;*

XXIII. w odniesieniu do oskarżonego G. Ł. uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynów z pkt CLII (pkt CCIII aktu oskarżenia), pkt CLIII (pkt CCIV aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXIV. w odniesieniu do oskarżonego A. C. (1):

1) *uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynów z pkt CLIV (pkt CCV aktu oskarżenia), pkt CLVI (pkt CCVI aktu oskarżenia), pkt CLVII (pkt CCVII aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,*

2) *utrzymuje w mocy tenże wyrok w pozostałym zakresie;*

XXV. w odniesieniu do oskarżonego J. K. (1) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynu z pkt CLVIII (pkt CCVIII aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXVI. w odniesienia do oskarżonego D. W. uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynu z pkt CLIX (pkt CCIX aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXVII. w odniesieniu do oskarżonego A. Z. (1) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynów z pkt CLX (pkt CCX aktu oskarżenia), pkt CLXI (pkt CCXI aktu oskarżenia), pkt CLXII (pkt CCXII aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXVIII. w odniesieniu do oskarżonego M. M. (2) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynów z pkt CLXIII (pkt CCXIV aktu oskarżenia), pkt CLXIV (pkt CCXV aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXIX. w odniesieniu do oskarżonego M. F. (1):

1) *uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynu z pkt CLXVI (pkt CCXVII aktu oskarżenia) i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,*

2) *utrzymuje w mocy tenże wyrok w pozostałej części;*

XXX. w odniesieniu do oskarżonego S. B. (1) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynu z pkt CLXVIII (pkt CCXIX aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXXI. w odniesieniu do oskarżonego W. G. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

XXXII. w odniesieniu do oskarżonego A. M. (1) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynu z pkt CLXX (pkt CCXXIV aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXXIII. w odniesieniu do oskarżonego P. B. (2) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynu z pkt CLXXI (pkt CCXXV aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXXIV. w odniesieniu do oskarżonego M. D. (2) uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynu z pkt CLXXII (pkt CCXXXII aktu oskarżenia) i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

XXXV. w odniesieniu do oskarżonej M. K. (2) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

XXXVI. w odniesieniu do oskarżonego A. Z. (2) vel. B. uchyla zaskarżony wyrok w całości, tj. w zakresie czynów z pkt CLXXIV (pkt I aktu oskarżenia w sprawie Ap II Ds. 1/06 Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie, sprawa Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt VIII K 36/06) i pkt CLXXV (pkt II aktu oskarżenia w sprawie Ap II Ds. 1/06 Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie, sprawa Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt VIII K 36/06);

XXXVII. zwalnia oskarżonych J. P. (1), K. K. (1), R. M. (1), D. S. (1), B. S. (1), P. P. (1) i W. G. od kosztów sądowych w sprawie w częściach na nich przypadających, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

XXXVIII. zasądza od oskarżonego M. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/3 kosztów sądowych w sprawie w zakresie dotyczącym skazania za prawomocnie przypisane mu czyny, w tym 600 (sześćset) zł tytułem opłaty za obie instancje;

XXXIX. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych D. K. (1) i P. B. (1) po 400 (czteryście) zł tytułem opłaty za obie instancje, obciążając pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze Skarb Państwa oraz ustala, że każdy z nich został obciążony 1/3 wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji w zakresie dotyczącym skazania za prawomocnie przypisane im czyny;

XL. wydatkami za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej oskarżonego R. K. obciąża Skarb Państwa;

XLI. wydatkami za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej oskarżonej M. K. (2) obciąża Skarb Państwa;

XLII. wydatkami za postępowanie odwoławcze w zakresie prawomocnego rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonych A. C. (1) i M. F. (1) obciąża Skarb Państwa;

XLIII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego G. S. (1) kwotę 400 (czteryście) zł, a od oskarżonego K. B. (1) kwotę 300 (trzysta) zł tytułem opłaty za II instancję i każdego z nich obciąża 1/2 wydatków należnych za postępowanie odwoławcze oraz ustala, że każdy z nich został obciążony 1/2 wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji w zakresie dotyczącym skazania za prawomocnie przypisane im czyny;

XLIV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego S. D. kwotę 400 (czteryście) zł tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go 2/3 wydatków należnych za postępowanie odwoławcze oraz ustala, że w tej samej wysokości został on obciążony wydatkami za postępowanie przed Sądem I instancji w zakresie dotyczącym skazania za prawomocnie przypisane mu czyny;

XLV. zasądza od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym:

1) kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, zawierające 23% VAT na rzecz:

- obrońców oskarżonego G. Ł. – adw. M. T. (1) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. W. K. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego D. W. – adw. M. B. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego M. F. (1) – adw. B. B. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. K. M. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego W. G. – adw. J. I. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego P. B. (2) – adw. K. M. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. K. K. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego M. D. (2) - adw. K. M. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. K. K. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

2) kwoty po 881 (osiemset osiemdziesiąt jeden) zł, zawierające 23% VAT, na rzecz:

- obrońcy oskarżonego B. S. (1) – adw. T. D. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego W. G. – adw. B. K. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,

3) kwoty po 1024 (jeden tysiąc dwieście cztery) zł, zawierające 23% VAT na rzecz:

- obrońców oskarżonego J. P. (1) – adw. G. O. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. M. T. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego Z. R. (1) – adw. A. M. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. M. M. (3) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego K. K. (1) – adw. K. O. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. P. R. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego S. F. (1) – adw. W. I. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. Z. R. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego M. B. (1) – adw. A. L. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. G. R. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego D. K. (1) – adw. E. L. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego S. D. – adw. K. P. (1) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. E. R. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego T. B. – adw. K. P. (1) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. S. Z. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego R. W. (1) – adw. R. B. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego **K. B. (1)** – adw. **Z. Ł. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **Z. T. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **G. S. (1)** – adw. **H. O. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **M. G. (1) Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **D. P. (1)** – adw. **D. K. (2) Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **R. L. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **J. Ł.** – adw. **E. J. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **A. J. (1) Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **R. K.** – adw. **A. H. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **Z. Ł. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **M. K. (1)** – adw. **A. H. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **Z. Ł. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **D. S. (1)** – adw. **S. Z. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **A. N. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońcy oskarżonego **P. P. (1)** – adw. **S. L. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **R. M. (1)** – adw. **G. O. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **M. T. (2) Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **A. C. (1)** – adw. **R. L. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **E. A. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońcy oskarżonego **J. K. (1)** – adw. **M. K. (3) Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońcy oskarżonego **A. Z. (1)** – adw. **E. L. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonego **S. B. (1)** – adw. **P. I. Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **P. R. (2) Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońców oskarżonej **M. K. (2)** – adw. **K. B. (2) Kancelaria Adwokacka w W.** i adw. **B. J. Kancelaria Adwokacka w W.**,
- obrońcy oskarżonego **A. Z. (2) vel. B.** – adw. **S. L.**

UZASADNIENIE

W sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIII K 438/05 oskarżono:

1. **J. P. (1)** o to, że:

I. w dniu 27 lutego 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), R. W. (1), J. Ł., K. K. (1), W. B. vel B., J. K. (1) i z innymi osobami, w tym z D. K. (1), który posługiwał się nożem w zamiarze zaboru pieniędzy w kwocie 63.000 zł na szkodę Zarządu Głównego Związku Nauczycielstwa Polskiego, użył gwałtu na osobie M. J. (1) - kasjerki ZG ZNP polegającego na szarpaniu jej, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa, natomiast zabrał w celu przywłaszczenia torebkę skórzaną w kolorze czarnym wraz z dokumentami, portfel z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz innymi przedmiotami o łącznej

wartości 60 zł na szkodę M. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

II. nieustalonego dnia latem 2000 roku nie później niż 25 sierpnia 2000 r. w W. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. i innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci pistoletu maszynowego wzór (...)w ten sposób, że zbył przedmiotowy egzemplarz broni za pośrednictwem M. B. (1) K. Ł. ps. (...) ze S., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

III. w dniu 11 marca 1996 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), R. W. (1), Z. R. (1) i innymi osobami, posługującymi się bronią palną oraz niebezpiecznymi narzędziami w postaci siekiery i kilofa oraz używając przemocy na osobach S. M., A. S. (1) i R. M. (2), stanowiących ochronę konwoju przewożącego pieniądze z Banku (...) mieszczącego się w W. przy ulicy (...) do siedziby firmy „M.” Sp. z o.o. w W. przy ul. (...), poruszających się samochodem marki (...) nr rej. (...), działając w ten sposób, że samochodem marki (...) spowodowali kolizję przedmiotowych pojazdów, wybili szyby w samochodzie, którym poruszali się pokrzywdzeni, grożąc użyciem broni wyciągnęli ich z samochodu, uderzyli S. M. w tył głowy oraz R. M. (2) - w głowę i plecy, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200.000 złotych na szkodę „M.” Sp. z o.o., zegarek marki (...), telefon komórkowy (...) o łącznej wartości około 5000 zł i dokumenty na szkodę S. M. oraz zegarek marki (...) wartości około 5.000 zł na szkodę R. M. (2); zegarek o nieustalonej marce, telefon komórkowy (...) o łącznej wartości 3.700 zł na szkodę A. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

IV. w nieustalonym dniu w pierwszej połowie 2000 r. w miejscowości J. w okolicach Grodziska Mazowieckiego, chcąc, aby D. K. (1), J. R. (1) i inne osoby dokonały zabójstwa D. P. (2) - nakłaniał ich do tego,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

2. **Z. R. (1)** o to, że:

V. w dniu 11 marca 1996 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. (1), M. B. (1), J. P. (1) i innymi osobami, posługującymi się bronią palną oraz niebezpiecznymi narzędziami w postaci siekiery i kilofa oraz używając przemocy na osobach S. M., A. S. (1) i R. M. (2), stanowiących ochronę konwoju przewożącego pieniądze z Banku (...) mieszczącego się w W. przy ulicy (...) do siedziby firmy „M.” Sp. z o.o. w W. przy ul. (...), poruszających się samochodem marki (...) nr rej. (...), działając w ten sposób, że samochodem marki (...) spowodowali kolizję przedmiotowych pojazdów, wybili szyby w samochodzie, którym poruszali się pokrzywdzeni, grożąc użyciem broni wyciągnęli ich z samochodu, uderzyli S. M. w tył głowy oraz R. M. (2) - w głowę i plecy, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200.000 złotych na szkodę „M.” Sp. z o.o. zegarek marki (...), telefon komórkowy (...) o łącznej wartości około 5000 zł i dokumenty na szkodę S. M. oraz zegarek m-ki (...) wartości około 5.000 zł, na szkodę R. M. (2); zegarek o nieustalonej marce, telefon komórkowy (...) o łącznej wartości 3.700 zł na szkodę A. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

3. **K. K. (1)** o to, że:

VI. w nieustalonym dniu w okresie między marcem a sierpniem 2000 r. w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), S. D., S. F. (1), D. K. (1), M. B. (1) i innymi osobami, po uprzednim wwiezieniu przez J. Ś. z Holandii do Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, wprowadził do

obrotu wymienioną ilość środków odurzających w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy przekazał narkotyk innym osobom celem dalszej dystrybucji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

VII. na przełomie grudnia 1999 r. i stycznia 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F. (1), M. B. (1), D. K. (1), P. B. (1), S. D., K. B. (1) i innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci pistoletu maszynowego Glauberyt kal. 9 mm wraz z amunicją, o nieustalonym numerze fabrycznym, w ten sposób, że działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, nabył wymieniony egzemplarz broni za kwotę 7.000 zł,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

VIII. w dniu 27 lutego 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), R. W. (1), J. Ł., W. B. vel B., J. P. (1), J. K. (1) i innymi osobami, w tym z D. K. (1), który posługiwał się nożem w zamiarze zaboru pieniędzy w kwocie 63.000 zł na szkodę Zarządu Głównego Związku (...), użył gwałtu na osobie M. J. (1) - kasjerki (...) polegającego na szarpaniu jej, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa, natomiast zabrali w celu przywłaszczenia torebkę skórzaną w kolorze czarnym wraz z dokumentami, portfelem z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz innymi przedmiotami o łącznej wartości 60 zł na szkodę M. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IX. nieustalonego dnia w sierpniu 1999 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., G. S. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia K. G. (1) do rozporządzenia mieniem, polegającego na wydaniu pieniędzy w kwocie 5.000 zł stosował wobec niego przemoc w postaci pobicia oraz groził dalszym pobiciem, ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję J. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

4. **S. F. (1)** o to, że:

X. w nieustalonym dniu w okresie między marcem a sierpniem 2000 r. w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), M. B. (1), D. K. (1), K. K. (1), J. Ś., S. D. i innymi osobami wwiózł zza granicy do Polski znaczną ilość środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, a następnie wprowadził do obrotu wymienioną ilość środków odurzających w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy przekazał narkotyk innym osobom celem dalszej dystrybucji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

XI. na przełomie grudnia 1999 r. i stycznia 2000 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), D. K. (1), K. B. (1), P. B. (1), K. K. (1), S. D. i innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...) kal. 9 mm wraz z amunicją o nieustalonych numerach fabrycznych w ten sposób, że działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw nabył wymieniony egzemplarz broni za kwotę 7.000 zł,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XII. w okresie od jesieni 1999 roku do listopada 2000 r. w P., okolicach N. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), D. K. (1) i innymi osobami, realizując

zlecenie B. S. (1), w zamiarze doprowadzenia prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze - G. C. (1) do rozporządzenia mieniem i świadczenia usług holowniczych na warunkach przez niego wskazanych, stosował przemoc polegającą na biciu w dniu 31 stycznia

2000 r., w okolicach N., na trasie W.-K. w/w pokrzywdzonego oraz sprowadzał kilkakrotnie bezpośrednio niebezpieczeństwo zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach, mającego postać pożaru samochodu holowniczego i budynku mieszkalnego należącego do pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na jego postawę, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XIII. nieustalonego dnia w I połowie 2000 r. w W. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na życie lub zdrowie J. L. i jego rodziny doprowadził w/w osobę, prowadzącą firmę (...), do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 4.000 USD (około 16.000 zł) oraz kwoty 4.800 zł tytułem zorganizowania kursów nurkowania dla członków „grupy (...)” oraz innych osób związanych z tą grupą, za które to kursy nie uiszczono opłaty, bądź uiszczono kwoty niepełne, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XIV. w dniu 16 kwietnia 2000 r. w J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), M. S. (1), D. S. (1), G. D., P. P. (1), J. Ż., P. B. (1), S. D., R. K., J. G. (1), T. K. i innymi osobami, przemocą polegającą na uderzeniu rękoma M. C. (1) po całym ciele i zniszczeniu jego pojazdu marki (...) o nr rej. (...), usiłował doprowadzić pokrzywdzonego, prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze - do ograniczenia działalności i świadczenia usług na warunkach przez niego wskazanych, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XV. na przełomie grudnia i stycznia 2001 r. w W. za pośrednictwem telefonu komórkowego, który posiadał przebywając w areszcie, podzegał J. R. (1) i inne osoby do pobicia B. O., K. T. i J. G. (2), co w rezultacie zostało zrealizowane w dniu 3 stycznia 2001 r. w pizzerii (...) w Ż., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

5. **M. B. (1)** o to, że:

XVI. w okresie od 1994 r. do 18 grudnia 2003 r. w W., P. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnienie przestępstw takich jak: zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia pojazdów oraz obrót samochodami uzyskanymi za pomocą czynów zabronionych,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

XVII. w dniu 4 kwietnia 1997 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w pobiciu z użyciem noża i niebezpiecznych narzędzi D. Ś. i D. S. (2) narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszkodzenia ciała, w ten sposób, że przy użyciu niebezpiecznych przedmiotów w postaci drewnianych krzeseł oraz noża spowodował u D. Ś. obrażenia w postaci rany tłuczonej prawej okolicy ciemieniowej oraz licznych drobnych ran twarzoczaszki, krwiaków w obrębie tkanek miękkich głowy, skutkujących powstaniem krwiaka podtwardówkowego prawej okolicy skroniowej, które to obrażenia naruszyły sprawne funkcjonowanie organizmu na czas przekraczający

7 dni, natomiast u D. S. (2) trzy rany klute uda prawego, ranę tłuczoną okolicy potylicznej, naruszające sprawne funkcjonowanie organizmu na czas poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XVIII. w okresie od końca lutego 2000 roku do końca marca 2000 roku w P. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zamachem na życie i zdrowie M. K. (4), usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie od 40.000 USD do 150.000 USD, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XIX. w dniu 30 grudnia 1999 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z G. S. (1), S. D., D. K. (1) i innymi osobami, z których co najmniej jedna posługiwała się nożem - użył przemocy bijąc rękami i kopiąc nogami po całym ciele J. T. i D. M., a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pistolet TT o numerze KB 1907 wraz z amunicją na szkodę D. M. oraz pistolet CZ 85 o numerze (...) wraz z amunicją na szkodę Komendy Stołecznej Policji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ***tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.***

XX. w dniu 11 marca 1999 r. w okolicach P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), P. B. (1), J. G. (1), T. K. i innymi osobami, zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki (...) nr rej. (...) wraz z towarem - obuwiem sportowym, o łącznej wartości 350.000 zł, na szkodę D. S. (3), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXI. w dniu 27 lutego 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. (1), J. Ł., K. K. (1), W. B. vel B., J. P. (1), J. K. (1) i innymi osobami, w tym D. K. (1), który posługiwał się nożem, w zamiarze zaboru pieniędzy w kwocie 63.000 zł na szkodę Zarządu Głównego Związku (...) użył gwałtu na osobie M. J. (1) - kasjerki (...), polegającego na szarpaniu jej, usiłowaniu zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa, natomiast zabrali w celu przywłaszczenia torebkę skórzaną w kolorze czarnym wraz z dokumentami, portfelem z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz innymi przedmiotami o łącznej wartości 60 zł na szkodę M. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 k.k.

XXII. w okresie od kwietnia 1995 r. do grudnia 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. L. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc D. R. zamachem na jego życie lub zdrowie albo gwałtownym zamachem na mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - wydawania pieniędzy w kwocie co najmniej 300 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXIII. w okresie od jesieni 1999 roku do 2002 roku w P., okolicach N. i innych miejscowościach, działając w warunkach czynu ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), S. F. (1) i innymi osobami, w zamiarze doprowadzenia prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze - G. C. (1) do rozporządzenia mieniem i świadczenia usług holowniczych na warunkach przez niego wskazanych, stosował przemoc polegającą na biciu w dniu 31 stycznia 2000 roku w okolicach Nadrzyna, na trasie W.- K. w/w pokrzywdzonego

oraz sprowadzał kilkakrotnie bezpośrednio niebezpieczeństwo zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać pożaru samochodu holowniczego i budynku mieszkalnego należącego do pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na jego postawę, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXIV. w czerwcu 1996 r. w W. i P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), J. F., M. L. (1), K. S. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia Z. R. (3), G. K. (1) i innych osób do rozporządzenia mieniem polegającego na wydaniu pieniędzy w kwocie 20.000 USD, stosował przemoc polegającą na pozbawieniu wolności S. B. (2), połączoną ze szczególnym udręczeniem, a następnie telefonicznie żądał od Z. R. (3), G. K. (1) i innych osób wydania pieniędzy w w/w kwocie w zamian za jego uwolnienie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXV. na przełomie grudnia 1999 r. i stycznia 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), D. K. (1), P. B. (1), K. K. (1), S. F. (1), S. D. i innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia handlował obronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...) kal. 9 mm wraz z amunicją o nieustalonych numerach fabrycznych, w ten sposób, że działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw nabył wymieniony egzemplarz broni za kwotę 7.000 zł,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXVI. w okresie co najmniej od kwietnia 1997 r. do stycznia 2003 r. w P., W., S. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), D. P. (1), D. K. (1) i innymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznych ilościach, uczestniczył w obrocie takimi substancjami i środkami, jak też przywoził zza granicy środki odurzające w znacznej ilości, w tym:

- w okresie od marca 1998 r. do co najmniej stycznia 2000 r. w W. i S. wprowadził do obrotu znaczną ilość środków psychotropowych, w ten sposób, że w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami pobierał od nieustalonego dotychczas mężczyzny znaczne ilości amfetaminy w ilości od 0,5 kg do 1 kg miesięcznie, a następnie zbywał te narkotyki za kwotę odpowiednio od 2500 zł do 6000 zł K. Ł. ps. (...) w celu dalszej dystrybucji na terenie S., w tym w nieustalonym dniu na przełomie 1999 i 2000 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą nabył od nieustalonego dotychczas mężczyzny o imieniu C. amfetaminę w nieustalonej ilości, nie mniejszej jednak niż 0,5 kg, a następnie drogą pocztową przekazał ją K. Ł. ps. (...), w celu dalszej dystrybucji,
- w okresie od grudnia 1998 r. do grudnia 2001 r. w P., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że pobierał te środki od nieustalonego dotychczas mężczyzny o ps. (...), w ilości nie mniejszej niż 100 g miesięcznie, a następnie przekazywał te środki D. P. (1) ps. (...) w celu podzielenia narkotyku na porcje i zmieszania z preparatem zawierającym magnez w ilości równoważnej wadze narkotyku, a otrzymany w ten sposób narkotyk przesyłał do S. w celu dalszej dystrybucji przez K. S. (2), w tym w nieustalonym dniu, pod koniec 1998 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) nabył od mężczyzny o ps. (...) za kwotę 1500 USD środki - kokainę w ilości nie mniejszej niż 50 g, a następnie dostarczył te środki D. P. (1) ps. (...), w celu zmieszania z preparatem zawierającym magnez w ilości 50 g i podzielenia na porcje po 0,8 g każda, a następnie pocztą kurierską nadał uzyskane w ten sposób środki do S. w celu ich dalszej dystrybucji przez K. S. (2),

- w okresie od połowy 1998 r. do kwietnia 2001 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że przekazywał miesięcznie nie mniej niż 200 porcji po 0,7 g tego narkotyku A. G. (1) ps. (...), w celu dalszej dystrybucji,
- w okresie od stycznia 1998 r. do stycznia 2000 r. w P., W., S. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), D. K. (1) i innymi osobami, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że dostarczał te narkotyki w ilości 400 g - 600 g miesięcznie K. S. (2), w celu ich dalszej dystrybucji na terenie S. i okolic,
- w nieustalonym okresie, między marcem a sierpniem 2000 r. w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F. (1), S. D., P. B. (1), K. K. (1), J. Ś. i innymi osobami wziął udział w wwiezieniu do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, a następnie przekazał ten narkotyk innym osobom w celu dalszej dystrybucji,

przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XVII. w dniu 5 sierpnia 2000 r. w miejscowości R., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), D. S. (1), Ł. S., J. G. (1) i innymi osobami, używając noża, brał udział w pobiciu A. T. (1) i R. U. narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w wyniku czego u A. T. (1) doszło do złamania kości czołowej z wgłębieniem, ran głowy i klatki piersiowej, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający dni 7, natomiast u R. U. do stłuczenia głowy oraz ran klutych pośladka lewego i podudzi, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres do dni 7, a następnie pozbawił wolności pokrzywdzonych, uprowadzając i wywożąc ich samochodem typu (...) do lasu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXVIII. w dniu 18 października 2000 r. podzegał J. G. (1), R. K., A. M. (3), Ł. S., M. M. (1), S. D. i inne osoby do pobicia pracowników Agencji Ochrony Mienia (...), zatrudnionych w S. w Centrum Rozrywkowym B-31 w osobach R. C. (1), T. S., W. S. (1), A. M. (4) oraz klientów lokalu w osobach A. P., P. K. (1), co faktycznie nastąpiło i w konsekwencji naraziło ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, w wyniku czego u w/w osób doszło do powstania różnego rodzaju ran tłuczonych powłok twarzy, złamania kości nosa, złamania kości lewego śródreżcza, złamania kciuka, stłuczenia powłok jamy brzusznej, otarć naskórka, co spowodowało u R. C. (1) i P. K. (1) naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający dni 7, natomiast u pozostałych pokrzywdzonych na okres nie przekraczający dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXIX. w dniu 24 sierpnia 1995 r. w P. i O. działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. K. (1) i inną osobą poprzez użycie przemocy polegającej na biciu i szarpaniu oraz grożąc dalszym pobiciem M. P. zabrał w celu przywłaszczenia trzy samochody m-ki (...), (...) o nieustalonych dotychczas oznaczeniach oraz (...) o nr rej. (...) wartości 25.700 złotych na szkodę w/w pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXX. w nieustalonym dniu w październiku 1996 r. w W. i P., realizując zlecenie B. G. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, chcąc aby T. B. ps. (...) popełnił czyn zabroniony mający postać sprowadzenia zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu osób lub mieniu w znacznych rozmiarach - pożaru sklepu spożywczego w W. przy ul. (...) należącego do J. K. (2), nakłaniał go do tego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXI. w dniu 21 stycznia 1997 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w wysokości 59.000 zł w ten sposób, iż złożył w powyższej placówce zawiadomienie o kradzieży pojazdu marki (...) o nr rej. (...) ubezpieczonego w zakresie AC, gdy w rzeczywistości kradzież taka nie miała miejsca i w konsekwencji spowodował wypłacenie przez ubezpieczyciela wskazanej kwoty,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 298 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXII. w dniu 1 grudnia 1994 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) i innymi osobami, posługując się nożem wziął udział w pobiciu S. S. (1) vel M. ps. (...), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 d.k.k.

XXXIII. nieustalonego dnia w II połowie 1995 r. w W. i P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), P. B. (1), M. L. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na pobiciu W. W. (1), pozbawieniu go wolności oraz zaborze samochodu marki (...) o nr rej. (...) i zaborze biżuterii w postaci złotego łańcuszka i bransolety, doprowadził w/w osobę do wydania pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 20.000 DM (około 40.000 zł),

tj. o czyn z art. 211 d.k.k. w zb. z art. 165 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k.

XXXIV. na przestrzeni kilku dni w II połowie 1996 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), M. L. (1), J. F., D. K. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na pozbawieniu wolności H. S. ps. (...) oraz zaborze samochodu marki (...) o nr rej. (...), doprowadził w/w pokrzywdzonego oraz J. W. (1) ps. (...) do rozporządzenia mieniem polegającego na przekazaniu im pieniędzy w kwocie 20.000 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXV. w dniu 12 stycznia 1998 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1) i innymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w samochodzie marki (...) o nr rej. (...) zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę K. M. (3), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

XXXVI. w nieustalonym dniu latem 1997 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na dźgnięciu nożem w brzuch J. P. (2) oraz dalszymi groźbami zamachu na życie lub zdrowie, doprowadził w/w pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.000 DM, co stanowiło równowartość 4.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXVII. nieustalonego dnia na przełomie 1999 r. i 2000 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia P. K. (2) prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze na terenie P. - do rozporządzenia mieniem i świadczenia usług holowniczych na warunkach podanych przez B. S. (1), w tym przekazywania, w zamian za umożliwienie prowadzenia działalności gospodarczej 200 USD miesięcznie, stosował przemoc polegającą na przecięciu mu nożem policzka, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję innych osób, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.**

XXXVIII. w dniu 16 kwietnia 2000 r. w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. S. (1), D. S. (1), G. D., P. P. (1), J. Ż., R. K., J. G. (1), T. K., S. D., S. F. (1) i innymi osobami, realizując zlecenie B. S. (1), w zamiarze doprowadzenia prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze - M. C. (1) do zaprzestania prowadzenia działalności, stosował przemoc polegającą na pobiciu M. C. (1), uszkodzeniu mienia - przebicciu opon w stanowiącym jego własność samochodzie holowniczym marki (...) o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXIX. w nieustalonym okresie latem 1996 r. w P., P., W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), J. F., M. L. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na biciu, kopaniu, pozbawieniu wolności K. B. (3) ps. (...) oraz zaborze samochodu marki (...) o nieustalonych dotychczas oznakowaniach, znajdującego się w jego posiadaniu, doprowadził R. C. (2) i A. C. (2) ps. (...) do rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie 10.000 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XL. w czerwcu 1996 r. w P. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu (...) z tłumikiem, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XLI. nieustalonego dnia latem 2000 roku nie później niż 25 sierpnia 2000r. w W. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci pistoletu maszynowego wzór 63 (...) w ten sposób, że nabył przedmiotowy egzemplarz broni od J. P. (1) i R. S., a następnie sprzedał powyższą jednostkę broni K. Ł. ps. (...) ze S., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XLII. w dniu 11 marca 1996 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. (1), J. P. (1), Z. R. (1) i innymi osobami, posługującymi się bronią palną oraz niebezpiecznymi narzędziami w postaci siekiery i kilofa oraz używając przemocy na osobach S. M., A. S. (1) i R. M. (2), stanowiących ochronę konwoju przewożącego pieniądze z Banku (...) mieszczącego się w W. przy ulicy (...) do siedziby firmy (...) Sp. z o.o. w W. przy ul. (...), poruszających się samochodem marki (...) nr rej. (...), działając w ten sposób, że samochodem marki (...) spowodowali kolizję przedmiotowych pojazdów, wybili szyby w samochodzie, którym poruszali się pokrzywdzeni, grożąc użyciem broni wyciągnęli ich z samochodu, uderzyli S. M. w tył głowy oraz R. M. (2) - w głowę i plecy, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200.000 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o.; zegarek marki (...), telefon komórkowy (...) o łącznej wartości około 5000 zł i dokumenty na szkodę S. M. oraz zegarek marki (...) wartości około 5.000 zł na szkodę R. M. (2); zegarek o nieustalonej marce, telefon komórkowy (...) o łącznej wartości 3.700 zł na szkodę A. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XLIII. nieustalonego dnia w 1997 r., nie wcześniej jednak niż 14 kwietnia 1997 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), M. S. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na życie lub zdrowie S. S. (2) doprowadził w/w osobę, prowadzącą auto-komis w S. o nazwie (...) do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie około 30.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XLIV. w okresie od 1997 do 2002 r. w U., działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźąc M. B. (3) (właścicielowi dyskoteki (...) w U.) zamachem na życie lub zdrowie albo gwałtownym zamachem na mienie doprowadził go do rozporządzenia mieniem - wydania pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 10.000 zł, a następnie wydania pieniędzy w kwocie 25.000 zł w okresie roku, w zamian za umożliwienie prowadzenia działalności, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XLV. w czerwcu 1996. r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) i innymi osobami, groźbą zamachu na życie W. K. (2) oraz przemocą w postaci bicia po całym ciele zmusił go do wydania 3.000 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XLVI. w dniu 27 marca 1997 r. w O. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą usiłował zmusić W. K. (2) do wydania pieniędzy w kwocie co najmniej 17.000 USD o wartości 55.080 zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na pomoc udzieloną pokrzywdzonemu przez policję, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ***tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.***

XLVII. w okresie od marca 1999 r. do lata 2000 r. w K., P., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźąc J. S. (2), prowadzącemu dyskotekę w K., zamachem na jego życie lub zdrowie albo gwałtownym zamachem na mienie, doprowadził go do rozporządzenia mieniem - przekazywania pieniędzy w kwocie od 800 - 1000 USD miesięcznie, w zamian za umożliwienie prowadzenia działalności, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XLVIII. w nieustalonym dniu, w okresie od 9 lutego 2002 r. do 18 grudnia 2003 r., w nieustalonym miejscu podrobił w celu użycia za autentyczny dowód osobisty serii (...) wydany przez Prezydenta Miasta S. dla G. K. (2), w ten sposób, że w miejsce oryginalnego zdjęcia wymienionego - umieścił własne,

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

XLIX. w dniu 18 grudnia 2003 r. w S., gm. P. posiadał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać - dowód osobisty serii (...) wydany przez Kierownika Wydziału Spraw Administracyjnych dla A. J. (2) oraz dowód osobisty serii (...) wydany przez Prezydenta Miasta G. dla B. K. (2),

tj. o czyn z art. 276 k.k.

L. wiosną 1997 r. w S. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami udzielił pomocy D. S. (1) w dokonaniu czynu zabronionego - sprowadzeniu zdarzenia zagrażającego zdrowiu i życiu mającego postać eksplozji materiałów wybuchowych w nieustalonym mieście na terenie Niemiec, w ten sposób, że nakłaniał go do popełnienia tego czynu oraz pośredniczył w przekazaniu mu środków służących do jego popełnienia, w postaci

przrzędu wybuchowego zawierającego trotyl, lont i zapalnik, nabyty od R. W. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 k.k. w zb. z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 i art. 65 k.k.

LI. w okresie od 9 września do 5 października 1999 r. w G., G., W., P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami poczynił przygotowania do podrabiania kart płatniczych uprawniających do podjęcia kwot pieniężnych z bankomatów oraz służących jako środek płatniczy w ten sposób, że przekazał środki płatnicze na zakup w firmie (...) SA Oddział w G. urządzeń mających posłużyć do produkcji falsyfikatów kart bankowych - płatniczych w postaci embosera ręcznego, koder, dekoder kart płatniczych, drukarki kart, plastikowych folii do drukarki na 200 kart, kart magnetycznych H., z których w dniu 23 września 1999 r. zakupiono koder/dekoder kart magnetycznych a następnie przy wykorzystaniu tego urządzenia oraz komputera - laptop i danych zawartych na paskach magnetycznych nieustalonych kart płatniczych podjęto czynności mające umożliwić wytworzenie falsyfikatów kart płatniczych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

6. D. K. (1) o to, że:

LII. w dniu 27 lutego 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), R. W. (1), J. Ł., K. K. (1), W. B. vel B., J. P. (1), J. K. (1) i innymi osobami, posługując się nożem, w zamiarze zaboru pieniędzy w kwocie 63.000 zł na szkodę Zarządu Głównego Związku (...) użył gwałtu na osobie M. J. (1) - kasjerki (...) polegającego na szarpaniu jej, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa, natomiast zabrał w celu przywłaszczenia torebkę skórzaną w kolorze czarnym wraz z dokumentami, portfelem z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz innymi przedmiotami o łącznej wartości 60 zł na szkodę M. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LIII. w okresie od grudnia 1998 r. do lipca 2001 r. w P., W., S. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznych ilościach, uczestniczył w obrocie takimi substancjami, jak też przywoził z zagranicy środki odurzające w znacznej ilości, w tym:

- w nieustalonym dniu w okresie między marcem 2000 r. a sierpniem 2000 r. w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś., K. K. (1), P. B. (1), S. F. (1), S. D. i innymi osobami wwiózł zza granicy do Polski znaczną ilość środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, a następnie wprowadził do obrotu wymienioną ilość środków odurzających w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy przekazał narkotyk innym osobom celem dalszej dystrybucji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,
- w okresie od grudnia 1998 r. do kwietnia 2001 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), D. P. (1), P. B. (1) i innymi osobami wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że przekazywał miesięcznie nie mniej niż 200 porcji po 0,7 g tego narkotyku A. G. (1) ps. (...), w celu dalszej dystrybucji,
- w dniu 24 maja 2000 r. w W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) i innymi osobami wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że od R. S.

za kwotę 3000 USD nabył 100 g kokainy, a następnie po uprzednim zmieszaniu jej z preparatem zawierającym magnez w ilości 25 g, podzielił narkotyk na nie mniej niż 100 porcji i przekazał innym osobom do sprzedaży,

- w okresie od grudnia 1998 r. do stycznia 2000 r. w P., W., S. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), M. B. (1) i innymi osobami, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że dostarczał te narkotyki w ilości 400 g - 600 g miesięcznie K. S. (2), w celu ich dalszej dystrybucji na terenie S. i okolic,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LIV. w dniu 11 marca 1999 r. w okolicach P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), P. B. (1), J. G. (1), T. K. i innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki V. nr rej. (...) wraz z towarem - obuwie sportowym, o łącznej wartości 350.000 zł na szkodę D. S. (3), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 23 listopada 1998 r. (sygn. akt II K 442/98) za podobne przestępstwo z art. 282 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 14 kwietnia 1997 r. do 23 listopada 1998 r.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

LV. w dniu 1 grudnia 1994 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i innymi osobami, posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci pałki drewnianej, wziął udział w pobiciu S. S. (1) vel M. ps. (...) narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 d.k.k.

LVI. nieustalonego dnia w II połowie 1995 roku w W. i P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1), M. B. (1), P. B. (1), S. K. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przemocą polegającą na pobiciu W. W. (1), pozbawieniu go wolności, oraz zabranii samochodu marki (...) o nr rej. (...) oraz zabranii biżuterii w postaci złotego łańcuszka i bransolety doprowadził go do wydania pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 20.000 DM (ok. 40.000 zł), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 211 d.k.k. w zb. z art. 165 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k.

LVII. nieustalonego dnia w okresie od 1995 do 1996 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), P. B. (1) i innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci karabinu z celownikiem optycznym i amunicją, w ten sposób, iż działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw nabył wymieniony egzemplarz broni,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LVIII. w czerwcu 1996 r. w W. i P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), J. F., M. L. (1), J. G. (1), K. S. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia Z. R. (3), G. K. (1) i innych osób do rozporządzenia mieniem, polegającego na wydaniu pieniędzy w kwocie 20.000 USD, stosował przemoc polegającą na pozbawieniu wolności S. B. (2), która łączyła się ze szczególnym udręczeniem, a następnie telefonicznie żądał od Z. R. (3), G. K. (1) i innych osób wydania pieniędzy w w/w kwocie w zamian za jego uwolnienie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LIX. na przełomie grudnia 1999 r. i stycznia 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), P. B. (1), K. B. (1), K. K. (1), S. D., S. F. (1) i innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...) kał. 9 mm wraz z amunicją o nieustalonych numerach fabrycznych, w ten sposób, że działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw nabył wymieniony egzemplarz broni za kwotę 7.000 zł,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LX. w dniu 24 sierpnia 1995 r. w P. i O. działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), M. K. (1) i inną osobą poprzez użycie przemocy polegającej na biciu i szarpaniu oraz grożąc dalszym pobiciem M. P. zabrał w celu przywłaszczenia trzy samochody m-ki (...), (...) o nieustalonych dotychczas oznaczeniach oraz (...) o nr rej. (...) wartości 25.700 złotych na szkodę w/w pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXI. w dniu 30 grudnia 1999 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z S. D., G. S. (1), M. B. (1) i innymi osobami, z których co najmniej jedna posługiwała się nożem - użył przemocy bijąc rękami i kopiąc nogami po całym ciele J. T. i D. M., a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pistolet TT o numerze KB 1907 wraz z amunicją na szkodę D. M. oraz pistolet CZ 85 o numerze (...) wraz z amunicją na szkodę Komendy Stołecznej Policji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 23 listopada 1998 r. (sygn. akt II K 442/98) za podobne przestępstwo z art. 282 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 14 kwietnia 1997 r. do 23 listopada 1998 r.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

LXII. w okresie od kwietnia 1995 r. do grudnia 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1), M. B. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc D. R. zamachem na jego życie lub zdrowie albo gwałtownym zamachem na mienie, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - wydania pieniędzy w kwocie co najmniej 300 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXIII. w nieustalonym dniu w II połowie 1996 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z J. F., P. B. (1) i innymi osobami, posługując się nożem w zamiarze uprowadzenia A. G. (2) stosował wobec niego przemoc polegającą na biciu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXIV. w nieustalonym okresie latem 1996 roku w P., P., W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), J. F., M. L. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na biciu, kopaniu, pozbawieniu wolności K. B. (3) ps. (...) oraz zaborze samochodu marki (...) o nieustalonych dotychczas oznakowaniach, znajdującego się w jego posiadaniu, doprowadził R. C. (2) i A. C. (2) ps. (...) do rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie 10.000 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXV. na przestrzeni kilku dni w II połowie 1996 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), M. L. (1), J. F., M. B. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przemocą polegającą na pozbawieniu wolności H. S. ps. (...) oraz zaborze samochodu marki (...) o nr rej. (...) doprowadził w/w pokrzywdzonego oraz J. W. (1) ps. (...)

do rozporządzenia mieniem, polegającego na przekazaniu im pieniędzy w kwocie 20.000 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXVI. w dniu 10 listopada 1995 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1), P. B. (1), M. F. (1) i innymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w samochodzie m-ki (...) o nr rej. (...), zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę J. D. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXVII. w dniu 13 lipca 1995r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w samochodzie m-ki (...) o nr rej. (...) zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę obywatela W. - G. T., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 208 d.k.k.

LXVIII. w dniu 16 kwietnia 2000 r. w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), M. S. (1), D. S. (1), G. D., P. P. (1), J. Ż., P. B. (1), S. F. (1), S. D., R. K., J. G. (1), T. K. i innymi osobami, realizując zlecenie B. S. (1), w zamiarze doprowadzenia prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze - M. C. (1) do zaprzestania prowadzenia działalności stosował przemoc polegającą na pobiciu M. C. (1) i uszkodzeniu mienia - przebiciu opon w stanowiącym jego własność samochodzie holowniczym marki (...) o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 23 listopada 1998 r. (sygn. akt II K 442/98) za podobne przestępstwo z art. 282 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 14 kwietnia 1997 r. do 23 listopada 1998 r.,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

LXIX. nieustalonego dnia jesienią 1999 roku w P., bez wymaganego zezwolenia handlował bronią w ten sposób, że za kwotę 500 USD zbył B. S. (1) broń ostrą nieustalonego dotychczas typu i kalibru, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXX. nieustalonego dnia latem 2000 roku w W. i M., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią typu (...) w ten sposób, że za kwotę 4.000 zł nabył od G. Ł. niniejszą jednostkę broni, a następnie za kwotę 6.000 zł zbył ją dotychczas nieustalonemu mężczyźnie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXI. nieustalonego dnia latem 2000 r. w W. wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zbył G. Ł. co najmniej 500 tabletek ectazy ((...)) po 11 zł za „działkę”, wartości 5.500 zł, które to następnie środki wprowadzono do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 k.k.

LXXII. w okresie od marca 1999 r. do sierpnia 2000 r. w K., P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc J. S. (2), prowadzącemu

dyskotekę w K. zamachem na jego życie lub zdrowie albo gwałtownym zamachem na mienie, doprowadził go do rozporządzenia mieniem - przekazywania pieniędzy w kwocie od 800 - 1000 USD miesięcznie, w zamian za umożliwienie prowadzenia działalności, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 23 listopada 1998 r. (sygn. akt II K 442/98) za podobne przestępstwo z art. 282 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 14 kwietnia 1997 r. do 23 listopada 1998 r.,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

LXXIII. w dniu 31 stycznia 2000 r. w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), S. F. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze - G. C. (1) do rozporządzenia mieniem i świadczenia usług holowniczych na warunkach przez niego wskazanych, podżegał J. R. (1) i S. F. (1) do pobicia pokrzywdzonego, co zostało zrealizowane w powyższym terminie w okolicach S. na trasie W. - K., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 23 listopada 1998 r. (sygn. akt II K 442/98) za podobne przestępstwo z art. 282 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 14 kwietnia 1997 r. do 23 listopada 1998 r.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

7. ***P. B. (1)*** o to, że:

LXXIV. w dniu 10 listopada 1995 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. L. (1), M. F. (1) i innymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w samochodzie m-ki (...) o nr rej. (...), zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę J. D. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXV. na przestrzeni kilku dni w II połowie 1996 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1), J. F., M. B. (1), D. K. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na pozbawieniu wolności H. S. ps. (...) oraz zaborze samochodu marki (...) o nr rej. (...), doprowadził w/w pokrzywdzonego oraz J. W. (1) ps. (...) do rozporządzenia mieniem, polegającego na przekazaniu im pieniędzy w kwocie 20.000 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXVI. w dniu 17 stycznia 1997 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z J. F., D. K. (1) i innymi osobami, posługując się nożem, w zamiarze uprowadzenia A. G. (2), stosował wobec niego przemoc polegającą na biciu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXVII. w dniu 11 marca 1999 r. w okolicach P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), D. K. (1), J. G. (1), T. K. i innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki (...) nr rej. (...) wraz z towarem - obuwem sportowym o łącznej wartości 350.000 zł na szkodę D. S. (3), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXVIII. nieustalonego dnia w II połowie 1995 roku w W. i P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. K., D. K. (1), M. B. (1), M. L. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na pobiciu W. W. (1), pozbawieniu go wolności oraz zabrananiu samochodu marki (...) o nr rej. (...) i zabrananiu biżuterii w postaci złotego łańcuszka i bransolety, doprowadził go do wydania pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 20.000 DM (ok. 40.000 zł), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 211 d.k.k. w zb. z art. 165 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k.

LXXIX. na przełomie grudnia 1999 r. i stycznia 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), D. K. (1), K. B. (1), K. K. (1), S. F. (1), S. D. i innymi osobami, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...) (...) wraz z amunicją o nieustalonych numerach fabrycznych, w ten sposób, że działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw nabył wymieniony egzemplarz broni za kwotę 7.000 zł,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXX. w lutym 2001 r. w M. i P., wraz z D. P. (1) i innymi osobami posiadał bez wymaganego zezwolenia urządzenie wybuchowe wraz z substancją wybuchową w postaci kilograma (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXXI. w okresie co najmniej od kwietnia 1997 r. do kwietnia 2001r. w P., W., S. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznych ilościach, uczestniczył w obrocie takimi substancjami i środkami, w tym:

a) w nieustalonym dniu w okresie między marcem 2000 r. a sierpniem 2000 roku w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś., K. K. (1), S. F. (1), S. D., M. B. (1), D. K. (1) i innymi osobami wwiózł zza granicy do P. znaczną ilość środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, a następnie wprowadził do obrotu wymienioną ilość środków odurzających w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy przekazał narkotyk innym osobom celem dalszej dystrybucji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

b) w okresie grudnia 1998 r. do kwietnia 2001 r. w P., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (2), D. P. (1) i innymi osobami wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy w ten sposób, że pobierał te środki od nieustalonego dotychczas mężczyzny o ps. (...), w ilości nie mniejszej niż 100 g miesięcznie, a następnie przekazywał te środki D. P. (1) ps. (...) w celu podzielenia narkotyku na porcje i zmieszania z preparatem zawierającym magnez w ilości równoważnej wadze narkotyku a otrzymany w ten sposób narkotyk przesyłał do S. w celu dalszej dystrybucji przez K. S. (2), w tym w nieustalonym dniu, pod koniec 1998 r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) nabył od mężczyzny ps. (...) za kwotę 1.500 USD kokainę w ilości nie mniejszej niż 50 g, a następnie dostarczył ją D. P. (1) ps. (...) w celu zmieszania z preparatem zawierającym magnez w ilości 50 g i podzielenia na porcje po 0,8 g każda, a następnie pocztą kurierską nadał uzyskany w ten sposób środek do S., w celu ich dalszej dystrybucji przez K. S. (2),

c) w okresie od połowy 1998 r. do kwietnia 2001 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), D. P. (1) i innymi osobami wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że przekazywał miesięcznie nie mniej niż 200 porcji po 0,8 g tego narkotyku A. G. (1) ps. (...) w celu dalszej dystrybucji,

d) w dniu 24 maja 2000 r. w W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) i innymi osobami wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że od R. S. za kwotę 3.000 USD nabył 100 g kokainy, a następnie wspólnie z J. R. (1), po uprzednim zmieszaniu jej z preparatem

zawierającym magnez w ilości 25 g, podzielił narkotyki na nie mniej niż 100 porcji i przekazał innym osobom do sprzedaży,

e) w okresie od stycznia 1998 r. do grudnia 2000 r. w P., W., S. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i innymi osobami wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy w ten sposób, że dostarczał te narkotyki w ilości 400-600 g miesięcznie K. S. (2) w celu ich dalszej dystrybucji na terenie S. i okolic,

f) w okresie od stycznia 2000 r. do sierpnia 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu J. R. (1) wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci kokainy w ten sposób, że dostarczał nieustalone ilości narkotyku mężczyźnie o ps. (...) w celu dalszej dystrybucji na terenie P.,

g) na przełomie 1998/1999 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci kokainy w ten sposób, że nabył 50 gram kokainy, zmieszał z magnezem, poporcjował, a następnie 100 porcji narkotyku przekazał do dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 k.k.

LXXXII. w czerwcu 1999 r. w P. i P. w zamiarze, aby J. Ś. dokonał czynu zabronionego, swoim zachowaniem polegającym na zorganizowaniu fikcyjnej kradzieży samochodu marki (...) o nr rej. (...), zarejestrowanego na J. Ś., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł powyższej osobie doprowadzić (...) w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie około 17.000 zł tytułem wypłacenia odszkodowania za zabór wskazanego pojazdu,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 2 k.k.

LXXXIII. w dniu 16 kwietnia 2000 r. w J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), S. F. (1) i innymi osobami, przemocą polegającą na uderzaniu rękoma M. C. (1) po całym ciele i zniszczeniu jego pojazdu marki (...) o nr rej. (...), usiłował doprowadzić pokrzywdzonego, prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze - do ograniczenia działalności i świadczenia usług na warunkach przez niego wskazanych, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXXIV. w czerwcu 1996 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i innymi osobami, groźbą zamachu na życie W. K. (2) oraz przemocą w postaci bicia po całym ciele zmusił go do wydania 3.000 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXXV. w okresie od wiosny 2000 roku do sierpnia 2000 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), J. Ś. i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 3 kg, w ten sposób, że kilkakrotnie w przeciągu trzech miesięcy pośredniczył w transakcjach oraz zbywał innym osobom po 0,5 kg marihuany w celu dalszej dystrybucji na terenie P. i okolic, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 65 k.k.

LXXXVI. w okresie co najmniej od lutego 2001 roku do 28 kwietnia 2001r. w P., Ż. oraz okolicach, działając wspólnie i w porozumieniu z S. D., M. M. (2) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w posobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w ten sposób, że zbywał M. M. (2) w odstępach dwutygodniowych marihuanę o wadze 1 kg bądź 0,5 kg, co łącznie wyniosło 6 kg środków odurzających wartości około 108.000 zł, które to następnie środki odurzające po rozważeniu i po porcjowaniu na „działki” wprowadzono do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 k.k.

8. **S. D.** o, że:

LXXXVII. w okresie od września 1997 roku do stycznia 2003 roku w W., P., S. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym, mającym na celu popełnianie przestępstw, takich jak zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów i obrót takimi pojazdami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

LXXXVIII. w okresie od 2000 r. do 2002 r. w P., W., S. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznych ilościach, uczestniczył w obrocie takimi substancjami i środkami, jak też wywoził za granicę środki odurzające i substancje psychotropowe oraz przywoził zza granicy środki odurzające w znacznej ilości, w tym:

- w lipcu 2001 r. w P. przyjął od nieustalonego dotychczas mężczyzny o ps. (...), środki odurzające i psychotropowe w znacznych ilościach - amfetaminę w ilości kilograma oraz kokainę w ilości 50 g, którą przekazał innej osobie oraz D. P. (1) ps. (...) w celu zmieszania jej z 50 g magnezu, w celu przekazania ich A. Z. (1) i wywozu za granicę P. i dalszej dystrybucji przez inne osoby,
- w sierpniu 2001 r. w P. przyjął od nieustalonego dotychczas mężczyzny o ps. (...) środki odurzające i psychotropowe w znacznych ilościach, w tym amfetaminę w ilości 3 kg oraz kokainę w ilości 70 g, którą przekazał innej osobie i D. P. (1) ps. (...) w celu zmieszania z magnezem w ilości 30 g, w celu przekazania tych środków A. Z. (1), wywozu za granicę P. i dalszej dystrybucji przez inne osoby,
- w nieustalonym dniu, na przełomie 2001 i 2002 roku w P. przyjął od nieustalonego dotychczas mężczyzny o ps. (...) substancję psychotropową w znacznych ilościach - 3 kg amfetaminy i przekazał J. R. (1) w celu przekazania A. Z. (1) i dwóm innym osobom, w celu wywozu za granicę P. i dalszej dystrybucji przez inne osoby,
- w nieustalonym dniu między marcem a sierpniem 2000 r. w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś., P. B. (1), M. B. (1), K. K. (1), S. F. (1) i innymi osobami wziął udział w wwiezieniu do P. znacznych ilości środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, a następnie przekazał ten narkotyk innym osobom w celu dalszej dystrybucji,
- w nieustalonym dniu na przełomie stycznia i lutego 2002 r. w P. przyjął od nieustalonej osoby 3.181,97 kg amfetaminy, którą to następnie substancję psychotropową przekazał A. Z. (1) w celu wywozu za granicę P. i dalszej dystrybucji przez inne osoby, co jednak nie zostało osiągnięte z uwagi na zatrzymanie A. Z. (1) przez policję w dniu 8.02.2002 roku w G. W.,
- w okresie od lutego 2001 r. do września 2001 r. w P., Ż. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), J. Ś. i innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w

postaci 14 kg marihuany, wartości blisko 252.000 zł wg cen hurtowych w ten sposób, że dwa razy w miesiącu w odstępach dwutygodniowych, działając wspólnie z inną osobą przekazywał M. M. (2) ps. (...) po 1 bądź 0,5 kg marihuany, który to następnie środek odurzający był wprowadzany do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii , art. 13 § 1, 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

LXXXIX. na przełomie grudnia 1999 r. i stycznia 2000 r. w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), K. B. (1), M. B. (1), P. B. (1), K. K. (1), S. F. (1) i inną osobą, handlował bez wymaganego zezwolenia pistoletem maszynowym (...) wraz z amunicją, nabywając tę broń za kwotę 7000 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XC. w dniu 30 grudnia 1999 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), G. S. (1) i innymi osobami, z których co najmniej jedna posługiwała się nożem - użył przemocy bijąc rękami i kopiąc nogami po całym ciele J. T. i D. M., a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pistolet (...) wraz z amunicją na szkodę D. M. oraz pistolet(...)o numerze (...) wraz z amunicją na szkodę Komendy Stołecznej Policji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 29 stycznia 1996 r. (sygn. akt II K 171/95) za podobne przestępstwa z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d. k.k. i art. 203 § 2⁽¹⁾ d.k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18 maja 1995 r. do 27 sierpnia 1997r.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XCI. w dniu 16 kwietnia 2000 r. w J. działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), M. S. (1), D. S. (1), G. D., P. P. (1), J. Ż., P. B. (1), S. F. (2), R. K., J. G. (1), T. K. i innymi osobami brał udział w pobiciu M. C. (1), prowadzącego działalność gospodarczą z zakresu usług holowniczych narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 29 stycznia 1996 r. (sygn. akt II K 171/95) za podobne przestępstwa z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d. k.k. i art. 203 § 2¹ d.k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18 maja 1995 r. do 27 sierpnia 1997 r.

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XCII. w dniu 3 stycznia 2001 r. w Ż. w pizzerii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), T. K. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia B. O., J. G. (2) oraz K. T. do rozporządzenia mieniem, polegającego na wydaniu pieniędzy w kwocie po 10.000 USD przez każdego z nich, używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci rury metalowej, stosował przemoc polegającą na uderzaniu wskazanym przedmiotem pokrzywdzonych, co spowodowało u wyżej wymienionych osób różnego rodzaju złamania kończyn górnych i dolnych oraz liczne rany tłuczone, ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 29 stycznia 1996 r. (sygn. akt II K 171/95) za podobne przestępstwa z art. 210

§ 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d. k.k. i art. 203 § 2¹ d.k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18.05.1995 r. do 27 sierpnia 1997r.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XCIII. nieustalonego dnia latem 2001 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. B., J. Ł. i innymi osobami z pomieszczenia dyskoteki mieszczącej się przy ul. (...) w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie znacznej wartości w postaci różnego rodzaju sprzętu nagłaśniającego i oświetleniowego firmy (...), wartości nie mniejszej niż 200.000 złotych, działając na szkodę firmy (...) oraz Spółki z o.o. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 29 stycznia 1996 r. (sygn. akt II K 171/95) za podobne przestępstwa z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d. k.k. i art. 203

§ 2¹ d.k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18 maja 1995 r. do 27 sierpnia 1997r.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XCIV. w dniu 18 października 2000 r. w S. w Centrum (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), R. K., A. M. (3), Ł. S., M. M. (1), M. B. (1) i innymi osobami używającymi noży, prętów metalowych i innych podobnie niebezpiecznych przedmiotów, brał udział w pobiciu pracowników Agencji Ochrony Mienia w osobach R. C. (1), T. S., W. S. (1), A. M. (4) oraz klientów lokalu w osobach A. P., P. K. (1) narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. w wyniku czego u w/w osób doszło do powstania różnego rodzaju ran tłuczonych powłok twarzy, złamania kości nosa, złamania kości lewego śródreżcza, złamania kciuka, stłuczenia powłok jamy brzusznej, otarć naskórka, co spowodowało u R. C. (1) i P. K. (1) naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający dni 7, natomiast u pozostałych pokrzywdzonych na okres nie przekraczający dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 29 stycznia 1996 r. (sygn. akt II K 171/95) za podobne przestępstwa z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d. k.k. i art. 203 § 2⁽⁽¹⁾⁾ d.k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18 maja 1995 r. do 27 sierpnia 1997r.

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

9. **T. B.** to, że:

XCIV. w okresie od marca 2001 r. do stycznia 2003 roku w W., P. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw takich, jak zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia pojazdów oraz obrót samochodami uzyskanymi za pomocą czynów zabronionych,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

XCVI. w dniu 25 października 1996 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, realizując zlecenie B. G. (1), J. R. (1), M. B. (1) usiłował spowodować zdarzenie zagrażające życiu lub zdrowiu wielu osób, albo mieniu w wielkich rozmiarach podpalając przy użyciu substancji łatwopalnej pomieszczenie sklepu (...) mieszczącego się przy ul. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ugaszenie ognia, a działaniem swym spowodował zniszczenie mienia wartości 12.000 zł na szkodę J. K. (3), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XCVII. w nieustalonym dniu latem 1997 roku w S. działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przemocą polegającą na dźgnięciu nożem w brzuch J. P. (2) oraz dalszymi groźbami zamachu na życie lub zdrowie doprowadził ww. pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.000 DM, co stanowiło równowartość 4.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XCVIII. w okresie co najmniej od maja 2001 r. do października 2001 roku w P. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w ten sposób, że biorąc udział w kilku transakcjach nabył od J. R. (1) nie mniej niż 350 g kokainy za kwotę około 14.350 USD (50.000 zł), którą następnie po rozważeniu, zmieszaniu z innymi składnikami i porcjowaniu zbył innym osobom wprowadzającym niniejszy środek do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 k.k.

XCIX. nieustalonego dnia, latem 2001 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ł., S. D. i innymi osobami, z pomieszczenia dyskoteki mieszczącej się przy ul. (...) w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie znacznej wartości w postaci różnego rodzaju sprzętu nagłaśniającego i oświetleniowego firmy (...), wartości nie mniejszej niż 200.000 złotych, działając na szkodę firmy (...) oraz Spółki z o.o. (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

C. na przestrzeni 1997 i 1998 roku w U., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc M. B. (3) (właścicielowi dyskoteki (...) w U.) zamachem na życie lub zdrowie albo gwałtownym zamachem na mienie doprowadził go do rozporządzenia mieniem - wydania pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 10.000 zł, a następnie wydawania pieniędzy w kwocie 25.000 zł w okresie roku, w zamian za umożliwienie prowadzenia działalności, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ***tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.***

10. **R. W. (1)** o to, że:

CI. w okresie od 1995 do marca 1998 roku w W., P. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw, takich jak zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przewłaszczenia samochodów i obrót takimi pojazdami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

CII. w dniu 27 lutego 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), J. Ł., K. K. (1), W. B., J. P. (1), J. K. (1) i innymi osobami, w tym z D. K. (1), który posługiwał się nożem, w zamiarze zaboru pieniędzy w kwocie 63.000 zł na szkodę Zarządu Głównego Związku Nauczycielstwa Polskiego, użył gwałtu na osobie M. J. (1) - kasjerki (...), polegającego na szarpaniu jej, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa, natomiast zabrał w celu przywłaszczenia torebkę skózaną w kolorze czarnym wraz z dokumentami, portfelem z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz innymi przedmiotami o łącznej wartości 60 zł na szkodę M. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.

CIII. nieustalonego dnia wiosną 1997 r. w P. bez wymaganego zezwolenia sprzedał J. R. (1) oraz innym osobom za kwotę 2.000 zł materiał wybuchowy w postaci kilogramowej „bomby” (...)wraz z zapalnikiem i lontem, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CIV. w dniu 11 marca 1996 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Z. R. (1), M. B. (1), J. P. (1) i innymi osobami, posługującymi się bronią palną oraz niebezpiecznymi narzędziami w postaci siekiery i kilofa oraz używając przemocy na osobach S. M., A. S. (1) i R. M. (2), stanowiących ochronę konwoju przewożącego pieniądze z Banku (...) mieszczącego się w W. przy ulicy (...) do siedziby firmy (...) Sp. z o.o. w W. przy ul. (...), poruszających się samochodem marki (...) nr rej. (...), działając w ten sposób, że samochodem marki (...) spowodowali kolizję przedmiotowych pojazdów, wybili szyby w samochodzie, którym poruszali się pokrzywdzeni, grożąc użyciem broni wyciągnęli ich z samochodu, uderzyli S. M. w tył głowy oraz R. M. (2) - w głowę i plecy, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200.000 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o.; zegarek marki (...), telefon komórkowy (...) o łącznej wartości około 5000 zł i dokumenty na szkodę S. M. oraz zegarek marki (...) wartości około 5.000 zł na szkodę R. M. (2); zegarek o nieustalonej marce, telefon komórkowy (...) o łącznej wartości 3700 zł na szkodę A. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

11. **K. B. (1)** o to, że:

CV. w okresie od 1998 r. do stycznia 2003 r. w W., P., S. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw, takich jak zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów i obrót takimi pojazdami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

CVI. w lutym 2001 r. w M. i P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), D. P. (1) i inną osobą posiadał bez wymaganego zezwolenia urządzenie wybuchowe wraz z substancją wybuchową w postaci kilograma(...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CVII. na przełomie grudnia 1999 r. i stycznia 2000 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...) (...) wraz z amunicją, o nieustalonych numerach fabrycznych w ten sposób, że działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw zbył wymieniony egzemplarz broni za kwotę 7.000 zł,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CVIII. w okresie od 10 grudnia 1999r. do 29 lutego 2000r. w W. i P. działając w warunkach czynu ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził spółkę (...) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 29.504,86 zł wprowadzając ją w błąd w ten sposób, że dokonując płatności kartą (...) za szereg transakcji nie uregulował spłaty zadłużenia, mając w chwili składania wniosku o uzyskanie karty świadomość, iż nie wywiąże się z zawartej umowy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

12. **G. S. (1)** oskarżonego o to, że:

CIX. w okresie od stycznia 1999 r. do marca 2001 r. w W., P. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw, takich jak zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów, i obrót tymi pojazdami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

CX. w dniu 30 grudnia 1999 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. D., M. B. (1), D. K. (1) i innymi osobami, z których co najmniej jedna posługiwała się nożem - użył przemocy bijąc rękami i kopiąc nogami po całym ciele J. T. i D. M., a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pistolet (...) o numerze(...) wraz z amunicją na szkodę D. M. oraz pistolet typu (...)o nr (...) na szkodę KSP, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 15 grudnia 1997 r. (sygn. akt VIII K 142/97) i Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 1998 r. (sygn. akt II AKa 81/98) za podobne przestępstwo z art. 157 § 2 d.k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał częściowo w okresie od 02 sierpnia 1996 r. do 10 lipca 1997 r.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXI. w okresie od sierpnia 1999 r. do lutego 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., K. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając przemocy wobec K. G. (1), polegającej na pobiciu w/w osoby oraz grożąc zamachem na jego życie lub zdrowie, albo gwałtownym zamachem na mienie, domagając się jednocześnie przekazania samochodu marki (...), doprowadził pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 5000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 15 grudnia 1997 r. (sygn. akt VIII K 142/97) i Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 1998 r. (sygn. akt II AKa 81/98) za podobne przestępstwo z art. 157 § 2 d.k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał częściowo w okresie od 02 sierpnia 1996 r. do 10 lipca 1997 r.,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXII. nieustalonego dnia na przełomie 1998/1999 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), R. K. i innymi osobami, posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci kija baseballowego użył przemocy wobec M. K. (5) bijąc go powyższą pałką po całym ciele, a następnie zabrał na szkodę pokrzywdzonego oraz K. K. (3) samochód marki (...) o nr rej. (...) (...), wartości około 20.000 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 15 grudnia 1997 r. (sygn. akt VIII K 142/97) i Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 1998 r. (sygn. akt II AKa 81/98) za podobne przestępstwo z art. 157 § 2 d.k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał częściowo w okresie od 02 sierpnia 1996 r. do 10 lipca 1997 r.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 k.k.

13.D. P. (1) o to, że:

CXIII. w okresie od 1997 r. do stycznia 2003 r. w W., P., S. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnienie przestępstw takich jak zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów i obrót takimi pojazdami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

CXIV. w okresie co najmniej od kwietnia 1997 r. do stycznia 2003 r. w P., W. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), P. B. (1) i innymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznych ilościach, uczestniczył w obrocie takimi substancjami i środkami, jak też wywoził za granicę środki odurzające i substancje psychotropowe oraz przywoził zza granicy środki odurzające w znacznej ilości, w tym:

- w okresie od grudnia 1998 r. do grudnia 2001 r. w P., W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), K. S. (2) i innymi osobami, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że pobierał te środki od nieustalonego dotychczas mężczyzny o ps. (...) lub P. B. (1) w ilości nie mniejszej niż 100 g miesięcznie, a następnie dzielił je na porcje, mieszając uprzednio z preparatem zawierającym magnez w ilości równoważnej wadze narkotyku, a otrzymany w ten sposób narkotyk przesyłał do S., w celu dalszej dystrybucji przez K. S. (2), w tym, w nieustalonym dniu pod koniec 1998 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) nabył od mężczyzny o ps. (...) za kwotę 1500 USD kokainę w ilości nie mniejszej niż 50 g, a następnie nabyte w ten sposób środki odurzające zmieszał z preparatem zawierającym magnez w ilości 50 g i podzielił na porcje po 0,8 g każda, a następnie przekazał innej osobie w celu nadania pocztą kurierską do S., w celu ich dalszej dystrybucji przez K. S. (2);
- w okresie od połowy 1998 r. do kwietnia 2001 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), P. B. (1) i innymi osobami, wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że przekazywał miesięcznie nie mniej niż 200 porcji po 0,7 g zmieszanych uprzednio z preparatem zawierającym magnez w ilości równoważnej wadze tego narkotyku oraz porcje po 0,4 g kokainy bez domieszek A. G. (1) ps. (...), w celu dalszej dystrybucji;
- w okresie od stycznia 2000 r. do czerwca 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że dostarczał je za pośrednictwem innej osoby mężczyźnie o ps. (...) (M. O. (1)), w porcjach zawierających po 0,7 g, w ilości od 80 do 100 w skali miesiąca, w celu dalszej dystrybucji;
- w okresie od stycznia 2000 r. do sierpnia 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że dostarczał nieustalone ilości narkotyku mężczyźnie - A. Z. (3) ps. (...), w celu dalszej dystrybucji na terenie P.;
- w czerwcu 2001 r. w P. przyjął od J. R. (1) i S. D. środki odurzające i psychotropowe w znacznych ilościach - amfetaminę w ilości kilograma oraz kokainę w ilości 50 g, którą to kokainę zmieszał z 50 g magnezu, a następnie przekazał te narkotyki A. Z. (1) w celu wywozu za granicę P. i dalszej dystrybucji przez inne osoby;
- w sierpniu 2001 r. w P. przyjął od J. R. (1) i S. D. środki odurzające i psychotropowe w znacznych ilościach, w tym amfetaminę w ilości 3 kg oraz kokainę w ilości 70 g, którą to kokainę zmieszał z magnezem w ilości 30 g i podzielił na porcje, a następnie przekazał te środki A. Z. (1) w celu wywozu za granicę P. i dalszej dystrybucji przez inne osoby, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXV. w lutym 2001 r. w M. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym P. B. (1), K. B. (1), posiadał bez wymaganego zezwolenia urządzenie wybuchowe wraz z substancją wybuchową w postaci kilograma trotylu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

14. ***J. Ł.*** o to, że:

CXVI. w dniu 27 lutego 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), R. W. (1), K. K. (1), W. B. vel B., J. P. (1), J. K. (1) i innymi osobami, w tym z D. K. (1), który posługiwał się nożem, w zamiarze zaboru pieniędzy w kwocie 63.000 zł na szkodę Zarządu Głównego Związku Nauczycielstwa Polskiego, użył gwałtu na osobie M. J. (2) - kasjerki (...) polegającego na szarpaniu jej, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa, natomiast zabrał w celu przywłaszczenia torebkę skórzaną w kolorze czarnym wraz z dokumentami, portfel z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz innymi przedmiotami o łącznej wartości 60 zł na szkodę M. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 k.k.

CXVII. nieustalonego dnia latem 2001 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. D., T. B. i innymi osobami, z pomieszczenia dyskoteki mieszczącej się przy ul. (...) w G. (...) zabrał w celu przywłaszczenia mienie znacznej wartości w postaci różnego rodzaju sprzętu nagłaśniającego i oświetleniowego firmy (...) wartości nie mniejszej niż 200.000 złotych, działając na szkodę firmy (...) oraz Spółki z o.o. (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

15. ***M. M. (1)*** o to, że:

CXVIII. w okresie od 1999 roku do co najmniej kwietnia 2001 roku w W., P. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw takich jak zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia pojazdów oraz obrót samochodami uzyskanymi za pomocą czynów zabronionych,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

CXIX. w dniu 5 sierpnia 2000 r. w miejscowości R., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. S., D. S. (1), M. B. (1), J. G. (1) i innymi osobami, używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci rury metalowej, brał udział w pobiciu A. T. (1) i R. U. narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w wyniku czego u A. T. (1) doszło do złamania kości czołowej z wgłębieniem, ran głowy i klatki piersiowej co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający dni 7, natomiast u R. U. do stłuczenia głowy oraz ran kłutych pośladka lewego i podudzi, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres do dni 7, a następnie pozbawił wolności pokrzywdzonych uprowadzając i wywożąc ich samochodem typu bus do lasu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXX. w dniu 18 października 2000 r. w S. w Centrum (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), R. K., A. M. (3), Ł. S., S. D., P. B. (1), M. B. (1) i innymi osobami używającymi noży, prętów metalowych i innych podobnie niebezpiecznych przedmiotów, brał udział w pobiciu pracowników Agencji Ochrony Mienia w osobach R. C. (1), T. S., W. S. (1), A. M. (4) oraz klientów lokalu w osobach A. P., P. K. (1) narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. w wyniku czego u w/w osób doszło do powstania różnego rodzaju ran tłuczonych powłok twarzy, złamania kości nosa, złamania kości lewego śródreżca, złamania kciuka, stłuczenia powłok jamy brzusznej, otarć naskórka, co spowodowało u R. C. (1) i P. K.

(1) naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający dni 7, natomiast u pozostałych pokrzywdzonych na okres nie przekraczający dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXI. w okresie od kwietnia 1999 r. do co najmniej września 1999r. w P., P., W. działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. S., J. Ż. i innymi osobami w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków psychotropowych w ten sposób, że za pośrednictwem innej osoby nabył od innych osób co najmniej 5000 pastylek (dZIAŁEK) ekstazy ((...)) wartości około 125.000 zł, które to następnie środki przy użyciu „siatki” dealerów wprowadził do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 k.k.

16. **R. K.** o to, że:

CXXII. w dniu 16 kwietnia 2000 r. w J. działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), M. S. (1), D. S. (1), G. D., P. P. (1), J. Ż., P. B. (1), S. F. (1), S. D., J. G. (1), T. K. i innymi osobami brał udział w pobiciu M. C. (1) prowadzącego działalność gospodarczą z zakresu usług holowniczych, narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXIII. w dniu 18 października 2000 r. w S. w Centrum (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), Ł. S., M. M. (1), S. D., M. B. (1), P. B. (1) i innymi osobami używającymi noży, prętów metalowych i innych podobnie niebezpiecznych przedmiotów, brał udział w pobiciu pracowników Agencji Ochrony Mienia w osobach R. C. (1), T. S., W. S. (1), A. M. (4) oraz klientów lokalu w osobach A. P., P. K. (1) narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. w wyniku czego u w/w osób doszło do powstania różnego rodzaju ran tłuczonych powłok twarzy, złamania kości nosa, złamania kości lewego śródreżcza, złamania kciuka, stłuczenia powłok jamy brzusznej, otarć naskórka, co spowodowało u R. C. (1) i P. K. (1) naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający dni 7, natomiast u pozostałych pokrzywdzonych na okres nie przekraczający dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXIV. w nieustalonym dniu na przełomie wiosny i lata 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami kilkakrotnie groził M. N. (1) prowadzącemu Zakład (...) pobiciem oraz zniszczeniem mienia, czym doprowadził pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXV. w okresie od sierpnia 1999 r. do lutego 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z G. S. (1), K. K. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając przemocy wobec K. G. (1) polegającej na pobiciu w/w osoby oraz grożąc zamachem na jego życie lub zdrowie, albo gwałtownym zamachem na mienie, domagając się jednocześnie przekazania samochodu marki (...) doprowadził pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 5000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXVI. nieustalonego dnia na przełomie 1998/1999 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), G. S. (1) i innymi osobami, posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci kija baseballowego użył przemocy wobec M. K. (5) bijąc go powyższą pałką po całym ciele, a następnie zabrał na szkodę pokrzywdzonego oraz K. K. (3) samochód marki (...) o nr rej. (...) wartości około 20.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

17. **M. K. (1)** o to, że:

CXXVII. w okresie od co najmniej czerwca 1996 roku do kwietnia 2002 roku w W., P. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym, mającym na celu popełnianie przestępstw takich jak zabójstwa, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów i obrót tymi pojazdami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

CXXVIII. w dniu 24 sierpnia 1995 r. w P. i O. działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), D. K. (1) i inną osobą poprzez użycie przemocy polegającej na biciu i szarpaniu oraz grożąc dalszym pobiciem M. P. zabrał w celu przywłaszczenia trzy samochody m-ki (...), (...) o nieustalonych dotychczas oznaczeniach oraz (...) o nr rej. (...) wartości 25.700 złotych na szkodę w/w pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

18. **D. S. (1)** o to, że:

CXXIX. nieustalonego dnia wiosną 1997 r. w P. bez wymaganego zezwolenia, wraz z innymi osobami, posiadał materiał wybuchowy w postaci kilogramowej „bomby”(…) wraz z zapalnikiem i lontem, który to materiał otrzymał za pośrednictwem J. R. (1) od R. W. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXX. nieustalonego dnia w 1997 r., nie wcześniej jednak niż 14 kwietnia 1997r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), M. B. (1) i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na życie lub zdrowie S. S. (2) doprowadził w/w osobę, prowadzącą auto- komis w S. o nazwie (...) do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie około 30.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXXI. w dniu 16 kwietnia 2000 r. w J. działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), M. S. (1), G. D., P. P. (1), J. Ż., P. B. (1), S. F. (1), S. D., R. K., J. G. (1), T. K. i innymi osobami brał udział w pobiciu M. C. (1) prowadzącego działalność gospodarczą z zakresu usług holowniczych narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku w określonego w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ***tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.***

CXXXII. w dniu 5 sierpnia 2000 r. w miejscowości R., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), J. G. (1), Ł. S., M. M. (1) i innymi osobami, używając noża, brał udział w pobiciu A. T. (1) i R. U. narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w wyniku czego u A. T. (1) doszło do złamania kości czołowej z wgłębieniem, ran głowy i klatki piersiowej, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający dni 7, natomiast u R. U. do stłuczenia głowy oraz ran kłutych pośladka lewego i podudzi, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała

na okres do dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,
tj. o czyn z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXXIII. w nieustalonym czasie w I połowie 1999 r. w P. nabył od M. F. (1) za kwotę 1000 zł samochód osobowy marki F. (...) o numerze nadwozia (...) pochodzący z czynu zabronionego na szkodę M. K. (6), przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXXIV. w nieustalonym czasie w I połowie 2000 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), J. Ż. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na pobiciu M. L. (2), połączoną z pozbawieniem go wolności oraz groźbą zamachu na życie R. M. (3) doprowadził M. M. (5) do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2000 USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

19. **P. P. (1)** o to, że:

CXXXV. w okresie od stycznia 1998r. do końca grudnia 1999r., działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami doprowadził co najmniej 50 właścicieli samochodów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w zamian za zwrot bezprawnie zabranej w wyniku kradzieży rzeczy, w tym:

- w okresie od 28 maja do 29 maja 2000r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. S. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie nie mniejszej niż 2000 zł w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy - samochodu marki A. (...) nr rej. (...), skradzionego na szkodę wyżej wymienionego w dniu 28 maja 2000r. w P.,
- w okresie od 25 do 26 listopada 1999r. w P. i B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami doprowadził J. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób że zażądał korzyści majątkowej - pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 1000 USD w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy - samochodu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 20 000 zł, skradzionego w dniu 25 listopada 1999r. w B. na wyżej wymienionego,
- w okresie od 3 do 4 lipca 1999r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. Ś., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie nie mniejszej niż 3500zł, w ten sposób że zażądał korzyści majątkowej w podanej kwocie w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy - samochodu osobowego marki (...) nr rej. (...), utraconego w dniu 3 lipca 1999r., na szkodę wyżej wymienionego,
- w dniu 21 maja 1999r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru - doprowadzenia J. J. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy - samochodu marki O. (...) nr rej. (...), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń przy użyciu podrobionych kluczy dokonał zaboru przedmiotowego samochodu wartości 17 000 zł na szkodę wyżej wymienionego, a następnie w dniu 23 maja 1999r. w P. doprowadził tego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie nie mniejszej niż 1500 USD, w zamian za zwrot opisanego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 286 § 2 k.k. w zw. art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXXVI. w dniu 7 stycznia 1999r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń - wylamaniu zamków w drzwiach i stacyjce - zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki (...) nr rej. (...) wartości 25 000 zł na szkodę T. W., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

CXXXVII. w dniu 16 kwietnia 2000r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. B. (1), M. S. (1), D. S. (1), G. D., J. Ż., P. B. (1), S. F. (1), S. D., R. K., J. G. (1), T. K. i innymi osobami wziął udział w pobiciu M. C. (1) prowadzącego działalność gospodarczą z zakresu usług holowniczych, narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXXXVIII. w nieustalonym czasie, w I połowie 2000r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), J. Ż. i innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą polegającą na pobiciu M. L. (2), połączoną z pozbawieniem wolności oraz groźbą zamachu na życie R. M. (3), doprowadził M. M. (5) do rozporządzenia mieniem - pieniędzmi w kwocie 2000USD, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

20. **J. Ś.** o to, że:

CXXXIX. w nieustalonym dniu w okresie między marcem 2000 roku a sierpniem 2000 roku w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) ps. (...), M. B. (1) ps. (...), K. K. (1), S. F. (1) ps. (...), S. D. ps. (...) i innymi osobami wwiózł zza granicy do P. znaczną ilość środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, a następnie wprowadził do obrotu wymienioną ilość środków odurzających w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy przekazał narkotyki innym osobom celem dalszej dystrybucji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

CXL. od nieustalonego okresu, nie wcześniej niż od stycznia 2003 r. do dnia 18 grudnia 2003 r. w miejscowości (...) woj. (...) utrudniał postępowanie karne Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie sygn. Ap II Ds 24/03 w ten sposób, że w swym miejscu zamieszkania ukrywał podejrzanego M. B. (1), poszukiwanego listem gończym,

tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k.

CXLI. we wrześniu 2000 r. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Towarzystwo (...) S.A. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wyłudził odszkodowanie w kwocie 27.035 zł tytułem ubezpieczenia samochodu marki (...) o nr rej. (...) w zakresie AC, zgłaszając kradzież auta, gdy w rzeczywistości przedmiotowy pojazd został przez niego sprzedany, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 298 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

CXLII. w czerwcu 1999 roku w P. i P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd (...) w P. co do zaistnienia kradzieży samochodu marki (...) o nr rej. (...), gdy w rzeczywistości nie miała ona miejsca, czym doprowadził powyższe Towarzystwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie około 17.000

z tytułem wypłacenia odszkodowania za utracone części samochodowe z powyższego pojazdu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 298 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

CXLIII. w okresie od wiosny 2000 roku do sierpnia 2000 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 3 kg, w ten sposób, że kilkakrotnie w przeciągu trzech miesięcy dostarczył M. S. (1) i innym osobom po 0,5 kg marihuany w celu ich dalszej dystrybucji na terenie P. i okolic, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXLIV. w okresie co najmniej od lutego 2001 roku do września 2001 roku w P., Ż. oraz okolicach działając wspólnie i w porozumieniu ze S. D., P. B. (1), M. M. (2) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w ten sposób, że zbywał J. R. (1) i innym osobom w odstępach dwutygodniowych marihuanę o wadze 1 kg bądź 0,5 kg, co łącznie wyniosło 14 kg środka odurzającego wartości około 252.000 zł, które to następnie środki odurzające po rozważeniu i po porcjowaniu na „działki” wprowadzono do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

21. ***R. M. (1)*** to, że:

CXLV. w nieustalonym dniu w okresie między marcem a sierpniem 2000 r., działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez jedno z przejść granicznych za zachodniej granicy P., wbrew przepisom ustawy, przywiózł z zagranicy znaczną ilość środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, które następnie wprowadzono do obrotu na terenie P., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

22. ***B. S. (1)*** o to, że:

CXLVI. nieustalonego dnia jesienią 1999 roku w P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń ostrą nieustalonego kalibru i typu, którą to jednostkę broni za kwotę 500 USD nabył od D. K. (1) i innych osób,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

CXLVII. w okresie od jesieni 1999 roku do 2002 roku w P., okolicach N. i innych miejscowości działając w warunkach czynu ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), D. K. (1), S. F. (1) oraz innymi osobami w zamiarze doprowadzenia prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze G. C. (1) do rozporządzenia mieniem i świadczenia usług holowniczych na warunkach przez niego wskazanych, stosował przemoc polegającą na biciu w dniu 31.01.2000 r. w okolicach N., na trasie W. - K. w/w pokrzywdzonego oraz sprowadzał kilkakrotnie bezpośrednie niebezpieczeństwo zdarzenia zagrażającego mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać pożaru samochodu holowniczego i budynku mieszkalnego należącego do pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na jego postawę, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CXLVIII. w dniu 12 maja 2004 r. w K. posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci 14 sztuk naboju kał. (...),

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

CXLIX. nieustalonego dnia wiosną 2000 r. w P. i innych miejscowościach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze - M. C. (1) do ograniczenia działalności i świadczenia usług na warunkach przez niego wskazanych, chcąc aby D. K. (1) i inne osoby pobiły M. C. (1) i zniszczyły jego samochód marki (...) o nr rej. (...), podzegał wskazane osoby do popełnienia czynu zabronionego, co w konsekwencji w dniu 16.04.2000 r. w miejscowości J. zostało zrealizowane, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CL. zimą na przełomie 2000 i 2001 roku w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia A. T. (2), prowadzącego działalność holowniczą w ramach firmy (...) w O., do zaprzestania działalności, chcąc aby P. B. (1), J. R. (1) i inne osoby dokonały zniszczenia jednego z samochodów holowniczych należących do A. T. (2), kilkakrotnie podzegał wskazane osoby do podłożenia materiału wybuchowego pod jeden ze wskazanych samochodów, co jednak nie nastąpiło z uwagi na decyzję odmowną wykonawców, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CLI. nieustalonego dnia w okresie od 2000 roku do końca 2001 roku w P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń ostrą typu (...)kaliber(...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

23. **G. Ł.** o to, że:

CLII. nieustalonego dnia latem 2000 r. w W., wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych w ten sposób, że nabył od J. R. (1) i D. K. (1) co najmniej 500 tabletek ekstazy ((...)) po 11 zł za „działkę” wartości 5.500 zł, które to następnie środki wprowadzono do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, **tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.**

CLIII. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt CCIII, bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w ten sposób, iż za kwotę 4.000 złotych zbył J. R. (1) i D. K. (1) broń palną typu (...), która to następnie jednostka broni odsprzedana została kolejnej osobie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

24. **A. C. (1)** o to, że:

CLIV. w dniu 2 marca 1995r. w W., realizując zlecenie J. M. (2), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń oryginalnym kluczykiem, którym nie miał prawa dysponować, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki (...) nr rej. (...) o wartości 30 000 zł na szkodę K. P. (2),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

CLV. w okresie od kwietnia 1997 r. do sierpnia 1998 r. w W. utrudniał postępowanie Prokuratury Okręgowej w Warszawie sygn. VI Ds. 22/97, a następnie IV Ds 96/98 w sprawie wymuszenia rozbójniczego na osobie W. K. (3) mającego miejsce w czerwcu 1996r., oraz usiłowania wymuszenia rozbójniczego na osobie tego pokrzywdzonego zaistniałego w dniu 27 marca 1999r. , w ten sposób , że udzielił pomocy podejrzanemu w śledztwie J. M. (2), ukrywając go w miejscu swojego zamieszkania w W. przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 252 § 1 d.k.k.

CLVI. we wrześniu i październiku 2000r. w W. utrudniał postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie sygn. VI ds 54/00 w sprawie działalności na terenie W., P. i innych miast P. związku o charakterze zbrojnym mającego na celu popełnianie przestępstw, w ten sposób że udzielił pomocy podejrzanym w tym śledztwie, poszukiwanym listami gończymi od dnia 4 września 2000r. - D. K. (1) oraz M. B. (1), ukrywając ich w miejscu zamieszkania - W. ul. (...),

tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k.

CLVII. w okresie od lutego 2000r. do czerwca 2000r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (2) i innymi osobami uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 320 g wartości nie mniejszej niż 32 000 zł, w ten sposób że wraz z inną osobą odbierał co tydzień co najmniej 20 gram kokainy, w celu dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

25. **J. K. (1)** o to, że:

CLVIII. w dniu 27 lutego 1995 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), R. W. (1), J. Ł., K. K. (1), W. B. vel B., J. P. (1) i innymi osobami, w tym D. K. (1), który posługiwał się nożem, w zamiarze zaboru pieniędzy w kwocie 63.000 zł na szkodę Zarządu Głównego Związku (...) użył gwałtu na osobie M. J. (1)- kasjerki (...) polegającego na szarpaniu jej, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa, natomiast zabrał w celu przywłaszczenia torebkę skórzaną w kolorze czarnym wraz z dokumentami, portfelem z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz innymi przedmiotami o łącznej wartości 60 zł na szkodę M. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

26. **D. W.** o to, że:

CLIX. w okresie co najmniej od maja 2001 roku do października 2001 roku w P. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w ten sposób, że za pośrednictwem mężczyzny o ps. (...) kilkakrotnie sprzedał J. R. (1) i innym osobom nie mniej niż 350 g kokainy wartości 10.500 USD (około 36.750 zł), które to następnie środki odurzające po rozważeniu, zmieszaniu z innymi składnikami i porcjowaniu przez T. B. wprowadzono do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ***tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 k.k.***

27. **A. Z. (1)** o to, że:

CLX. w okresie co najmniej od czerwca 2001 roku do stycznia 2002 r w P., W., Ś. i innych miejscowościach w kraju, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. D. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wwoził bądź usiłował wywieźć za granicę znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w tym:

- w lipcu 2001 roku przez jedno z przejść granicznych na zachodniej granicy P. wywiózł za granicę 1 kg amfetaminy i 50 g kokainy, a następnie przekazał powyższe środki i substancje nieustalonemu dotychczas mężczyźnie mieszkającemu w D.,
- w sierpniu 2001 roku przez jedno z przejść granicznych na zachodniej granicy P. wywiózł za granicę 3 kg amfetaminy i 70 g kokainy, a następnie przekazał powyższe środki i substancje nieustalonemu dotychczas mężczyźnie mieszkającemu w D.,
- we wrześniu 2001 roku przez jedno z przejść granicznych na zachodniej granicy P. usiłował wywieźć za granicę 10 kg amfetaminy, a następnie przekazać substancję nieustalonemu dotychczas mężczyźnie mieszkającemu w D., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obostrzoną kontrolę celną na przejściu granicznym,
- nieustalonego dnia na przełomie grudnia 2001 roku oraz stycznia 2002 roku przez przejście graniczne w Ś. wwiózł za granicę 3 kg amfetaminy, która to substancja następnie miała zostać wprowadzona do obrotu na terenie D.,

przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CLXI. w grudniu 2001 roku w K. pomógł M. B. (1) poszukiwanemu listem gończym do sprawy VI Ds 54/00 prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie w ukryciu się, w ten sposób, że umożliwił wymienionemu mężczyźnie wynajęcie na swoje dane osobowe mieszkania przy ulicy (...) w K., czym utrudnił postępowanie karne,

tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k.

CLXII. nieustalonego dnia od jesieni 2001 roku do lutego 2002 roku w P., W. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci nieustalonego typu karabinu z celownikiem optycznym, którą to jednostkę broni otrzymał na przechowanie od J. R. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w z. z art. 65 k.k.

28. ***M. M. (2)*** o to, że:

CLXIII. w okresie co najmniej od lutego 2001 roku do września 2001 r. w P., Ż. oraz okolicach działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś., S. D., P. B. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w ten sposób, że nabywał od J. R. (1) i innej osoby w odstępach dwutygodniowych marihuanę o wadze 1 kg bądź 0,5 kg, co łącznie wyniosło 14 kg środka odurzającego wartości około 252.000 zł, które to następnie środki odurzające po rozważeniu i po porcjowaniu na „działki” wprowadzono do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 k.k.

CLXIV. w okresie od 3 stycznia 2001 r. do lata 2001 roku w Ż. działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), T. K., S. D. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w zamiarze doprowadzenia B. O., J. G. (2) oraz K. T. do rozporządzenia mieniem polegającego na wydaniu pieniędzy w kwocie po 10.000 USD od każdego z nich, stosował przemoc oraz groził dalszym pobiciem pokrzywdzonych, co doprowadziło do pobicia wskazanych osób i w konsekwencji do spowodowania u nich różnego rodzaju złamań górnych i dolnych kończyn, a także ran tłuczonych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czyn powyższego czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Skierniewicach z dnia 20.09.1996 r. (sygn. akt II K 91/95) za przestępstwa podobne z art. 211 d.kk na karę 10 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 29 marca 1995 r. do 21 maja 1999 roku oraz od 22 maja 2000 r. do 15 września 2000r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

29. ***M. F. (1)*** o to, że:

CLXVI. w dniu 10 listopada 1995r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), M. L. (1), P. B. (1) i innymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w samochodzie m-ki (...) o nr rej. (...), zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę J. D. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CLXVII. w nieustalonym czasie w I połowie 1999 r. w P. przy ulicy (...) zbył D. S. (1), za kwotę 1.000 zł, samochód osobowy marki (...) (...) o numerze nadwozia (...) pochodzący z czynu zabronionego na szkodę M. K. (6), przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

30. ***S. B. (1)*** o to, że:

CLXVIII. nieustalonego dnia od 1995 r. do maja 1996 r. w W., bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w postaci karabinu z celownikiem optycznym i amunicją w ten sposób, iż zbył wymieniony egzemplarz broni J. R. (1) i innym osobom,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.

31. ***W. G.*** o to, że:

CLXIX. w nieustalonym dniu w październiku 1996 r. w W. i P., działając wspólnie i w porozumieniu z B. G. (1), chcąc aby J. S. (1) i inne osoby popełniły czyn zabroniony mający postać spowodowania zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu wielu osób lub mieniu w znacznych rozmiarach - pożaru sklepu spożywczego w W. przy ul. (...) należącego do J. K. (2), nakłaniał ich do tego,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

32. ***A. M. (1)*** o to, że:

CLXX. zimą na przełomie 2000 i 2001 roku w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze doprowadzenia A. T. (2), prowadzącego działalność holowniczą w ramach firmy (...) w O., do zaprzestania działalności, chcąc aby P. B. (1), J. R. (1) i inne osoby dokonały zniszczenia jednego z samochodów holowniczych należących do A. T. (2), kilkakrotnie podżegał wskazane osoby do

podłożenia materiału wybuchowego pod jeden ze wskazanych samochodów, co jednak nie nastąpiło z uwagi na decyzję odmowną wykonawców,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

33. ***P. B. (2)*** o to, że:

CLXXI. w okresie od lutego 2000r. do czerwca 2000r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) i innymi osobami uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 320 g, wartości nie mniejszej niż 32 000 zł, w ten sposób że wraz z inną osobą odbierał co tydzień co najmniej 20 gram kokainy, w celu dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

34. ***M. D. (2)*** o to, że:

CLXXII. w okresie od co najmniej lutego 2002 r. do stycznia 2003 r. w W. i P. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci karabinu z celownikiem optycznym,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

35. ***M. K. (2)*** o to, że:

CLXXIII. od nieustalonego okresu, do dnia 18 grudnia 2003 r. w P., w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadała substancję psychotropową w ilości 2,76 g kokainy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

36. ***A. Z. (2) vel B.*** o to, że:

CLXXIV. w dniu 27 lutego 1995 r. W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z osobą, która posługiwała się nożem w zamiarze zaboru pieniędzy w kwocie 63.000 zł na szkodę Zarządu Głównego Związku Nauczycielstwa Polskiego, użył gwałtu na osobie M. J. (1) - kasjerki (...), polegającego na szarpaniu jej, usiłować zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w w/w kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu przestępstwa, natomiast zabrał w celu przywłaszczenia torebkę skórzaną w kolorze czarnym wraz z dokumentami, portfel z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz innymi przedmiotami o łącznej wartości 60 zł na szkodę M. J. (1), przy czym czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

CLXXV. w dniu 11 marca 1996r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posługującymi się bronią palną oraz niebezpiecznymi narzędziami w postaci siekiery i kilofa oraz używając przemocy na osobach S. M., A. S. (1) i R. M. (2), stanowiących ochronę konwoju przewożącego pieniądze z Banku (...) mieszczącego się w W. przy ul. (...) do siedziby firmy (...) Sp. z o.o. w W. przy ul. (...), poruszających się samochodem marki (...) nr. rej. (...), działając w ten sposób, że samochodem marki (...) spowodowali kolizję przedmiotowych pojazdów, wybili szyby w samochodzie, którym poruszali się pokrzywdzeni, grożąc użyciem broni wyciągnęli ich z samochodu, uderzyli S. M. w tył głowy oraz R. M. (2) - w głowę i plecy, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., zegarek marki (...) telefon komórkowy (...) o łącznej wartości około 5000 zł i dokumenty na szkodę S. M. oraz zegarek (...) wartości około 5.000 zł na szkodę R. M. (2); zegarek

o nieustalonej marce, telefon komórkowy (...) o łącznej wartości 3.700 zł na szkodę A. S. (1), przy czym czynu tego dopuścili się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 września 2012 r. Sąd Okręgowy:

1. oskarżonego J. P. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie II uznał za winnego tego, że nieustalonego dnia, latem 2000 roku, nie później niż 25 sierpnia 2000 roku w W. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. i innymi ustalonymi osobami, bez wymaganego zezwolenia pomógł w nabyciu przez K. Ł. pseudonim (...), za pośrednictwem M. B. (1) pistoletu maszynowego (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. i za to z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynów opisanych, w punktach: I, III, IV,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 sierpnia 2007 r. do dnia 28 maja 2008r.,

2. oskarżonego Z. R. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie V,

3. oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX i z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach: VI, VII i VIII,

-na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary

pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 8 lipca 2004 r., oraz od dnia 15 stycznia 2006 r. do dnia 25 lipca 2007 r. i orzeczoną karę pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

4. oskarżonego S. F. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach XI, XIII i XIV:

- za czyn opisany w punkcie XI z mocy art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XIII z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XIV z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie XII ustalił, że oskarżony S. F. (1) w dniu 31 stycznia 2000 r. w okolicach N. na trasie W.-K. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, stosował przemoc polegającą na biciu G. C. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 158 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego w tym zakresie,

- postępowanie karne za czyn opisany w punkcie XV, na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie X,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego S. F. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od

dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 18 grudnia 2006 r. i orzeczoną karę pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

5. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach: XVII, XVIII, XXII, XXIV, XXV, XXVII, XXX, XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XXXIX, XL, XLIII, XLIV, XLVII, XLVIII, XLIX, LI,

- w ramach czynu opisanego w punkcie XVI oskarżonego uznał za winnego tego, że okresie od grudnia 1999 roku do stycznia 2003 roku w W. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym, mającym na celu popełnianie przestępstw takich jak, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów, tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. i z mocy art. 258 § 2 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XVII z mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XVIII z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXII z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXIV z mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. (przed nowelizacją) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXV z mocy art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXVII z mocy art. 159 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXX z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXXIII z mocy art. 211 d.k.k. w zb. z art. 165 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 211 d.k.k.

w zw. z art. 10 § 3 d.k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXXIV z mocy art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 55 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXXV z mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXXVII z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXXVIII z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXXIX z mocy art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XL z mocy art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XLIII z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XLIV z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XLVII z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XLVIII z mocy art. 270 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XLIX z mocy art. 276 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- ustalił, iż czyn opisany w punkcie LI wyczerpał dyspozycję z art. 310 § 1

k.k. w zw. z art. 310 § 4 k.k. i z mocy art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie XIX ustalił, że w dniu 30 grudnia 1999 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z G. S. (1), S. D., D. K. (1) i innymi ustalonymi osobami użył przemoc w postaci bicia rękami i kopania po całym ciele J. T. i D. M., czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 158 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonego w tym

zakresie umorzył,

- w ramach czynu opisanego w punkcie XX ustalił, iż wartość samochodu marki V. wynosiła 189.400 zł, zaś wartość obuwia sportowego 50.068 zł, oskarżonego uznał za winnego tak opisanego czynu i z mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k. k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- postępowanie karne, co do zarzutu opisanego w punkcie XXVIII z mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

- w ramach czynu opisanego w punkcie XLI oskarżonego uznał za winnego zarzucanego mu czynu, z tą zmianą, iż słowo „nabył” zastąpił słowem „przyjął” a „(...)” zastąpił słowami „(...)” i z mocy art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- ustalił, że zachowania opisane w punktach XLV i XLVI stanowią jeden czyn ciągły i z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonego M. B. (1) uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach XXI, XXIII, XXVI, XXIX, XXXI, XXXII, XXXVI, XLII, L,

- na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego M. B. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,

- Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 4 marca 2008 r.,

6. Oskarżonego D. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych czynów opisanych w punktach: LVI, LVII, LVIII, LIX, LXIV, LXV, LXVI, LXVIII, LXXII:

- z tym, że z opisu czynu w punkcie LVI wyeliminował sformułowanie, iż oskarżony działał w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i z mocy art. 211 d.k.k. w zb. z art. 165 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. oskarżonego skazał, a z mocy art. 211 d.k.k. w zw. z art. 10 § 3 d.k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LVII z mocy art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LVIII z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał, a z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LIX z mocy art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (miesięcy) pozbawienia wolności.

- Za czyn opisany w punkcie LXIV z mocy art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LXV z mocy art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LXVI z mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LXVIII z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

- za czyn opisany w punkcie LXXII z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego uznał za winnego czynu opisanego w punkcie LIV przyjmując, iż wartość samochodu marki V. wynosiła 189.400 zł a wartość obuwia sportowego 50.068 zł i z mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie LXI ustalił, że oskarżony w dniu 30 grudnia 1999 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), G. S. (1), S. D. i innymi ustalonymi osobami użył przemocy w postaci bicia rękami i kopania po całym ciele wobec J. T. i D. M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonego umorzył,

- w ramach czynu opisanego w punkcie LXIII oskarżonego uznał za winnego tego, że dnia 17 stycznia 1997 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) i innymi ustalonymi osobami posługując się nożem wziął udział w pobiciu A. G. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: LII, LIII, LV, LXII, LXVII, LXIX, LX, LXX, LXXI i LXXIII,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego D. K. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 listopada 2004 r. do dnia 4 marca 2008 r.,

7. oskarżonego P. B. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: LXXV, LXXVIII, LXXIX, LXXXIII, LXXXIV, LXXXV,

- za czyn opisany w punkcie LXXV z mocy art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- z opisu czynu w punkcie LXXVIII wyeliminował sformułowanie, iż oskarżony działał w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i z mocy art. 211 d.k.k. w zb. z art. 165 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. oskarżonego skazał, a z mocy art. i 211 d.k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LXXIX z mocy art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LXXXIII z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LXXXIV z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w ramach czynów opisanych w punktach LXXXI podpunkt „a” i w punkcie LXXXV oskarżonego uznał za winnego tego, że w okresie od wiosny 2000 roku do sierpnia 2000 roku w P. i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś. wprowadził do obrotu wwiezionę przez w/w do P. znaczne ilości środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy przekazał wskazany narkotyk innym osobom, celem dalszej dystrybucji przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 56 ust. 1 i 3 ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 58 § 2 k.k. odstąpił od orzeczenia kary grzywny,

- w ramach czynu opisanego w punkcie LXXVI oskarżonego uznał za winnego tego, że dnia 17 stycznia 1997 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), który posługiwał się nożem i innymi ustalonymi osobami, wziął udział w pobiciu A. G. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- oskarżonego uznał za winnego czynu opisanego w punkcie LXXVII z tym, że ustalił, iż wartość samochodu marki V. wynosiła 189.400 zł a wartość obuwia sportowego 50.068 zł i z mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach: LXXIV, LXXX, LXXXI podpunkt b-g, LXXXII, LXXXVI,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego P. B. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 listopada 2004 r. do dnia 4 marca 2008r.,

8. oskarżonego S. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach LXXXIX i XCII,

- za czyn opisany w punkcie LXXXIX z mocy art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XCII z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie LXXXVII oskarżonego uznał za winnego tego, że okresie od grudnia 1999 r. do stycznia 2003 r. w W. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym, mającym na celu popełnianie przestępstw, takich jak, wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów, tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. i z mocy art. 258 § 2 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie LXXXVIII oskarżonego uznał za winnego tego, że w okresie od lata 2001 r. do 2002 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadzał do obrotu substancję psychotropową w postaci amfetaminy w znacznych ilościach, oraz uczestniczył w obrocie taką substancją w ten sposób, że w powyższym okresie przyjął od nieustalonego mężczyzny o pseudonimie (...) łącznie 6 kg amfetaminy, którą następnie przekazał ustalonej osobie, ustalił, że czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy powyższych przepisów oskarżonego skazał a z mocy art. 55 ust. 1 i 3 w/w ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 58 § 2 k.k. odstąpił od orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny,

- oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XCIII z tym, że z opisu czynu wyeliminował osobę T. B. i ustalił, iż wartość sprzętu nie przekraczała 200.000 zł, a czyn oskarżonego wyczerpał dyspozycję z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 k.k. i zw. z art. 65

k.k. i z mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył oskarżonemu

karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie XC oskarżonego uznał za winnego tego, że w dniu 30 grudnia 1999 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), G. S. (1), D. K. (1) i innymi ustalonymi osobami użył przemocy w postaci bicia rękami i kopania po całym ciele J. T. i D. M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art.158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie

karne wobec oskarżonego umorzył,

- za czyny opisane w punktach XCI i XCIV postępowanie karne na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego S. D. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 kwietnia 2004 r. do dnia 4 marca 2008 r.,

9. oskarżonego T. B. w ramach czynu opisanego w punkcie XCV uznał za winnego tego, że w okresie od 1997 r. do lata 2001 r. w W., P. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw takich jak: wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia pojazdów i ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję z art. 258 § 2 k.k. i z mocy art. 258 § 2 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie XCVII oskarżonego uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu latem 1997 roku w S. działając

wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przemocą polegającą na dźgnięciu nożem w brzuch J. P. (2) doprowadził w/w pokrzywdzonego do zwrotu wierzytelności w kwocie 2.000 DM, co stanowiło równowartość 4.000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 191 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 191 § 2 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonego T. B. uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach: XCVI, XCVIII, XCIX i C,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego T. B. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 czerwca 2004r. do dnia 14 grudnia 2007r. i orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

10. oskarżonego R. W. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie CI uznał za winnego tego, że w okresie od 1995 do marca 1998 roku w W., P. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym, mającym na celu popełnianie przestępstw, takich jak wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów, ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 258 § 2 k.k. zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonego R. W. (1) uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach: CII, CIII i CIV,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 2 września

2004 r. do dnia 2 września 2006 r. i orzeczoną karę pozbawienia wolności w całości uznając za odbytą,

11. oskarżonego K. B. (1) w ramach czynu opisanego w

punkcie CV uznał za winnego tego, że w okresie od 1998 r. do stycznia

2003 r. w W., P., S. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu

popelnianie przestępstw, takich jak wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i

psychotropowymi, zabór w celu przywłaszczenia samochodów ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego K. B. (1) uznał za winnego popelnienia czynu opisanego w punkcie CVII i z mocy art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popelnienia czynów opisanych w punkcie CVI i CVIII,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego K. B. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 18 grudnia 2003 r. do 18 grudnia 2005 r. i orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

12. oskarżonego G. S. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie CIX uznał za winnego tego, że w okresie od 1999 r. do marca 2000 r. w W., P. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popelnianie przestępstw, takich jak wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przewłaszczenia samochodów, ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie CX oskarżonego uznał za winnego tego, że w dniu 30 grudnia 1999 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1), S. D., D. K. (1) i innymi ustalonymi osobami użył przemocy w postaci bicia rękami i kopania po całym ciele wobec J. T. i D. M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popelnianie przestępstw oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 15.12.1997 r. (sygn. akt K VIII K 142/97) i Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8.04.1998 r. (sygn. akt II AKa 81/98) za podobne przestępstwo z art. 157 § 2 d.k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał częściowo w okresie od 02.08.1996 r. do 10.07.1997 r., ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonego umorzył,

- oskarżonego uznał za winnego czynu opisanego w punkcie CXI i z mocy art. 282 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie CXII oskarżonego uznał za winnego tego, że nieustalonego dnia na przełomie 1998/1999 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), R. K. i innymi ustalonymi osobami używając przemocy wobec M. K. (5) w postaci bicia kijem baseballowym po nogach oraz pięścią po twarzy doprowadził w/w do wydania samochodu marki (...) o nr rej. (...) (...), wartości około 20.000 złotych, czym działał na szkodę w/w oraz K. K. (3), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popelnianie przestępstw, oraz w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 15.12.1997 r. (sygn. akt VIII K 142/97) i Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 1998 r. (sygn. akt II AKa 81/98) za podobne przestępstwo z art. 157 § 2 d.k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od 02.08.1996 r. do 10 lipca 1997 r., ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego G. S. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 12 maja 2004 r. do dnia 12 maja 2007 r. i orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

13. oskarżonego D. P. (1) uniewinnił od wszystkich zarzucanych mu czynów,

14. oskarżonego J. Ł. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie CXVII z tym, że z opisu czynu wyeliminował osobę T. B. ustalił, iż wartość sprzętu nie przekraczała 200.000 zł, a czyn oskarżonego wyczerpał dyspozycję z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie CXVI,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 29 grudnia

2004 r. do 29 grudnia 2006 r. i orzeczoną karę pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

15. oskarżonego M. M. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie CXVIII uznał za winnego tego, że w okresie od 1999 r. do kwietnia 2001 r. w W., P. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw takich jak wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przewłaszczenia samochodów, ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie

CXIX i z mocy art. 159 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał, a z mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- postępowanie karne za czyn opisany w punkcie CXX na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie CXXI,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego M. M. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 lutego 2005 r. do dnia 14 lutego 2007 r. i orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

16. oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach CXXIV i CXXV,

- za czyn opisany w punkcie CXXIV z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie CXXV z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie CXXVI oskarżonego uznał za winnego tego, że nieustalonego dnia na przełomie 1998/1999 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. (1), G. S. (1) i innymi ustalonymi osobami używając przemocy wobec M. K. (5) w postaci bicia kijem baseballowym po nogach oraz pięścią po twarzy doprowadził w/w do wydania samochodu marki (...) o nr rej. (...) (...), wartości około 20.000 złotych, czym działał na szkodę w/w oraz K. K. (3), przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- postępowanie karne za czyny opisane w punktach CXXII i CXXIII wobec oskarżonego R. K. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego R. K. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 3 marca 2005 r. do 17 lipca 2006 r. i od 21 lipca 2007 r. do 18 września 2007r.,

17. oskarżonego M. K. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie CXXVII uznał za winnego tego, że w okresie od 1996 r. do kwietnia 2002 r. w W., P. i innych miejscowościach brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw takich jak wymuszenia rozbójnicze, napady rabunkowe, obrót bez wymaganego zezwolenia środkami odurzającymi i psychotropowymi, zabór w celu przewłaszczenia samochodów, ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z mocy art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył oskarżonemu karę (jednego) roku pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie CXXVIII,

18. oskarżonego D. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach CXXX, CXXXII i CXXXIV,

- za czyn opisany w punkcie CXXX z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie CXXXII z mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie CXXXIV z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- postępowanie karne za czyn opisany w punkcie CXXXI z mocy art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach CXXXIX i CXXXIII,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego D. S. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 24 lutego 2005 r. do 21 sierpnia 2006 r.,

19. oskarżonego P. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach CXXXVI i CXXXVIII,

- za czyn opisany w punkcie CXXXVI z mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie CXXXVIII z mocy art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 282 k.k. w zb. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- postępowanie karne opisane w punkcie CXXXVII na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie CXXXV,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego P. P. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

20. oskarżonego J. Ś. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach CXL, CXLI,

- za czyn opisany w punkcie CXL z mocy art. 239 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie CXLI z mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oskarżonego skazał a z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- w ramach czynów opisanych w punktach CXXXIX i CXLIII oskarżonego uznał za winnego tego, że w okresie między marcem 2000 roku a sierpniem 2000 roku w P. i innych miejscowościach, działając czynem ciągłym wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) ps. (...) i innymi ustalonymi osobami wwiózł zza granicy do (...) znaczną ilość środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany, a następnie wprowadził do obrotu wymienioną ilość środków odurzających w ten sposób, że wbrew przepisom ustawy przekazał narkotyki innym osobom celem dalszej dystrybucji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, ustalił iż czyn ten wyczerpał dyspozycję z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w z art. 65 k.k. i z mocy w/w przepisów oskarżonego skazał a z mocy art. 55 ust. 1 i 3 w zw. z art. 11 § 2 k.k. wyżej cyt. ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach CXLII i CXLIV,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego J. Ś. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 18 grudnia 2003 r. do dnia 18 lipca 2007 r. i orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

21. oskarżonego R. M. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie CXLV z tym, że z opisu czynu

wyeliminował sformułowanie, iż oskarżony działał w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i z mocy art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 58 § 2 k.k. odstąpił od orzeczenia kary grzywny,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 28 stycznia 2005 r. do 27 czerwca 2007 r.,

22. oskarżonego B. S. (1) uznał za winnego popełnienia

zarzucanego mu czynu opisanego punkcie CXLVIII i z mocy art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie CXLIX z tym, że z opisu czynu wyeliminował zarzut działania w związku mającym na celu popełnianie przestępstw a z kwalifikacji prawnej art. 65 k.k. i z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie CLI oskarżonego uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2000 roku w P. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń ostrą typu (...) kaliber (...), ustalił, iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 263 § 2 k.k. i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- w ramach czynu opisanego w punkcie CXLVII oskarżonego uznał za winnego tego, że w okresie od jesieni 1999 roku do 2002 roku w P., okolicach N. i innych miejscowości działając w warunkach czynu ciągłego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podżegał ustalone osoby do zmuszenia prowadzącego działalność gospodarczą - usługi holownicze G. C. (1) do zaprzestania prowadzonej działalności gospodarczej, ustalił iż czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach CXLVI i CL,

- na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego B. S. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jedną karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 12 maja 2004 r. do 12 listopada 2006 r. i orzeczoną karę pozbawienia wolności w całości uznał za odbytą,

23. oskarżonego G. Ł. uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach CLII i CLIII,

24. oskarżonego A. C. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach CLIV, CLV, CLVI, CLVII,

25. oskarżonego J. K. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie CLVIII,

26. oskarżonego D. W. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie CLIX,

27. oskarżonego A. Z. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach CLX, CLXI, CLXII,

28. oskarżonego M. M. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie CLXIV i z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie CLXIII,

- na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 7 marca 2005 r. do 7 września 2007 r. i orzeczoną karę w całości uznał za odbytą,

30. oskarżonego M. F. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach CLXVI i CLXVII.

31. Oskarżonego S. B. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie CLXVIII.

32. Oskarżonego W. G. w ramach czynu opisanego w punkcie CLXIX uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu, w październiku 1996 r. w W. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłaniał J. S. (1) do podjęcia działań mających na celu zmuszenie J. K. (3) do zaniechania prowadzenia działalności gospodarczej tj. czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec W. G. kary warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat,

33. oskarżonego A. M. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie CLXX,

34. oskarżonego P. B. (2) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie CLXXI,

35. oskarżonego M. D. (2) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie CLXXII,

36. oskarżoną M. K. (2) uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie CLXXIII,

37. oskarżonego A. Z. (2) vel B. uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach CLXXIV i CLXXV,

oskarżonych: J. P. (1), K. K. (1), S. F. (1), M. B. (1), D. K. (1), P. B. (1), S. D., T. B., R. W. (1), K. B. (1), G. S. (1), J. Ł., M. M. (1), R. K., M. K. (1), D. S. (1), P. P. (1), J. Ś., R. M. (1), B. S. (1) i W. G. obciążył częściowo kosztami procesu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych J. P. (1), K. K. (1), M. B. (1), S. D., T. B., K. B. (1), G. S. (1), J. Ł., M. K. (1), D. S. (1), P. P. (1), R. M. (1), B. S. (1), M. M. (2) i W. G..

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść:

- oskarżonego J. P. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punktach I, III i IV w zakresie orzeczenia o winie.
- na niekorzyść oskarżonego Z. R. (1) w całości w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia w punkcie V w zakresie orzeczenia o winie.
- na niekorzyść oskarżonego K. K. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punktach VI, VII, VIII w zakresie orzeczenia o winie
- na niekorzyść oskarżonego S. F. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie X w zakresie orzeczenia o winie oraz w punkcie XII w zakresie orzeczenia o winie i umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.
- na niekorzyść oskarżonego M. B. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach XXI, XIII, XXVI, XXIX, XXXII, XXXVI, XLII, L w zakresie orzeczenia o winie oraz w punkcie XIX w zakresie orzeczenia o winie i umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a nadto w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności.
- na niekorzyść oskarżonego D. K. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach: LII, LIII, LV, LX, LXII, LXVII, LXIX, LXX, LXXI, LXXIII w zakresie orzeczenia o winie oraz w punkcie LXI w zakresie orzeczenia o winie i umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a nadto w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności.
- na niekorzyść oskarżonego P. B. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach: LXXIV, LXXX, LXXXI, LXXXII, LXXXVI w zakresie orzeczenia o winie, a nadto w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności.
- na niekorzyść oskarżonego S. D. w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie XC w zakresie orzeczenia o winie i umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz z pkt LXXXVIII d, e, f.

9. na niekorzyść oskarżonego T. B. w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach: XCVI, XCVII, XCVIII, XCIX, C w zakresie orzeczenia o winie.
10. na niekorzyść oskarżonego R. W. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach: CII, CIII, CIV w zakresie orzeczenia o winie.
11. na niekorzyść oskarżonego K. B. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach: CVI w zakresie orzeczenia o winie.
12. na niekorzyść oskarżonego G. S. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie CX w zakresie orzeczenia o winie i umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a nadto w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności.
13. na niekorzyść oskarżonego D. P. (1) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięć z punktów CXIII, CXIV, CXV.
14. na niekorzyść oskarżonego J. Ł. w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie CXVI w zakresie orzeczenia o winie.
15. na niekorzyść oskarżonego M. M. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie CXXI w zakresie orzeczenia o winie.
16. na niekorzyść oskarżonego R. K. w części dotyczącej rozstrzygnięcia w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności.
17. na niekorzyść oskarżonego M. K. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie CXXVIII w zakresie orzeczenia o winie.
18. na niekorzyść oskarżonego D. S. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach: CXXIX, CXXXIII w zakresie orzeczenia o winie, a nadto w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności.
19. na niekorzyść oskarżonego P. P. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie CXXXV w zakresie orzeczenia o winie.
20. na niekorzyść oskarżonego J. Ś. w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach: CXLII, CXLIV w zakresie orzeczenia o winie.
21. na niekorzyść oskarżonego B. S. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięć w punktach: CXLVI, CL w zakresie orzeczenia o winie.
22. na niekorzyść oskarżonego G. Ł. w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięć z punktów CLII, CLIII.
23. na niekorzyść oskarżonego A. C. (1) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięć z punktów CLIV, CLV, CLVI, CLVII.
24. na niekorzyść oskarżonego J. K. (1) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt CLVIII.
25. na niekorzyść oskarżonego D. W. w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt CLIX.
26. na niekorzyść oskarżonego A. Z. (1) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięć z punktów CLX, CLXI, CLXII.

27. na niekorzyść oskarżonego M. M. (2) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie CLXIII w zakresie orzeczenia o winie.

28. na niekorzyść oskarżonego M. F. (1) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięć z punktów CLXVI, CLXVII.

29. na niekorzyść oskarżonego S. B. (1) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt CLXVIII.

30. na niekorzyść oskarżonego A. M. (1) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt CLXX.

31. na niekorzyść oskarżonego P. B. (2) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt CLXXI.

32. na niekorzyść oskarżonego M. D. (2) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt CLXXII.

33. na niekorzyść oskarżonej M. K. (2) w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt CLXXIII.

34. na niekorzyść oskarżonego A. Z. (2) vel B. w całości w zakresie orzeczenia o winie dotyczącym rozstrzygnięcia z pkt CLXXIV, CLXXV.

Wyrokowi temu prokurator zarzucił:

w stosunku do oskarżonych: J. P. (1), M. B. (1), K. K. (1), D. K. (1), R. W. (1), J. Ł., J. K. (1) oraz A. Z. (2):

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów skutkującą błędną oceną zeznań świadka koronnego J. R. (1), świadków M. L. (3), R. M. (4), J. R. (2), M. N. (2) i M. K. (7) oraz dowodów o charakterze pozaosobowym zawartych w aktach postępowania przygotowawczego w zakresie uniewinnienia oskarżonych od popełnienia czynów: J. P. (1) od czynu z pkt I wyroku (pkt I a/o), M. B. (1) od czynu z pkt XXI wyroku (pkt XXIII a/o), R. W. (1) od czynu z pkt CII wyroku (pkt CIV a/o), D. K. (1) od czynu z pkt LII wyroku (pkt LIV a/o), J. Ł. od czynu z pkt CXVI wyroku (pkt CLXXIV a/o), K. K. (1) od czynu z pkt VIII wyroku (pkt X a/o), J. K. (1) od czynu z pkt CLVIII wyroku (pkt CCVIII a/o), A. Z. (2) od czynu z pkt CLXXIV wyroku (pkt I a/o z dnia 25.01.2006r.),

a w konsekwencji:

- mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowej, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania interpretacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzącej do uznania, iż oskarżeni J. P. (1), K. K. (1), M. B. (1), D. K. (1), R. W. (1), J. Ł., J. K. (1) oraz A. Z. (2) nie popełnili zarzucanego im czynu z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 65 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu ujawnionych i przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów prowadzi do wniosku oczywiście przeciwnego;

w stosunku do oskarżonego J. P. (1):

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o część materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy, a także z całkowitym pominięciem zasady prawdy obiektywnej oraz zasady swobodnej oceny dowodów zastępując ją dowolną, a także na przyjęciu tezy niewiarygodności i niewystarczającej wartości dowodowej z zeznań świadka koronnego J. R. (1) oraz świadka P. K. (3) w zakresie czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia, zastosowania

różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonego i przemawiającego na jego niekorzyść, co miało wyraz w wyeksponowaniu i przedstawieniu w uzasadnieniu jedynie okoliczności, co do których zachodziły nieścisłości umniejszające wiarygodność i zupełność zeznań wymienionych świadków oraz ich moc dowodową, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności świadczących o wiarygodności ich relacji co do zasady i ich dużej mocy dowodowej, co skutkowało w konsekwencji uniewinnieniem oskarżonego J. P. (1) w zakresie czynu z pkt IV wyroku, podczas gdy uwzględnienie zebranych dowodów oraz mocy dowodowej zeznań świadków oraz protokołów z eksperymentów procesowych, ocenionych swobodnie (a nie dowolnie) z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż J. P. (1) popełnił czyn opisany w punkcie IV wyroku, a ponadto pominięcie okoliczności, iż oskarżony zanegował całkowicie fakt udziału w grillu, natomiast świadkowie z całą stanowczością potwierdzali, że przyjęcie przy grillu miało miejsce i w konsekwencji niewyjaśnienie merytorycznie tych rozbieżności w uzasadnieniu.

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na pominięciu w podstawie wyroku dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego J. P. (1) (punkt IV aktu oskarżenia) i brak rzetelnego sprawozdania z oceny tych dowodów w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w szczególności pominięcie wyjaśnień samego oskarżonego J. P. (1), który stwierdził kategorycznie, że był zamach na jego życie w czerwcu 1999 roku oraz, iż nie organizował spotkań typu grill, czy też innych imprez, na które zapraszałyby kolegów (k. 31172-31173 t. CLIX), co stoi w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadka koronnego J. R. (1) oraz świadka P. K. (3), którzy wskazali, że spotkanie typu grill, na którym oskarżony zlecił zabójstwo dwóch osób miało miejsce wiosną bądź latem 2000 roku.

w stosunku do oskarżonych: M. B. (1) i D. K. (1):

4. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7, art. 92, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na niewyjaśnieniu istotnych okoliczności sprawy na nieuwzględnieniu dowodu z zeznań świadków P. K. (3) i S. K. mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz na dokonaniu oceny niepełnego materiału dowodowego w sposób nie tyle swobodny co dowolny w zakresie uniewinnienia oskarżonych:

- M. B. (1) od popełnienia czynu z pkt XXXII wyroku (pkt XXXIV aktu oskarżenia),

- D. K. (1) od popełnienia czynu z pkt LV wyroku (pkt LVII aktu oskarżenia) dotyczącego pobicia z użyciem niebezpiecznych narzędzi S. S. (1) pseudonim (...), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania sprawstwa i winy oskarżonych M. B. (1) i D. K. (1) w zakresie zarzucanego czynu M. B. (1) w punkcie XXXIV aktu oskarżenia i D. K. (1) w punkcie LVII aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego w postaci zeznań świadków koronnych J. R. (1), S. S. (3) oraz zeznań S. S. (1), P. K. (3) i S. K. oraz innych dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: M. B. (1), D. K. (1) i M. K. (1):

6. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz niewłaściwe zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o część materiału dowodowego oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej tezie o niewinności oskarżonych M. B. (1) (punkt XXIX wyroku), D. K. (1) (punkt LX wyroku), M. K. (1) (punkt CXXVIII wyroku) oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a ponadto zastosowania różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonych i przemawiającego na ich niekorzyść podczas gdy uwzględnienie zebranych dowodów i uczynionych ustaleń w całej sprawie, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania,

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że M. B. (1), D. K. (1), M. K. (1) popełnili wymieniony czyn działając wspólnie i w porozumieniu,

7. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na pominięciu w podstawie wyroku dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonych M. B. (1), D. K. (1), M. K. (1) i brak rzetelnego sprawozdania z oceny tych dowodów w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, poprzez nieodniesienie się do rozbieżności pomiędzy wyjaśnieniami M. K. (1), który stwierdził, że jest sąsiadem i zna pokrzywdzonego M. P., a zeznaniami M. P., który zaprzeczył jakoby znał M. K. (1), a także na niewyjaśnieniu sprzeczności pomiędzy zeznaniami M. P. we fragmencie gdzie stwierdza, że wówczas miał jeden pojazd, a zeznaniami świadka J. R. (1), który stwierdza, że pojazdów było na posesji M. P. cztery, co miało wpływ na wydanie wadliwego wyroku.

w stosunku do oskarżonego T. B.:

8. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o część materiału dowodowego oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej tezie o niezawinieniu oskarżonego T. B. w zakresie czynu opisanego w punkcie XCVI wyroku (punkcie XCVIII aktu oskarżenia) oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a ponadto zastosowania różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonego i przemawiającego na jego niekorzyść podczas gdy uwzględnienie zebranych dowodów i uczynionych ustaleń w całej sprawie, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż T. B. popełnił czyn opisany w punkcie XCVI wyroku, a także pominięciu zasad hierarchicznego podporządkowania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz pominięciu uprzednio uczynionych ustaleń (na podstawie zeznań J. R. (1), J. S. (1), M. S. (2)), iż T. B. działał w ramach grupy (...) „pod B.” i wykonywał na ich polecenie wiele rozkazów.

9. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na pominięciu w podstawie wyroku dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego T. B. i brak rzetelnego sprawozdania z oceny tych dowodów w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, poprzez pominięcie faktu uczestnictwa T. B. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jego pozycji w hierarchii i nieustosunkowanie się do zasad panujących w ramach tejże grupy w kontekście zarzuconego czynu, a także pominięciu w uzasadnieniu okoliczności dla czego Sąd odmówił wiary drugiemu zeznaniu świadka J. R. (1) odnośnie zaskarżonego czynu, podczas gdy zasady prawidłowego rozumowania wskazują na pogląd, iż należało uznać je za wiarygodne.

w stosunku do oskarżonego M. M. (1):

10. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o część materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy, a także z całkowitym pominięciem zasady prawdy obiektywnej i przyjęciu z góry tezy niewiarygodności i niewystarczającej wartości dowodowej z zeznań świadka koronnego M. S. (2) w zakresie czynu M. M. (1) opisanego w punkcie CXXI wyroku, zastosowania różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonego i przemawiającego na jego niekorzyść, co miało wyraz w wyekspozowaniu i przedstawieniu w uzasadnieniu jedynie okoliczności deprecjonujących wiarygodność i zupełność zeznań świadka M. S. (2) oraz ich moc dowodową, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności świadczących o wiarygodności jego relacji i ich dużej mocy dowodowej, co skutkowało w konsekwencji uniewinnieniem oskarżonego M. M. (1) w zakresie czynu CXXI wyroku, podczas gdy uwzględnienie zebranych dowodów oraz mocy dowodowej zeznań świadka M. S. (2), ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż M. M. (1) popełnił czyn zarzucony mu w punkcie CXXI wyroku, a ponadto pominięciu okoliczności, iż pozostali współwymienieni w zarzucie, a mianowicie Ł. S. i J. Ż. zostali prawomocnie

skazani wyrokiem z dnia 12 czerwca 2006 roku przez Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny (sygn. VIII K 48/06).

w stosunku do oskarżonego A. C. (1):

11. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. polegającą na: wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o część materiału dowodowego oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej tezie o niezawinieniu oskarżonego A. C. (1) w zakresie czynu opisanego w punkcie CLIV wyroku (punkt CCV aktu oskarżenia) oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a ponadto zastosowania różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonego i przemawiającego na jego niekorzyść, podczas gdy uwzględnienie zebranych dowodów i uczynionych ustaleń w całej sprawie, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż A. C. (1) popełnił czyn zarzucony mu w punkcie CLIV wyroku.

w stosunku do oskarżonego T. B.:

12. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego w postaci zeznań świadka koronnego J. R. (1), świadków W. T. (1), B. S. (2), M. W. (1), wyjaśnień J. Ł., S. D. oraz innych dowodów w sposób nie tyle swobodny, co dowolny, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie uniewinnienia T. B. od popełnienia czynu z pkt (...) wyroku (pkt CI aktu oskarżenia) dotyczącego zaboru sprzętu nagłaśniającego z dyskoteki w G. (...) tj. czynu z art. 278 §1 k.k. podczas, gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także we wzajemnym powiązaniu ze sobą prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: P. B. (1) i M. F. (1):

13. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów skutkującą błędną oceną zeznań świadka koronnego J. R. (1) w zakresie uniewinnienia oskarżonych P. B. (1) od popełnienia czynu z pkt LXXIV wyroku (LXXVI aktu oskarżenia), M. F. (1) od popełnienia czynu z pkt CLXVI wyroku (CCXVII aktu oskarżenia) dotyczącego kradzieży z włamaniem do samochodu marki M. o nr rej. (...) na szkodę J. D. (1), jak również pozostałego materiału dowodowego, a także pominięcie dowodu z zeznań M. S. (1), a w konsekwencji mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nieprawidłowej, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania interpretacji zgromadzonego materiału dowodowego prowadzącej do uznania, iż oskarżeni nie popełnili zarzuconego im czynu podczas, gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego, zgodna z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonego K. K. (1):

14. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, iż w zakresie czynu z pkt VII wyroku (pkt IX aktu oskarżenia) dotyczącego handlu bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...) zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania sprawstwa i winy oskarżonego K. K. (1) i wydanie we wskazanym zakresie wyroku uniewinniającego w sytuacji, gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego, w tym przede wszystkim zeznania świadka koronnego J. R. (1) oraz częściowo wyjaśnienia oskarżonych S. F. (1) oraz S. D. w świetle ich treści oraz zasad logiki i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: D. K. (1) i G. Ł.:

15. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego w postaci zeznań świadka koronnego J. R. (1) w sposób nie tyle swobodny co dowolny, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie uniewinnienia D. K. (1) od popełnienia czynu z pkt. LXXI wyroku (pkt. LXXIII a/o) i G. Ł. od popełnienia czynu z pkt. CLII wyroku (pkt. CCIII a/o) dotyczącego uczestnictwa w obrocie środkami psychotropowymi w postaci tabletek (...) tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: D. K. (1) i G. Ł.:

16. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7, art. 92, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na niewyjaśnieniu istotnych okoliczności sprawy na nieuwzględnieniu dowodu z zeznań świadków M. S. (2), S. K., M. S. (1) mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz na dokonaniu oceny niepełnego materiału dowodowego w sposób nie tyle swobodny co dowolny w zakresie uniewinnienia oskarżonych:

- D. K. (1) od popełnienia czynu z pkt. LXX wyroku (pkt. LXXII a/o),
- G. Ł. od popełnienia czynu z pkt. CLIII wyroku (pkt. CCIV a/o),

dotyczących handlu bronią typu (...) podczas gdy, prawidłowa ocena materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

17. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów (czyny z pkt. LXX wyroku i z pkt. CLIII wyroku), podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego w postaci zeznań: M. S. (2), J. R. (1), S. K., M. S. (1), J. S. (1) i innych dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonego D. K. (1):

18. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów skutkującą błędną oceną zeznań świadka koronnego J. R. (1) oraz świadków G. T. i B. G. (2),

a w konsekwencji:

mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowej, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania interpretacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzącej do uznania, iż oskarżony D. K. (1) nie popełnił zarzucanego mu czynu z art. 208 d.k.k. (pkt. LXVII wyroku - pkt. LXIX a/o), podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu ujawnionych i przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonego T. B.:

19. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów skutkującą błędną oceną zeznań świadka koronnego J. R. (1) oraz świadków R. M. (5), M. B. (3), M. K. (8) i P. K. (3),

a w konsekwencji,

mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowej, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania interpretacji zgromadzonego w sprawie

materiału dowodowego prowadzącej do uznania, iż oskarżony T. B. nie popełnił zarzucanego mu czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt C wyroku, pkt CII aktu oskarżenia), podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu ujawnionych i przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów prowadzi do wniosku oczywiście przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: D. S. (1) i M. F. (1):

20. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego w postaci zeznań świadka M. S. (1) i innych dowodów w sposób nie tyle swobodny co dowolny, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie uniewinnienia oskarżonych:

D. S. (1) od popełnienia czynu z pkt. CXXXIII wyroku (pkt CLXXXI a/o),

M. F. (1) od popełnienia czynu z pkt CLXVII wyroku (pkt CCXVII a/o),

podczas gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego a także we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: D. K. (1) i B. S. (1):

21. obrazę przepisów prawa karnego procesowego z art. 7 k.p.k. i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku poprzez całkowite pominięcie zasady prawdy obiektywnej oraz zasady swobodnej oceny dowodów zastępując ją dowolną, a także na przyjęciu tezy niewiarygodności i niewystarczającej wartości dowodowej z zeznań świadka koronnego J. R. (1) w zakresie czynu przypisanego D. K. (1) w pkt LXIX wyroku (pkt LXXI aktu oskarżenia) oraz B. S. (1) w pkt CXLVI wyroku (CXCVIII aktu oskarżenia), zastosowaniu różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonych i przemawiającego na ich niekorzyść co miało wyraz w wyekspozowaniu i przedstawieniu w uzasadnieniu jedynie okoliczności co do których zachodziły nieścisłości umniejszające wiarygodność i zupełność zeznań wymienionego świadka oraz ich moc dowodową przy jednoczesnym pominięciu okoliczności świadczących o wiarygodności jego relacji co do zasady, a także pominięciu w podstawie wyroku dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonych D. K. (1) i B. S. (1) i brak rzetelnego sprawozdania z oceny tych dowodów w treści uzasadnionego wyroku w szczególności nieustosunkowanie się do wyjaśnień B. S. (1) podczas, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: J. P. (1), Z. R. (1), R. W. (1), M. B. (1), A. Z. (2):

22. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego w postaci zeznań świadków koronnych J. S. (1) i J. R. (1) a także świadków: S. M., A. S. (1), R. M. (2), oraz oględzin miejsca zdarzenia i eksperymentów procesowych w sposób nie tyle swobodny co dowolny, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie uniewinnienia oskarżonych:

- J. P. (1) od popełnienia czynu z pkt III wyroku (pkt III aktu oskarżenia),
- Z. R. (1) od popełnienia czynu z pkt V wyroku (pkt V aktu oskarżenia),
- R. W. (1) od popełnienia czynu z pkt CIV wyroku (pkt CVI aktu oskarżenia),
- M. B. (1) od popełnienia czynu z pkt XLII wyroku (pkt XLIV aktu oskarżenia),
- A. Z. (2) od popełnienia czynu z pkt CLXXV wyroku (pkt II aktu oskarżenia z dnia 25 stycznia 2006 r.),

dotyczącego rozboju kwalifikowanego na osobach stanowiących ochronę konwoju przewożącego pieniądze z Banku (...) do firmy (...), tj. przestępstwa określonego w dyspozycji art. 280 § 2 k.k. w zw. art. 65 k.k., poprzez niezasadne przyjęcie, iż zgromadzony w tej części materiał dowodowy w szczególności w postaci zeznań świadków koronnych i innych dowodów nie daje podstaw do przypisania winy ww. oskarżonych, podczas gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: M. B. (1), R. W. (1), D. S. (1):

23. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na niewyjaśnieniu istotnych okoliczności sprawy, na nieuwzględnieniu dowodu z zeznań świadka J. S. (1) mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz na dokonaniu oceny niepełnego materiału dowodowego w sposób nie tyle swobodny co dowolny w zakresie uniewinnienia oskarżonych:

- M. B. (1) od popełnienia czynu z pkt L wyroku (pkt LII aktu oskarżenia),
- R. W. (1) od popełnienia czynu z pkt CIII wyroku (pkt CV aktu oskarżenia),
- D. S. (1) od popełnienia czynu z pkt CXXIX wyroku (pkt CLXXVII aktu oskarżenia),

dotyczących materiału wybuchowego w postaci kilogramowej bomby (...), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także we wzajemnym, ze sobą powiązaniu prowadzi do wniosku przeciwnego,

24. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania sprawstwa i winy oskarżonych: M. B. (1), R. W. (1) i D. S. (1) w zakresie zarzucanych oskarżonym czynów wymienionych w pkt 23 zarzutu apelacyjnego, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego w postaci zeznań świadka koronnego J. R. (1), świadka koronnego J. S. (3), świadka M. S. (1) i innych dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonych: A. C. (1) i P. B. (2):

25. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz niewłaściwe zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o część materiału dowodowego oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej tezie o niewinności oskarżonych A. C. (1) (pkt CL VII wyroku) i P. B. (2) (pkt CLXXI wyroku) w zakresie czynu dotyczącego handlu narkotykami oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a ponadto zastosowanie różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonych i przemawiającego na ich niekorzyść podczas gdy uwzględnienie zebranych dowodów i wywiedzionych ustaleń w całej sprawie, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że A. C. (1) i P. B. (2) popełnili wymieniony czyn działając wspólnie i w porozumieniu.

w stosunku do oskarżonych: B. S. (1) i A. M. (1):

26. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na wydaniu orzeczenia jedynie o część materiału dowodowego oraz poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sposób uzasadniający twierdzenie, iż ocena miała służyć z góry przyjętej tezie o niezawinieniu oskarżonych B. S. (1) w zakresie czynu opisanego w punkcie CL wyroku (punkcie CCI aktu oskarżenia) i A. M. (1) w zakresie czynu opisanego w punkcie CLXX (punkcie CCXXIV aktu oskarżenia) oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a ponadto zastosowania różnych kryteriów oceny

materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonych i przemawiającego na ich niekorzyść podczas, gdy uwzględnienie zebranych dowodów i uczynionych ustaleń w całej sprawie, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż oskarżeni popełnili zarzucany im czyn.

w stosunku do oskarżonych: S. B. (1), A. Z. (1), M.

D.:

27. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. oraz niewłaściwe zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. polegające na wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o część materiału dowodowego oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej tezie o niewinności oskarżonych od popełnienia czynów: S. B. (1) (pkt CLXVIII wyroku - pkt CCXIX aktu oskarżenia), A. Z. (1) (pkt CLXII wyroku - pkt CXII aktu oskarżenia), M. D. (2) (pkt CLXXII wyroku - pkt CCXXXII aktu oskarżenia) w zakresie czynu dotyczącego handlu i posiadania karabinu z celownikiem optycznym oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a ponadto zastosowanie różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonych i przemawiającego na ich niekorzyść podczas gdy uwzględnienie zebranych dowodów i wywiezionych ustaleń w całej sprawie, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż S. B. (1), A. Z. (1) i M. D. (2) popełnili zarzucany im czyn.

w stosunku do oskarżonych: P. B. (1), K. B. (1), D. P. (1):

28. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz niewłaściwe zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na wydaniu orzeczenia jedynie w oparciu o część materiału dowodowego oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej tezie o niewinności oskarżonych:

- P. B. (1) od popełnienia czynu z pkt LXXX wyroku (pkt LXXXII aktu oskarżenia),
- K. B. (1) od popełnienia czynu z pkt CVI wyroku (pkt CXXIX aktu oskarżenia),
- D. P. (1) od popełnienia czynu z pkt CXV wyroku (pkt CXXXVIII aktu oskarżenia),

w zakresie posiadania urządzenia wybuchowego oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a ponadto zastosowanie różnych kryteriów oceny materiału dowodowego przemawiającego na korzyść oskarżonych i przemawiającego na ich niekorzyść, podczas gdy uwzględnienie zebranych dowodów i wywiezionych ustaleń w całej sprawie, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że P. B. (1), K. B. (1) i D. P. (1) popełnili zarzucany im czyn.

w stosunku do oskarżonych: D. K. (1) i S. F. (1):

29. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu przepisu art. 410 k.p.k. i oparciu rozstrzygnięcia na fragmentarycznym materiale dowodowym, w szczególności nie wzięciu pod uwagę istotnych dla oceny odpowiedzialności D. K. (1) dowodów osobowych w postaci zeznań S. K., M. S. (1) i J. G. (1) odnoszących się do udziału D. K. (1) i innych członków grupy (...) w wymuszeniach rozbójniczych na szkodę osób prowadzących usługi holowania pojazdów, a także art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonych dowodów w postaci zeznań świadka koronnego J. R. (1) i zeznań pokrzywdzonego G. C. (1), co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych Sądu i uniewinnienia D. K. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt LXXIII (pkt LXXV a/o) a w stosunku do S. F. (1) uznania go, w ramach czynu zarzucanego w pkt XII wyroku (pkt XIV a/o), winnym tego, że w dniu 31 stycznia 2000 r. w S. stosował przemoc polegającą na biciu G. C. (1), przy czym

czynu tego dopuścił się działając w związku o charakterze zbrojnym, czym wyczerpał dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego prowadzi do uznania, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im przestępstw, D. K. (1) - czynu opisanego w pkt LXXIII (pkt LXXV a/o), a S. F. (1) w pkt XII wyroku (pkt XIV a/o).

w stosunku do oskarżonego D. P. (1):

30. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu przepisu art. 410 k.p.k. i oparciu rozstrzygnięcia na fragmentarycznym materiale dowodowym, nie wzięciu pod uwagę istotnych dla oceny odpowiedzialności D. P. (1) zeznań J. G. (1) i J. F., dowolnej i nie korzystającej z ochrony art. 7 k.p.k. oceny materiału dowodowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie winy oskarżonego i uwolnienia go od zarzutu opisanego w pkt CXIII wyroku tj. przestępstwa z art. 258 § 2 kk, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonych: M. B. (1), D. K. (1), S. D., G. S. (1):

31. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegającą na naruszeniu przepisów art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie uwzględnienia w wystarczającym stopniu treści zeznań pokrzywdzonych D. M. i J. T. i korespondujących z nimi zeznań J. R. (1), przez co dowolnie i wbrew zasadom logicznego rozumowania uznano, że zeznania świadka koronnego J. R. (1) są wyjątkowo niespójne, chaotyczne, a przede wszystkim wewnętrznie sprzeczne, niedostatecznie to motywując w treści uzasadnienia, podczas gdy prawidłowa ich ocena, zgodna z zasadami swobodnej oceny, zwłaszcza w kontekście zeznań D. M. i J. T. prowadzi do wniosku, że oskarżeni swym działaniem dopuścili się zarzucanego im przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k., tj. M. B. (1) czynu z pkt XIX wyroku (pkt XXI a/o), D. K. (1) czynu z pkt LXI wyroku (zarzut LXIII a/o), S. D. czynu z pkt XC wyroku (CXII a/o), G. S. (1) czynu z pkt CX wyroku (zarzut CXXXIII a/o).

w stosunku do oskarżonego M. B. (1):

32. naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. skutkujące bezwzględną przyczyną odwoławczą, a polegające na wydaniu orzeczenia dotyczącego M. B. (1) sprzecznego wewnętrznie poprzez uznanie go winnym popełnienia przestępstwa z pkt. XXXVI wyroku (pkt XXXVIII a/o) i uniewinnienie go jednocześnie z tego przestępstwa, który to błąd uniemożliwia wykonanie orzeczenia.

w stosunku do oskarżonego T. B.:

33. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu tej oceny w sposób dowolny, wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, poprzez nieuzasadnione odmówienie wiarygodności zeznaniom świadka koronnego J. R. (1), dowolnej ocenie jego zeznań oraz zeznań J. P. (2), pominięcie w motywach wyroku istotnej dla oceny znamion czynu zabronionego z art. 282 k.k. fragmentu zeznań tego świadka, iż nie miał on żadnych zobowiązań, w tym pieniężnych wobec K. S. (2), a także zeznań M. S. (1) dotyczących udziału M. B. (1) w

zdarzeniu, co doprowadziło do niezasadnego uznania, że T. B. swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 191 § 2 k.k., a nie przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k., popełnionego wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1).

w stosunku do oskarżonego D. K. (1):

34. naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, tj.:

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegające na zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i badania okoliczności sprawy, świadczących o winie D. K. (1) poprzez nieprzeprowadzenie w toku przewodu sądowego okazania wizerunku D. K. (1) pokrzywdzonemu D. R.,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410, k.p.k. polegające na dowolnej ocenie dowodów w postaci zeznań J. R. (1) i D. R., nie wzięciu pod uwagę wszystkich dowodów ujawnionych na rozprawie, a świadczących o winie oskarżonego (zeznania D. R.) i oparciu rozstrzygnięcia na wnioskach z dotkniętej wadą oceny,

co doprowadziło do niezasadnego uznania, że D. K. (1) nie popełnił zarzucanego mu w pkt LXIV a/o (pkt LXII wyroku) przestępstwa, podczas gdy prawidłowe rozumowanie z dowodów oraz przeprowadzenie okazania oskarżonego pokrzywdzonemu przeprowadziłyby do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonego P. P. (1):

35. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegającą na:

- naruszeniu art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, czyniąc ustalenia w sposób dowolny i nie biorąc pod uwagę istotnych dla ustalenia wiarygodności zeznań tego świadka dowodów z akt postępowań przygotowawczych dotyczących kradzieży z włamaniem samochodu marki V. (...) nr rej. (...) na szkodę J. M. (1), kradzieży z włamaniem samochodu V. (...) nr rej. (...) na szkodę W. Ś., kradzieży samochodu marki A. (...) nr rej. (...) na szkodę K. S. (3), kradzieży samochodu marki O. (...) nr rej. (...) na szkodę J. J. (2) oraz wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy sygn. VIII K 2179/03,

- naruszeniu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niedostateczne wyjaśnienie powodów, dla których odmówiono wiary świadkowi M. S. (2), powołując w tym zakresie stwierdzenia ogólne, nie pozwalające na podjęcie głębszej polemiki z wnioskami Sądu,

- naruszeniu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. z uwagi na zaniechanie dążenia do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i badania okoliczności sprawy poprzez nie przeprowadzenie dowodu z oględzin akt sprawy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VIII Wydział Kamy sygn. VIII K 2179/03,

co doprowadziło to do niezasadnego uwolnienia P. P. (1) od dokonania czynu opisanego w pkt CXXXV wyroku (pkt CLXXXVI a/o), podczas gdy prawidłowa ocena zeznań świadka M. S. (2) w kontekście pozostałych dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia doprowadziłaby do skazania oskarżonego.

w stosunku do oskarżonych: P. B. (1) i J. Ś.:

36. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegające:

- na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, czyniąc ustalenia w sposób dowolny i nie biorąc pod uwagę istotnych dla oceny wiarygodności zeznań świadka J. R. (1) dowodów wynikających z akt postępowania w sprawie zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu marki H. (...) nr rej. (...), a także opinii z zakresu mechanoskopii dotyczącej badań tego pojazdu oraz zeznań S. K.,

a nadto:

- niedostateczną analizę zeznań J. R. (1), co doprowadziło do uznania, że są one jedynym dowodem który nie uprawnia do wydania orzeczenia skazującego, podczas gdy prawidłowa ocena doprowadziłaby do stwierdzenia, że zeznania te korespondują z materiałem dowodowym istotnym w sprawie, nie uwzględnionym przez Sąd, co miało wpływ na treść wyroku i doprowadziło do błędnych ustaleń, że P. B. (1) i J. Ś. nie popełnili zarzucanych im w pkt LXXXII wyroku (pkt LXXXIV a/o) i w pkt CXLII (zarzut CXCVIII a/o) czynów, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań świadka J. R. (1), w kontekście ustaleń wynikających ze wskazanych akt postępowania przygotowawczego doprowadziłaby do skazania oskarżonych.

w stosunku do oskarżonych: T. B. i D. W.:

37. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i przekroczeniu przez granicy swobodnej oceny dowodów, czyniąc ustalenia w sposób dowolny i nie biorąc pod uwagę istotnych dla oceny wiarygodności zeznań świadka J. R. (1), dowodów z zeznań świadków J. W. (2), J. M. (3) i J. S. (1), a nadto niedostateczną analizę zeznań J. R. (1), przez co uznano, że są one nazbyt ogólne i wewnętrznie sprzeczne i nie dają podstawy do skazania, podczas gdy prawidłowa ich ocena doprowadziłaby do stwierdzenia, że zeznania te korespondują z materiałem dowodowym istotnym w sprawie, także nie uwzględnionym przez Sąd, co miało wpływ na treść wyroku i doprowadziło do błędnych ustaleń, że T. B. i D. W. nie popełnili zarzucanych im czynów z pkt XCVIII (pkt C a/o) oraz z pkt CLIX wyroku (pkt CCIX a/o), podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w tej części materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonego A. Z. (1):

38. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegające na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, poczynienie ustaleń w sposób dowolny nie biorąc pod uwagę istotnych dla oceny wiarygodności zeznań świadka J. R. (1) dowodu z akt postępowania Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim sygn. II K 81/02 przeciwko A. Z. (1), a także częściowo wyjaśnień S. D., przez co poczyniono dowolne ustalenia i uznano, że zeznania J. R. (1) są jedynym dowodem, który nie uprawnia do wydania orzeczenia skazującego, oceniając je jako wewnętrznie niespójne, podczas gdy prawidłowa ich ocena doprowadziłaby Sąd do stwierdzenia, że zeznania te korespondują z materiałem dowodowym istotnym w sprawie, nie uwzględnionym przez Sąd, co miało wpływ na treść wyroku i doprowadziło do błędnych ustaleń, że A. Z. (1) nie popełnił

zarzucanego mu w pkt CLX wyroku (pkt CCX a/o) przestępstwa, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań świadka J. R. (1), w kontekście innych ustaleń doprowadziłaby do skazania oskarżonego.

w stosunku do oskarżonych: P. B. (1), J. Ś., M. M. (2):

39. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o fragmentaryczny materiał dowodowy zgromadzony w toku procesu, w szczególności pominięcie zeznań J. R. (1) złożonych na rozprawie głównej, a także poprzez dowolną ocenę, iż zeznania tego świadka zawierają poważne wewnętrzne sprzeczności, co nie zostało przez Sąd należycie umotywowane w uzasadnieniu orzeczenia i w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie uniewinnienia oskarżonych za przestępstwa zarzucane P. B. (1) w pkt LXXXVI wyroku (pkt LXXXVII a/o), J. Ś. w pkt CXLIV wyroku (zarzut CXCV a/o), M. M. (2) w pkt CLXIII wyroku (pkt CCXIV a/o), podczas, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonych: K. K. (1), S. F. (1), P. B. (1):

40. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą:

- na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza zeznań J. R. (1), niedostatecznym wykazaniu powodów odmowy nadania im waloru wiarygodności i umotywowaniu wniosków, na jakich Sąd oparł ustalenia związane w faktem, iż J. Ś. i R. M. (1) zaplanowali przemyt marihuany samodzielnie,

- oparciu materiału dowodowego na fragmentarycznym materiale dowodowym, zwłaszcza w postaci zeznań J. R. (1), przez co Sąd odmówił sobie oceny tego materiału w całości, wyciągając błędny wniosek, iż jest on wewnętrznie sprzeczny i nie może stanowić podstawy skazania, dając wiarę tym zeznaniom wyłącznie w takiej części w jakiej są one zgodne z innymi dowodami, w tym dowodami z pomówienia oskarżonych S. F. (1), S. D. i J. Ś.,

- nie wzięciu pod uwagę zeznań J. S. (1), S. K. i M. S. (2) w zakresie w jakim zeznają o okolicznościach związanych z przejmowaniem przez J. P. (1) i struktury podległe mu w ramach grupy przestępczej interesów A. K. ps. (...),

- niedostatecznym umotywowaniu przyjętej przez Sąd tezy o uczynieniu jednych dowodów, zwłaszcza wyjaśnień z postępowania przygotowawczego S. D. i S. F. (1) wiarygodnymi,

co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia K. K. (1) i S. F. (1) od dokonania zarzucanych im przestępstw, zaś P. B. (1) do skazania za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w zw. z art. 12 kk,

podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w tej części powinna doprowadzić do uznania winy K. K. (1), S. F. (1) za przestępstwo wyczerpujące znamiona art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 tej ustawy w zw. z art. 65 k.k., zaś w stosunku do P. B. (1) - z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust. 1 i 3 tej ustawy w zw. z art. 65 kk w z. z art. 12 k.k.

w stosunku do oskarżonego S. D.:

41. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na nie wydaniu rozstrzygnięcia o winie S. D. w zakresie pkt LXXXVIII ppkt d, e, f.

w stosunku do oskarżonego M. B. (1) (pkt XXVI wyroku):

42. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na:

- dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań J. R. (1), niedostatecznym wykazaniu powodów odmowy nadania im waloru wiarygodności i poprzestaniu na ogólnym stwierdzeniu, że zawierają wewnętrzne sprzeczności, fragmentami się wykluczają, nie wskazując jednocześnie na szczegóły, w oparciu o które wywiedziono takie wnioski, co uniemożliwia podjęcie polemiki,

- nie wzięciu pod uwagę zeznań J. S. (1), S. K. i M. S. (2) w zakresie w jakim zeznają o okolicznościach związanych z przejmowaniem przez J. P. (1) i struktury podległe mu w ramach grupy przestępczej interesów A. K. ps. (...), a co za tym idzie motywów postępowania z R. M. (1),

- oparciu materiału dowodowego na fragmentarycznym materiale dowodowym, niedostateczne wzięcie pod uwagę treści zeznań M.

S. i R. W. (2), niezasadnie je marginalizując (zarzuty LXXXI b,c,e) oraz pominięciu dowodów z zeznań J. M. (3) i J. W. (2),

- niedostatecznym umotywowaniu przyjętej przez Sąd tezy o uczynieniu jednych dowodów, zwłaszcza wyjaśnień z postępowania przygotowawczego S. D. i S. F. (1) wiarygodnymi i przekroczeniu przez to granicy swobodnej oceny dowodów, czyniąc ją dowolną i nie podlegającą przez to ocenie,

art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i badania okoliczności sprawy, świadczących o winie oskarżonego poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie XI K 217/03 przeciwko K. S. (2) i innym, które miał w swej dyspozycji,

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie uniewinnienia oskarżonego w zakresie przestępstwa opisanego w pkt XXVI wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonego D. K. (1) (pkt LIII wyroku):

43. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą:

- na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań J. R. (1), niedostateczne wykazanie powodów odmowy nadania im waloru wiarygodności i poprzestaniu na ogólnym stwierdzeniu, że zawierają wewnętrzne sprzeczności, fragmentami się wykluczają, nie wskazując jednocześnie na szczegóły, w oparciu o które wywiedziono takie wnioski, co uniemożliwia podjęcie polemiki,

- na oparciu materiału dowodowego na fragmentarycznym materiale dowodowym, tj. niekompletnych zeznaniach J. R. (1), przez co Sąd odmówił sobie oceny tego materiału w całości wyciągając błędny wniosek, iż jest on wewnętrznie sprzeczny i nie może stanowić podstawy skazania, dając im wiarę wyłącznie w takiej części w jakiej są zgodne z innymi dowodami, w tym dowodami z pomówienia oskarżonych S. F. (1), S. D. i J. Ś. (zarzut LIII a),

- nie wzięciu pod uwagę istotnych dowodów w postaci zeznań R. S. złożonych na rozprawie, jak również faktu przyznania się przez niego do przekazania 100 g kokainy J. R. (1) i D. K. (1) oraz skazania go za ten czyn, nie ustosunkowanie się przez Sąd do tego dowodu i zupełne jego pominięcie (zarzut LIIIC),

- na niedostatecznym wzięciu pod uwagę treści zeznań M. S. (2) i R. W. (2), niezasadnie je marginalizując (zarzuty LIII b, c),

pominięciu dowodu z zeznań J. W. (2) i J. M. (3),

- na niedostatecznym umotywowaniu tezy o uczynieniu jednych dowodów, zwłaszcza wyjaśnień z postępowania przygotowawczego S. D. i S. F. (1) wiarygodnymi i przekroczeniu przez to granicy swobodnej oceny dowodów, czyniąc ją dowolną i nie podlegającą przez to ocenie,

art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i badania okoliczności sprawy, świadczących o winie D. K. (1) poprzez nie przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie XI K 217/03 przeciwko K. S. (2) i innym,

co w konsekwencji doprowadziło do oparcia rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym oraz do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie uniewinnienia oskarżonego w zakresie przestępstwa opisanego w pkt LIII wyroku, podczas gdy prawidłowe procedowanie i właściwa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonego D. P. (1) (pkt CXIV wyroku):

44. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na:

- dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań J. R. (1), niedostateczne wykazanie powodów odmowy nadania im waloru wiarygodności i poprzestaniu na ogólnym stwierdzeniu, że zawierają wewnętrzne sprzeczności, fragmentami się wykluczają, nie wskazując jednocześnie na szczegóły, w oparciu o które wywiedziono takie wnioski, co uniemożliwia podjęcie polemiki,

- oparciu materiału dowodowego na fragmentarycznym materiale dowodowym, niedostateczne wzięcie pod uwagę treści zeznań M. S. (2) i R. W. (2), niezasadne ich marginalizowanie (zarzuty LXXXI b,c,e) oraz pominięcie dowodów z zeznań J. M. (3) i J. W. (2),

- pominięciu dowodu z akt postępowania Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim sygn. II K 81/02 przeciwko A. Z. (1), a także częściowo wyjaśnień S. D., przez co uznano, że zeznania J. R. (1) są jedynym dowodem, który nie uprawnia do wydania orzeczenia skazującego, podczas gdy prawidłowa ich ocena doprowadziłaby Sąd do stwierdzenia, że zeznania te korespondują z materiałem dowodowym istotnym w sprawie, nie uwzględnionym przez Sąd, co miało wpływ na treść wyroku,

- niedostatecznym umotywowaniu przyjętej tezy o uczynieniu jednych dowodów, zwłaszcza wyjaśnień z postępowania przygotowawczego S. D. wiarygodnymi i przekroczeniu przez to granicy swobodnej oceny dowodów, czyniąc ją dowolną i nie podlegającą przez to ocenie,

art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i badania okoliczności sprawy, świadczących o winie oskarżonego poprzez nie przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie XI K 217/03 przeciwko K. S. (2) i innym,

co w konsekwencji doprowadziło do oparcia rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym oraz do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie uniewinnienia oskarżonego w zakresie przestępstwa opisanego w pkt CXIV wyroku, podczas gdy prawidłowe procedowanie i właściwa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonego P. B. (1) (pkt LXXXI b-g wyroku):

45. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą:

- na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań J. R. (1), niedostateczne wykazanie powodów odmowy nadania im waloru wiarygodności i poprzestaniu na ogólnym stwierdzeniu, że zawierają wewnętrzne sprzeczności, fragmentami się wykluczają, nie wskazując jednocześnie na szczegóły, w oparciu o które wywiedziono takie wnioski, co uniemożliwia podjęcie polemiki,

- oparciu materiału dowodowego na fragmentarycznym materiale dowodowym, niedostateczne wzięcie pod uwagę treści zeznań M. S. (2) i R. W. (2), niezasadnie je marginalizując (zarzuty LXXXI b,c,e),

- pominięciu dowodów z zeznań J. M. (3) i J. W. (2),

- niedostatecznym umotywowaniu przyjętej tezy o uczynieniu jednych dowodów, zwłaszcza wyjaśnień z postępowania przygotowawczego S. D. i S. F. (1) wiarygodnymi i przekroczeniu przez to granicy swobodnej oceny dowodów, czyniąc ją dowolną i nie podlegającą przez to ocenie,

art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i badania okoliczności sprawy, świadczących o winie oskarżonego poprzez nie przeprowadzenie w toku przewodu sądowego dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie XI K 217/03 przeciwko K. S. (2) i innym,

co w konsekwencji doprowadziło do oparcia rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym oraz do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie uniewinnienia oskarżonego w zakresie przestępstwa opisanego w pkt LXXXI b-g wyroku, podczas gdy prawidłowe procedowanie i właściwa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonego A. C. (1):

46. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na oparciu rozstrzygnięcia na fragmentarycznym materiale dowodowym i pominięciu zeznań świadka J. R. (1) złożonych na rozprawie w dniu 23 lipca 2007 r., wskutek czego Sąd przy ferowaniu wyroku nie wziął pod uwagę istotnych dowodów i nie poddał ich właściwej ocenie oraz przekroczył przez to granicę swobodnej oceny dowodów, czyniąc ją dowolną i nie podlegającą przez to ocenie, a także wbrew zasadom logicznego myślenia i doświadczenia zawodowego obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego A. C. (1),

co doprowadziło do błędnych ustaleń, że A. C. (1) nie popełnił czynów zarzucanych mu w pkt CLV i CLVI wyroku (zarzut a/o z dnia 10 marca 2006 r. oraz pkt CCVI a/o), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonego A. Z. (1) w zakresie czynu z pkt CLXI wyroku (pkt CCXI a/o):

47. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodu w postaci zeznań J. R. (1), nie wzięciu pod uwagę wszystkich dowodów ujawnionych na rozprawie, a świadczących o winie oskarżonego i oparciu rozstrzygnięcia na wnioskach z dotkniętej wadą oceny,

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i badania okoliczności sprawy poprzez uniemożliwienie wypowiedzenia się świadka na rozprawie w dniu 4 marca 2008 r. do odmienności w ujawnionych zeznaniach,

co doprowadziło do niezasadnego uznania, że A. Z. (1) nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa, podczas gdy prawidłowe postępowanie prowadziło do wniosku przeciwnego.

w stosunku do oskarżonej M. K. (2):

48. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu przepisu art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, a zwłaszcza wyjaśnień M. K. (2), wyciągnięcie z przeprowadzonych dowodów dowolnych ustaleń prowadzących do błędnych ustaleń faktycznych i uniewinnienia oskarżonej, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

w stosunku do oskarżonego M. B. (1):

49. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. B. (1) za przypisane mu czyny wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia całokształtu przedmiotowo - podmiotowych okoliczności wpływających na wymiar kary łącznej, w tym w szczególności ilości przypisanych czynów, ich podobieństwa w zakresie przedmiotu ochrony (jednorodzaowość lub wielorodzaowość), związku czasoprzestrzennego zachodzącego pomiędzy ich popełnieniem oraz tożsamości osób pokrzywdzonych, a także pozostałych dyrektyw sądowego wymiaru kary opisanych w art. 53 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i orzeczeniu kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności, mimo że wyniki prawidłowej oceny tych okoliczności wskazują na konieczność orzeczenia kary łącznej realizującej postulat zasady kumulacji uwzględniającej ograniczenia przewidziane w art. 86 § 1 k.k.

w stosunku do oskarżonego D. K. (1):

50. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego D. K. (1) za przypisane mu czyny wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia całokształtu przedmiotowo - podmiotowych okoliczności wpływających na wymiar kary łącznej, w tym w szczególności ilości przypisanych czynów, ich podobieństwa w zakresie przedmiotu ochrony (jednorodzaowość lub wielorodzaowość), związku czasoprzestrzennego zachodzącego pomiędzy ich popełnieniem oraz tożsamości osób pokrzywdzonych, a także pozostałych dyrektyw sądowego wymiaru kary opisanych w art. 53 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i orzeczeniu kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, mimo że wyniki prawidłowej oceny tych okoliczności wskazują na konieczność orzeczenia kary łącznej, zbliżonej do górnej granicy zagrożenia odpowiadającego sumie kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa z uwzględnieniem ograniczeń przewidzianych w art. 86 § 1 k.k.

w stosunku do oskarżonego P. B. (1):

51. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego P. B. (1) za przypisane mu czyny wyrażającą się z niedostatecznego uwzględnienia całokształtu przedmiotowo - podmiotowych okoliczności wpływających na wymiar kary łącznej, w tym w szczególności ilości przypisanych czynów, ich podobieństwa w zakresie przedmiotu ochrony (jednorodzaowość lub wielorodzaowość), związku czasoprzestrzennego zachodzącego pomiędzy ich popełnieniem oraz tożsamości osób pokrzywdzonych, a także pozostałych dyrektyw sądowego wymiaru kary opisanych w art. 53 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i orzeczeniu kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, mimo

że wyniki prawidłowej oceny tych okoliczności wskazują na konieczność orzeczenia kary łącznej zbliżonej do górnej granicy zagrożenia wyznaczonego przez sumę kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa.

w stosunku do oskarżonego G. S. (1):

52. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego G. S. (1) za przypisane mu czyny wyrażającą się z niedostatecznego uwzględnienia całokształtu przedmiotowo - podmiotowych okoliczności wpływających na wymiar kary łącznej, w tym w szczególności ilości przypisanych czynów, ich podobieństwa w zakresie przedmiotu ochrony (jednorodzaowość lub wielorodzaowość), związku czasoprzestrzennego zachodzącego pomiędzy ich popełnieniem oraz tożsamości osób pokrzywdzonych, a także pozostałych dyrektyw sądowego wymiaru kary opisanych w art. 53 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i orzeczeniu kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, mimo że wyniki prawidłowej oceny tych okoliczności wskazują na konieczność orzeczenia - realizując zasadę asperacji - zdecydowanie surowszej kary łącznej pozbawienia wolności ulokowanej znacznie powyżej, średniego zagrożenia wyznaczonego przez sumę kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa.

w stosunku do oskarżonego R. K.:

53. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. K. za przypisane mu czyny wyrażającą się z niedostatecznego uwzględnienia całokształtu przedmiotowo - podmiotowych okoliczności wpływających na wymiar kary łącznej, w tym w szczególności ilości przypisanych czynów, ich podobieństwa w zakresie przedmiotu ochrony (jednorodzaowość lub wielorodzaowość), związku czasoprzestrzennego zachodzącego pomiędzy ich popełnieniem oraz tożsamości osób pokrzywdzonych, a także pozostałych dyrektyw sądowego wymiaru kary opisanych w art. 53 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i orzeczeniu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, mimo że wyniki prawidłowej oceny tych okoliczności wskazują na konieczność orzeczenia - realizując zasadę asperacji - zdecydowanie surowszej kary łącznej pozbawienia wolności ulokowanej znacznie powyżej średniego zagrożenia wyznaczonego przez sumę kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa.

w stosunku do oskarżonego D. S. (1):

54. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego D. S. (1) za przypisane mu czyny wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia całokształtu przedmiotowo - podmiotowych okoliczności wpływających na wymiar kary łącznej, w tym w szczególności ilości przypisanych czynów, ich podobieństwa w zakresie przedmiotu ochrony (jednorodzaowość lub wielorodzaowość), związku czasoprzestrzennego zachodzącego pomiędzy ich popełnieniem oraz tożsamości osób pokrzywdzonych, a także pozostałych dyrektyw sądowego wymiaru kary opisanych w art. 53 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i orzeczeniu w ramach zasady pełnej absorpcji kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, mimo że wyniki prawidłowej oceny tych okoliczności wskazują na konieczność orzeczenia - realizując zasadę asperacji - zdecydowanie surowszej kary łącznej pozbawienia wolności ulokowanej znacznie powyżej średniego zagrożenia wyznaczonego przez sumę kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o:

uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do następujących oskarżonych i rozstrzygnięć wyroku:

- J. P. (1) w części dotyczącej rozstrzygnięcia w pkt I, III, IV i kolejno:
- Z. R. (1) (pkt V),
- K. K. (1) (pkt VI, VII, VIII),
- S. F. (1) (pkt X, XII),
- M. B. (1) (pkt XXI, XXIII, XXVI, XXIX, XXXII, XXXVI, XLII, L XIX),

- D. K. (1) (pkt LII, LIII, LV, LX, LXII, LXVII, LXIX, LXX, LXXI, LXXIII, LXI),
- P. B. (1) (pkt LXXIV, LXXX, LXXXI, LXXXII, LXXXVI)
- S. D. (pkt XC, LXXXVIII d, e, f),
- T. B. (pkt XCVI, XCVII, XCVIII, XCIX, C),
- R. W. (1) (pkt CII, CIII, CIV),
- K. B. (1) (pkt CVI),
- G. S. (1) (pkt CX),
- D. P. (1) (pkt CXIII, CXIV, CXV),
- J. Ł. (pkt CXVI),
- M. M. (1) (pkt CXXI),
- M. K. (1) (pkt CXVIII),
- D. S. (1) (pkt CXXIX, CXXXIII),
- P. P. (1) (pkt CXXXV),
- J. Ś. (pkt CXLII, CXLIV),
- B. S. (1) (pkt CXLVI, CL), G. L. (pkt CLII, CLIII),
- A. C. (1) (pkt CLIV, CLV, CL VI, CL VII),
- J. K. (1) (pkt CL VIII),
- D. W. (pkt CLIX),
- A. Z. (1) (pkt CLXI, CLX, CLXII),
- M. M. (2) (pkt CLXIII),
- M. F. (1) (pkt CLXVI, CLXVII),
- S. B. (1) (pkt CLXVIII),
- A. M. (1) (pkt CLXX),
- P. B. (2) (pkt CLXXII),
- M. D. (2) (pkt CLXXII),
- M. K. (2) (pkt CLXXIII),
- A. Z. (2) vel B. (pkt CLXXIV, CLXXV),

a nadto:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec niżej wymienionych oskarżonych następujących kar łącznych:

- oskarżonego M. B. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 15 lat,
- oskarżonego D. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 10 lat,
- oskarżonego P. B. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 8 lat,
- oskarżonego G. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 5 lat,
- oskarżonego R. K. kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 3 lat i 6 miesięcy,
- oskarżonego D. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 4 lat.

Obrońca oskarżonego J. P. (1) adv. M. T. (2) zaskarżyła wyrok w odniesieniu do czynu, za który oskarżony został skazany.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że nieustalonego dnia latem 2000 roku, nie później niż 25 sierpnia 2000 roku, J. P. (1) bez wymaganego zezwolenia pomógł w nabyciu przez K. Ł. pseudonim (...), za pośrednictwem M. B. (1) pistoletu maszynowego (...) oraz przyjęciu, że w ogóle doszło do sprzedaży K. Ł. pseudonim (...) bez wymaganego zezwolenia pistoletu maszynowego (...) pochodzącego od R. S. za pośrednictwem M. B. (1) nieustalonego dnia latem 2000 roku, nie później niż 25 sierpnia 2000 roku;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 2 § 2 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na domniemanych, a nie udowodnionych okolicznościach, naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, jak również naruszeniu art. 7 k.p.k. polegającym na dokonaniu oceny części zgromadzonych w sprawie dowodów w sposób wykraczający poza ramy swobodnej ich oceny, prowadzące do naruszenia zasady logicznego wnioskowania opartego na zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego, a także art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez pominięcie oceny zeznań świadka R. S. i niewyjaśnienie przyczyn nieuwzględnienia twierdzeń zawartych w tych zeznaniach odnoszących się bezpośrednio do okoliczności dotyczących przypisanego J. P. (1) czynu.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego J. P. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, a także odstąpienie od obciążenia J. P. (1) kosztami procesu w jakiegokolwiek części ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. P. (1) adv. G. O. również zaskarżyła wyrok w części, o której mowa wyżej.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez:

- naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., polegające na oparciu rozstrzygnięcia na domniemaniach, a nie na i okolicznościach które zostały udowodnione,
- naruszenie art. 7 k.p.k., polegające na dokonaniu oceny części zgromadzonych w sprawie dowodów w sposób wykraczający poza ramy swobodnej ich oceny, z pominięciem zasad logicznego wnioskowania, opartego na wiedzy i życiowym doświadczeniu,
- naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
- naruszenie art. 410 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia z pominięciem części dowodów,

- naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez pominięcie oceny zeznań świadka R. S. i K. Ł., niewyjaśnienie przyczyn nieuwzględnienia twierdzeń zawartych w tych zeznaniach w sytuacji, gdy zeznania te odnosiły się bezpośrednio do okoliczności dotyczących przypisanego J. P. (1) czynu, opisanego w punkcie II aktu oskarżenia.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu zeznań świadka koronnego J. R. (1) za wiarygodne, konsekwentne, logiczne oraz bezstronne i przyjęcie na ich podstawie, że J. P. (1) bez wymaganego zezwolenia pomógł w nabyciu przez K. Ł. pseudonim (...), za pośrednictwem M. B. (1) pistoletu (...) co doprowadziło do niesłusznego przypisania oskarżonemu winy.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego J. P. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu i zwolnienie z obowiązku ponoszenia kosztów

ewentualnie

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. K. (5) adw. P. R. (1) w zakresie czynu, za który oskarżony został skazany zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. poprzez uznanie, iż osk. K. K. (1) umawiając, w sierpniu 1999 r., w P., spotkanie z pokrzywdzonym K. G. (1), a następnie biorąc w nim udział, usiłował popełnić czyn z art. 282 k.k.,

- art. 65 k.k. poprzez uznanie, pomimo nie udowodnienia, w tej mierze, jakichkolwiek okoliczności, iż osk. K. K. (1), usiłując popełnić czyn z art. 282 k.k. działał w związku mającym na celu popełnianie przestępstw.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) adw. K. również zaskarżył wyrok w wyżej wymienionym zakresie, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 k.k. poprzez uznanie, iż K. K. (1) zapraszając na spotkanie w barze (...), a następnie biorąc w nim udział usiłował popełnić przestępstwo z art. 282 k.k.,

2. ewentualnie naruszenie prawa materialnego, tj. art. 282 k.k. poprzez niezastosowanie kwalifikacji prawnej z art. 283 k.k. (przypadek mniejszej wagi), a także prawa materialnego art. 65 § 1 k.k. poprzez uznanie, iż oskarżony popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie lub związku mającej na celu popełnienie przestępstwa i w związku z tym wymierzenie mu kary w większym wymiarze.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. na szkodę K. G. (1).

- ewentualnie, w razie uznania iż oskarżony jest winny usiłowania przestępstwa rozboju, o zastosowanie kwalifikacji prawnej z art. 283 k.k. i wymierzenie kary łagodniejszej, z zaliczeniem na jej poczet okresów pozbawienia oskarżonego wolności.

Obrońca oskarżonego M. B. (1) zaskarżył wyrok w części w jakiej oskarżony został uznany winnym stawianych mu zarzutów. Wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania:

1. art. 394 § 2 k.p.k. poprzez ujawnienie bez odczytywania materiału dowodowego pomimo, że oskarżony i jego obrońca wnosili o odczytanie dokumentów;
2. art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegającą na prowadzeniu rozprawy w dniu 23 maja 2012 r. w sytuacji, gdy oskarżony należycie usprawiedliwił swoje niestawiennictwo na rozprawie i wnosił o nieprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność, co skutkowało naruszeniem jego prawa do obrony;
3. art. 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegającą na niezarządzeniu przerwy w rozprawie w dniu 23 maja 2012 r., w sytuacji gdy informacja o zmianie oceny stanu zdrowia M. B. (1) pojawiła się tuż przed rozpoczęciem rozprawy i nie został on powiadomiony o tym, że jego nieobecność może zostać uznana za nieusprawiedliwioną, co skutkowało naruszeniem jego prawa do obrony;
4. art. 7 i art. 410 k.p.k. polegającą na błędnej ocenie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków koronnych, w szczególności poczynienie na ich podstawie ustaleń nawet jeśli wiedza świadków była oparta jedynie o informacje przez świadka zasłyszane, brak rozważenia tych zeznań z uwzględnieniem konfliktów występujących między świadkami koronnymi a oskarżonymi, nieuwzględnienie trudnej do zrozumienia okoliczności przypominania sobie przez świadków okoliczności poszczególnych wydarzeń po wielu latach od zdarzeń i pomimo wcześniejszych wielokrotnych przesłuchań;
5. art. 366 k.p.k., art. 167 k.p.k. polegające na zaniechaniu zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego.

II. obrazę przepisów prawa materialnego:

A. art. 65 § 1 k.k. w zakresie zarzutów przypisanych oskarżonemu M. B. (1) w punktach XVII, XX, XXII, XXIV, XXX, XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXIX, XL, XLIII, XLIV, XLV, XLVI, XLVII, LI przez jego błędne zastosowanie, w sytuacji gdy Sąd I instancji ustalił, że oskarżony działał w grupie przestępczej od grudnia 1999 r. do stycznia 2003 r., a wskazane czyny według ustaleń Sądu miały w miejsce poza tym okresem;

B. art. 270 § 1 k.k. w zakresie zarzutu XLVIII przez jego błędne zastosowanie w sytuacji gdy Sąd ustalił jedynie, że oskarżony M. B. (1) posiadał dokument w postaci dowodu osobistego należącego do G. K. (2) i w oparciu o takie ustalenie niesłusznie przypisał mu zarzut podrobienia wskazanego dokumentu;

C. art. 276 k.k. w zakresie zarzutu XLIX przez jego błędne zastosowanie w sytuacji gdy Sąd ustalił jedynie, że oskarżony M. B. (1) posiadał dwa dokumenty tożsamości w postaci dowodu osobistego należące do A. J. (2) oraz do B. K. (2) i błędnie uznał, że sam fakt posiadania dokumentów stanowi o wypełnieniu znamion przestępstwa z art. 276 k.k.;

D. art. 65 § 1 k.p.k. w zakresie zarzutu XVII przez jego błędne zastosowanie, również dlatego, że Sąd ustalił fakt pobicia pokrzywdzonych D. Ś. i D. S. (2), ale nie ustalił żadnego związku pomiędzy tym zarzutem a rzekomym działaniem oskarżonego w ramach związku mającego na celu popełnianie przestępstw.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego S. D. adw. K. P. (1) zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, tj.:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen:

a) wyjaśnień oskarżonego S. D. i oskarżonego S. F. (1) w zakresie zarzutu z pkt LXXXVIII, przy jednoczesnym odmówieniem wiarygodności głównemu dowodowi w tej sprawie tj. zeznaniom świadka koronnego J. R. (1) (str. 42 uzasadnienia) i na tej podstawie przyjęcie za udowodnione spośród 7 akapitów czynów wynikających z tego zarzutu, jedynie iż w okresie od 2001 - 2002 r. oskarżony wprowadzał do obrotu substancję psychotropową w postaci amfetaminy w znacznych ilościach oraz uczestniczył w obrocie taką substancją w ten sposób, że w powyższym okresie przyjął od nieustalonego mężczyzny o pseudonimie (...) łącznie 6 kg amfetaminy, którą następnie przekazał nieustalanej osobie, podczas gdy te ustalenia stanowią wyjście poza granice aktu oskarżenia a dodatkowo stwierdzenie przytoczone przez Sąd iż „z uwagi na zastosowany przez oskarżyciela opis czynu Sąd nie mógł w tym zakresie uniewinnić (...) opis ten bowiem wskazuje, że oskarżyciel przyjął działanie czynem ciągłym,” nie stanowi wystarczającego uzasadnienia dla przyjęcia ostatecznego opisu czynu i stwierdzenia odpowiedzialności za czyn nie zarzucony bezpośrednio aktem oskarżenia,

b) w zakresie zarzutów z pkt LXXXIX oraz z pkt LXXXVII, poprzez niezbadanie okoliczności wskazanych przez oskarżonego S. D. iż w zakresie zarzutu udziału w funkcjonowaniu zorganizowanej grupy zbrojnej, jego znajomość z innymi oskarżonymi sprowadzała się do kontaktów towarzyskich a odnośnie handlu bronią iż jedynie posiadał on wiedzę o takim zdarzeniu, nie uczestniczył zaś w samym procederze,

c) w zakresie zarzutów z pkt XCI, pkt XC, i pkt XCIV co do stwierdzeń o roli oskarżonego S. D. w objętych zarzutami pobiciach i dokonania ustaleń, pomimo umorzenia postępowania w tym zakresie, odnośnie winy oskarżonego, choć materiał dowodowy w tej sprawie zwłaszcza odnośnie zarzutu z pkt XC jest niepełny, w tym żaden z pokrzywdzonych nie rozpoznał oskarżonego jako sprawcę pobicia, co winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego od stawianych zarzutów,

d) w zakresie zarzutu z pkt XCIII nie zweryfikowania świadomości udziału w kradzieży sprzętu nagłaśniającego pomimo że oskarżony wskazywał na charakter swojego udziału w tym zdarzeniu czyli przenoszenia sprzętu i nie obejmował swoim zamiarem jego kradzieży oraz odstąpienia od ustalenia rzeczywistej wartości przedmiotów pochodzących z kradzieży poprzez zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości tj. naruszenia art. 167 k.k.,

e) w zakresie zarzutu z pkt XCII poprzez przyjęcie, iż czyn oskarżonego wyczerpywał znamiona czynu z art. 282 k.k. podczas gdy z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego nie wynika, iż miało to służyć doprowadzeniu pokrzywdzonego do zapłaty wymienionej w zarzucie sumy pieniędzy.

II. obrazę prawa materialnego, tj. art 64 § 1 k.k. w zw. z art 106 k.k. poprzez skazanie w zakresie zarzutów z pkt XC, pkt XCI, pkt XCII, pkt XCIII i pkt XCIV zaskarżonego wyroku oskarżonego S. D. w ramach recydywy zwykłej, bez powołania się przez Sąd w treści wyroku na uprzednią karalność oskarżonego i nie wskazania dowodu, z którego wynikać by miało, że istotnie czyny oskarżonego zostały popełnione w ramach art. 64 k.k. tym bardziej jeśli zważy się iż od dnia 28 sierpnia 2007 r. uprzednią karalność tego oskarżonego należy uznać za niebyłą z mocy prawa wobec zatarcia skazania co oznacza, w myśl uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1987 r. (OSNKW 1988 nr 3-4, poz. 19), iż „jeśli w chwili orzekania poprzednie skazanie - zgodnie z art. 110 kk (obecnie 106 k.k.) uległo zatarciu, nie może ono uzasadniać przyjęcia powrotności do przestępstwa w rozumieniu art. 60 par 1 k.k. (obecnie 64 § 1 k.k.) nawet wtedy, gdy kolejne przestępstwo zostało popełnione przed upływem terminu przewidzianego dla zatarcia poprzedniego skazania”, a co bezpośrednio i w sposób nieuprawniony wpłynęło na zaostrzenie odpowiedzialności karnej oskarżonego za poszczególne czyny i wymiar orzeczonej wobec niego kary łącznej.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego bądź uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego S. D. adw. E. zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia (z ograniczeniem co do czynów wymienionych w pkt LXXXVII i w pkt

LXXXVIII), mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z zeznań świadków a szczególności świadka koronnego J. R. (1).

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o uniewinnienie oskarżonego S. D. od popełnienia wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Obrońca oskarżonego T. B. adw. K. P. (1) zaskarżyła wyrok w części skazującej, tj. w odniesieniu do czynów z pkt XCV i z pkt XCVII, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na jego treść, tj.:

art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen:

a. w zakresie zarzutu z pkt XCV - zeznań świadka koronnego J. R. (1), co do których Sąd wybiórczo oceniając ich przydatność dla sprawy, odmówił wiarygodności w zakresie relacji dotyczącej większości zarzutów postawionych oskarżanemu T. B. i uniewinnił go od czterech czynów, a jednocześnie uznał zeznania tego świadka za źródło dowodowe dla zarzutu z art. 258 § 2 k.k., bez wskazania na podstawie jakich dokładnie twierdzeń z zeznań świadków J. S. (1), M. S. (2), R. W. (2) oraz „innych świadków- pokrzywdzonych przesłuchanych w sprawie” (str. 127-128 uzasadnienia) doszedł do przekonania, że oskarżony T. B. brał udział w zorganizowanej grupie zbrojnej i czynił to od 1997 r.

b. w zakresie zarzutu z pkt XCVII - poprzez przyjęcie iż zarzucany czyn polegający na dźgnięciu nożem w brzuch pokrzywdzonego J. P. (2) doprowadzić miał do zwrotu przez niego wierzytelności w kwocie 4000 zł i wypełnił on znamiona czynu z art. 191 § 2 k.k., podczas gdy z zeznań pokrzywdzonego J. P. (2) wynika wprost, że skaleczenie nie było duże, nigdy nie miał on propozycji płacenia haraczu, a nadto faktem jest, że oskarżony jako sprawca nie otrzymał żadnego wynagrodzenia z tego tytułu, co uzasadniałoby przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 157 § 2 k.k., zgodnie z opinią lekarską dotyczącą J. P. (2) znajdującą się w aktach sprawy.

II. wynikający z powyższego błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia polegający na nieuzasadnionym przyjęciu w zakresie zarzutu z pkt XCVII, że w konsekwencji zdarzenia z udziałem T. B. doszło do zwrotu długu K. S. (2) przez J. P. (2), choć nie wynika to ani z zeznań pokrzywdzonego, ani wyjaśnień K. S. (2) i nie zostało w żaden inny sposób udowodnione, tym bardziej, że T. B. i pozostali uczestnicy zdarzenia nie planowali tego incydentu a oskarżony nie wiedział o celu spotkania z K. S. (2), zaś w zakresie zarzutu z pkt XCV sprowadzający się do ustalenia, że oskarżony T. B. już od 1997 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy zarzut dotyczy okresu od marca 2001 r. do stycznia 2003 r. a czyn związany z osobą J. P. (2) jest jedynym w którym udział T. B. został wykazany i udowodniony.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia wobec oskarżonego T. B. i uniewinnienie go od zarzutu z pkt XCV oraz o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie zarzutu z pkt XCVII, zmianę kwalifikacji prawnej tego czynu przyjmując, że oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 157 § 2 k.k. i umorzenie postępowania z powodu przedawnienia jego karalności (art. 101 § 1 k.k.),

alternatywnie

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego T. B. adw. S. Z. zaskarżył wyrok w odniesieniu do czynów, za które oskarżony został skazany, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na oparciu ustaleń co o winy oskarżonego T. B. na bezkrytycznie przyjętych za wiarygodne w całości zeznaniach świadka koronnego J. R. (1) z pominięciem okoliczności korzystnych dla obwinionego, których ustalenie było możliwe za pomocą innych środków dowodowych, jak też w wyniku prawidłowego rozumowania zgodnego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co uniemożliwiłoby ustalenie prawdy obiektywnej, a w szczególności, czy oskarżony T. B. w ogóle dopuścił się czynów w zakresie których został uznany za winnego (czyny z pkt XCV i z pkt XCVII aktu oskarżenia);

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 5 § 2 k.p.k., poprzez uznanie oskarżonego T. B. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt XCV i w pkt XCVII aktu oskarżenia, przy istnieniu poważnych wątpliwości, co do tego że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu w tej części aktu oskarżenia, w sytuacji, gdy wątpliwości powinny być rozstrzygane na jego korzyść.

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów odnośnie wiarygodności dowodu z zeznań świadka koronnego J. R. (1) oraz błędną ocenę dowodu z wyjaśnień M. S. (1) co do udziału T. B. w zdarzeniu z udziałem pokrzywdzonego J. P. (2), skutkujące pełną dowolnością ustaleń co do stanu faktycznego sprawy z pominięciem dowodów obiektywnych, pominięcie przy wyrokowaniu dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego T. B., w szczególności brak wzmianki o zeznaniach świadków koronnych J. S. (1) i M. S. (2) i pominięcie w uzasadnieniu motywów dla których Sąd uznał winę T. B. co do czynu zarzucanego mu w pkt XCV pomimo uniewinnienia z czynów zarzucanych mu w pkt XCVI, pkt C, pkt XCIX i pkt XCVIII a.o., które to czyny miały być przykładami aktywnej działalności T. B. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, co czyni wyrok sprzecznym wewnątrznie utrudniając lub wręcz uniemożliwiając jego kontrolę odwoławczą, do czego Sąd Okręgowy praktycznie nie odniósł się w uzasadnieniu w oczywistej sprzeczności z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, co do których to kwestii Sąd Okręgowy w ogóle się nie odniósł.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. B. od zarzutów stawianych mu w pkt XCV i pkt XCVII aktu oskarżenia,

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego K. B. (1) zaskarżył w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów z pkt CV i z pkt CVII, zarzucając:

1) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt CV wyroku:

a) mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka J. R. (1) poprzez bezpodstawne uznanie, iż oskarżony K. B. (1) współpracował ze S. F. (1) i jemu przekazywał pieniądze z interesów, nadto był zaopatrzeniowcem grupy w ładunki wybuchowe i broń, odpowiadał za kontakt z grupą z N. (...) odbierając od nich pieniądze, a następnie przekazywał je S. F. (1), a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, iż K. B. (1) w okresie od 1998 r. do 2003 r. w W., P., S. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw;

b) mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego K. B. (1) poprzez bezzasadną odmowę nadania waloru wiarygodności tym wyjaśnieniom w zakresie braku istnienia więzi organizacyjnej pomiędzy oskarżonym K. B. (1), a pozostałymi współoskarżonymi, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający

na uznaniu, iż K. B. (1) w okresie od 1998 r. do 2003 r. w W., P., S. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w związku o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw;

1) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt CVII wyroku:

a) mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka J. R. (1) podczas gdy zeznania świadka są niespójne, wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, iż oskarżony K. B. (1) wyszedł z inicjatywą handlu bronią na potrzeby tzw. grupy (...) oraz zajmował się realizacją tego zamierzenia;

b) mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego S. F. (1) poprzez bezzasadną odmowę nadania waloru wiarygodności tym wyjaśnieniom w zakresie celowego wprowadzenia świadka J. R. (1) w błąd co do osoby od której pochodzi broń - pistolet maszynowy (...), a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, iż oskarżony K. B. (1) wyszedł z inicjatywą handlu bronią na potrzeby tzw. grupy (...) oraz zajmował się realizacją tego zamierzenia.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt CV i w pkt CVII wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi instancji.

Obrońca oskarżonego G. S. (1) zaskarżyła wyrok w odniesieniu do czynów, za które oskarżony został skazany, zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art.424§1 i 2 k.p.k. wyrażającą się w braku obiektywizmu w ocenie zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych; dokonaniu częściowej a nie całościowej oceny materiału dowodowego przejawiającej się w wybraniu z zeznań i wyjaśnień tylko określonych fragmentów oraz dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób odpowiadający tezie o sprawstwie oskarżonego S., jak również zaniechaniu dokonania oceny szeregu dowodów; rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego; zaniechaniu ustalenia i wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, jak również poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w taki sposób, iż nie poddaje się on kontroli instancyjnej z uwagi na to, że Sąd Rejonowy nie wyjaśnił wszystkich okoliczności sprawy bez należytej ich analizy, a poczynione ustalenia są wybiórcze i rozpatrywane tylko w kontekście tezy aktu oskarżenia bez ustosunkowania się do wszystkich okoliczności sprawy bez należytej ich analizy, (mimo poczynionych przez Sąd uwag ogólnych),

a w konsekwencji:

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu oskarżonego G. S. (1) winnym przypisanych mu czynów zabronionych, pomimo braku w tej mierze dostatecznych dowodów, szczególnie w braku jakiegokolwiek bezpośredniego dowodu wskazującego na świadomość oskarżonego, iż uczestniczy w zorganizowanej grupie przestępczej.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów bądź o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. K. (1) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

- obrazę art. 5 k.p.k. polegającą na tym, że Sąd orzekający wątpliwości, które nie dawały się usunąć rozstrzygnął na niekorzyść M. K. (1),

- obrazę art. 7 k.p.k. polegającą na tym, że Sąd orzekający zbyt swobodnie ocenił zeznania świadka koronnego J. R. (1) (jako jedyny dowód obciążający) w zestawieniu z dowodami w postaci wyjaśnień współoskarżonych B., D., B., W., B., S., P., M. jak również K..

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu,

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. S. (1) zaskarżył wyrok w zakresie czynów, za które oskarżony został skazany, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na oparciu ustaleń co do winy oskarżonego D. S. (1) na bezkrytycznie przyjętych za wiarygodne w całości zeznaniach świadka koronnego J. R. (1) oraz wyjaśnieniach M. S. (1) z pominięciem zeznań S. S. (2) i okoliczności korzystnych dla obwinionego, których ustalenie było możliwe za pomocą innych środków dowodowych, jak też w wyniku prawidłowego rozumowania zgodnego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co uniemożliwiło ustalenie prawdy obiektywnej, a w szczególności tego, czy oskarżony D. S. (1) w ogóle dopuścił się czynów zarzucanego mu aktem oskarżenia co do których został uznany za winnego (czyny z pkt CXXX, pkt CXXXII i pkt CXXXIV aktu oskarżenia);

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 5 § 2 k.p.k., poprzez uznanie oskarżonego D. S. (1) za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt CXXX, pkt CXXXII i pkt CXXXIV a.o., pomimo braku w materiale dowodowym pełnych podstaw do przyjęcia -przy istnieniu poważnych wątpliwości, co do tego że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu w tej części aktu oskarżenia pomimo, że wszelkie wątpliwości powinny być rozstrzygane na jego korzyść.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. S. (1) od zarzutów stawianych mu w pkt CXXX, pkt CXXXII i pkt CXXXIV aktu oskarżenia,

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego P. P. (1) zaskarżył wyrok w zakresie czynów z pkt CXXXVI i z pkt CXXXVII, zarzucając:

naruszenie treści przepisu art. 410, art. 424 § 1 pkt 1 i art. 7 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia poprzez nieobiektywne i z przekroczeniem granicy swobodnej oceny dowodów uznanie, że P. P. (1) dopuścił się popełnienia czynów z pkt CXXXVI oraz pkt CXXXVIII wyroku, opierając ocenę na materiale dowodowym w postaci zeznań świadków koronnych M. S. (2) i J. S. (1) oraz świadków J. R. (3), M. S. (1), byłych podejrzanych w niniejszej sprawie, podczas gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, że zeznania te nie są wiarygodne wobec ich tendencyjności, wzajemnej sprzeczności, braku konsekwencji i jednolitości oraz osobistego zainteresowania wspomnianych wyżej świadków w uzyskaniu określonego statusu procesowego, co wobec braku innych dowodów w sprawie, w konsekwencji winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego P. P. (1) od powyższych zarzutów.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego P. P. (1) od popełnienia zarzucanych mu przestępstw lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego R. M. (1) adw. M. T. (2) zaskarżyła wyrok w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że R. M. (1) przywiózł do P. 7,5 kg marihuany;
2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 2 § 2 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na stanie faktycznym ustalonym w oparciu o niezweryfikowane twierdzenia nieoparte żadnymi dowodami, naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego R. M. (1) polegającą na wyeliminowaniu ust. 3 art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie o art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wymierzenie kary przewidzianej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i odstąpienie od wymierzenia kary grzywny, a także odstąpienie od obciążenia R. M. (1) kosztami procesu w jakiegokolwiek części,

ewentualnie

2. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. M. (1) adw. G. O. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze oraz częściowym obciążeniu oskarżonego kosztami postępowania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, poprzez niedostateczne uwzględnienie znaczenia ustalonych w tej sprawie okoliczności łagodzących, a w szczególności: postawy oskarżonego w trakcie postępowania przygotowawczego i sądowego, szczerego przyznania się do winy, złożenia obszernych wyjaśnień którym Sąd dał wiarę, negatywnego stosunku oskarżonego do popełnionego czynu, oraz doznania przez oskarżonego w związku z popełnionym przestępstwem poważnego uszczerbku majątkowego i osobistego i odstąpienie od zastosowania art. 60 § 2 k.k. co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia rażąco surowej kary;

- niesłuszne obciążenie oskarżonego kosztami postępowania.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu przepisu art. 60 § 2 k.k. oraz zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania,

ewentualnie:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego B. S. (1) zaskarżył wyrok w zakresie uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynów z pkt CXLVII, pkt CXLIX i pkt CLI, zarzucając:

1. mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia obrazę przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - polegającą na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a nadto przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, z pominięciem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, poczynienie ustaleń i poddanie ich ocenie na podstawie tylko części materiału dowodowego, z pominięciem dowodów korzystnych dla B. S. (1). Jednostronna i wybiórcza ocena materiału dowodowego uwidoczniała się przede wszystkim w uznaniu za wiarygodne zeznań J. R. (1), G. C. (1), M. C. (1) i

C. H. - z postępowania przygotowawczego, podczas gdy świadkowie ci zeznawali niekonsekwentnie i wiele okoliczności przedstawiali całkowicie odmiennie a ponadto ewidentnie dążyli do maksymalnego obciążenia oskarżonego;

2. mające wpływ na treść wyroku błędy w ustaleniach faktycznych, polegające na przyjęciu, że B. S. (1):

- podejmował próby zlecenia członkom grupy przestępczej dokonania spalenia lub wysadzenia jednego z „holowników” (k. 71 uzasadnienia),

- eliminował konkurencyjną działalność gospodarczą przy pomocy członków zorganizowanej grupy przestępczej (k. 95 i k. 278 uzasadnienia),

- dążył do przejęcia kontroli nad holownikami na terenie P., N. i innych miejscowości (k. 455 uzasadnienia),

- w okresie od jesieni 1999 r. do 2002 r. w P., okolicach N. i innych miejscowościach podżegał M. S. (2) i D. K. (1) do spalenia lub wysadzenia w powietrze samochodu holowniczego G. C. (1) w celu zmuszenia go do zaprzestania działalności gospodarczej (k. 457 uzasadnienia),

- w II połowie 2000 r. posiadał broń palną produkcji polskiej, typu (...), wzór(...), kaliber (...), z której oddał co najmniej jeden strzał na (...) w P. (k. 467 uzasadnienia).

3. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt CXLIX zaskarżonemu

wyroкови zarzucił obrazę prawa materialnego - art. 18 § 2 kk w zw. z art. 282 k.k. - poprzez zastosowanie tych przepisów wobec B. S. (1), podczas gdy poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne nie wskazują, że oskarżony zachowaniem swym wyczerpał ustawowe znamiona ww. przestępstwa.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie B. S. (1) od popełnienia czynów opisanych w punktach CXLVII, CXLIX i CLI, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Obrońca oskarżonego J. Ł. zaskarżył wyrok w części dotyczącej skazania oskarżonego za czyn z pkt CXVII zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niezastosowanie,

b) art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że zgromadzone w sprawie dowody, oceniane swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwalają na przyjęcie, że oskarżony J. Ł. popełnił przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

c) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na tym, że Sąd I instancji, odnośnie zarzutu opisanego w pkt CXVII dokonał wybiórczej i jednostronnej oceny dowodów, nie odniósł się do wielu istotnych w sprawie, ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w wielu wypadkach nie wskazał jak ocenił poszczególne dowody i dlatego oparł się na jednych dowodach nie uznając dowodów przeciwnych,

d) art. 626 § 1 k.p.k. poprzez brak zastosowania;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że:

a) oskarżonemu J. Ł. można przypisać pełną świadomość dokonania czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

b) oskarżony J. Ł. działał w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw (art. 65 § 1 k.k.),

c) treść kserokopii „grypsu”, nie napisanego przez oskarżonego J. Ł., analizowana z punktu widzenia literalnego znaczenia jego zapisów, pozwala na przyjęcie, że oskarżony ten popełnił czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k., a także rażąco niewspółmierność orzeczonej kary przez wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego bądź o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o orzeczenie kary pozbawienia wolności w dolnym wymiarze zagrożenia karnego z art. 278 § 1 k.k. z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego M. M. (2) zaskarżył wyrok w odniesieniu do czynu, za które oskarżony został skazany, zarzucając:

a. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego, a to przepisu art. 7 k.p.k. - poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności:

1) wyjaśnień S. F. (1) i S. D. - poprzez wyciągnięcie z nich wniosków, że potwierdzają one winę M. M. (2), podczas gdy prawidłowa ocena tych dowodów winna prowadzić do wniosku, że wyżej wymienione zeznania wykluczają udział M. M. (2) w wyżej wymienionym czynie;

2) zeznań świadków J. G. (1) i S. K. - poprzez wyciągnięcie z nich wniosku, że potwierdzają one winę M. M. (2), podczas gdy świadkowie ci w swoich zeznaniach nie wymienili M. M. (2) jako osoby biorącej udział w jakimkolwiek aspekcie odnoszącym się do przypisanego mu czynu;

3) pokrzywdzonych B. O. i J. G. (2) - poprzez uznanie za wiarygodną ostatnią z wersji ich zeznań, a mianowicie tę pochodzącą z okresu ponad czterech lat od dokonania na ich szkodę czynu, poprzez pominięcie i nie rozważenie wcześniejszych wersji ich zeznań, poprzez pominięcie że ostateczna wersja ich zeznań stoi w oczywistej sprzeczności z zeznaniami trzeciego pokrzywdzonego - K. T., który przez cały okres postępowania zeznawał konsekwentnie oraz poprzez pominięcie, że J. G. (2) w swoich zeznaniach przed Sądem orzekającym zeznał wyraźnie, że supozycje oskarżonego M. M. (2) traktował jako „radę” kolegi, a nie jako groźbę czy wymuszanie;

4) zeznań M. O. (2) - poprzez pominięcie, że świadek ta skłamała zeznając przed Sądem Okręgowym, że jej mąż B. O. nie był karany, choć był to skądinąd fakt powszechnie znany, a dodatkowo przyznany przez samego B. O. - co powinno wpłynąć na ocenę wiarygodności tego świadka;

5) zeznań K. T. - poprzez faktycznie pominięcie tych zeznań, nie poddanie ich treści analizie, nie wyeksponowanie że treść zeznań tego świadka pozostaje w ewidentnej sprzeczności ze zmienionymi po czterech latach od czynu zeznaniami J. G. (2) i B. O. oraz że treść tych zeznań nie wskazuje na jakikolwiek związek osoby M. M. (2) z inkryminowanym czynem, a nadto że od tego świadka nikt nie żądał „kary”, ani też świadek ten „kary” takiej nie zapłacił (wbrew twierdzeniom świadków J. G. (2) i B. O.);

6) zeznań świadka koronnego J. R. (1) ps. (...) - poprzez wyciągnięcie z nich wniosku, że M. M. (2) dopuścił się czynu z pkt CLXIV, podczas gdy tenże świadek koronny jednoznacznie zeznał, że nie pamięta „czy P. (tj M. M. (2)) podejmował działania mające na celu wygzekwowanie pieniędzy nałożonych tytułem kary” (k. 8460-8461), co zresztą dostrzegł Sąd I instancji (uzasadnienie, s. 101), które to działanie jest przedmiotem zarzucanego M. M. (2) czynu, jako ujęte w jego opisie, a także poprzez nie rozważenie i pominięcie, że zeznania tego świadka koronnego są w wielu miejscach oczywiście sprzeczne z wyjaśnieniami tych oskarżonych, którzy przyznali się i złożyli obszerne wyjaśnienia co do przedmiotowego zarzutu, a nawet są sprzeczne z zeznaniami (w wersji zmienionej, a nie pierwotnej) pokrzywdzonych J. G. (2) i B. O., z których to zeznań wynika, że spotkanie w pizzerii (...) ustalił z pokrzywdzonymi S. D. ps. (...), a nie M. M. (2);

b. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego, a to przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k. - poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób sprzeczny w wyżej wymienionym przepisem, wskutek czego zaskarżony wyrok może wymykać się spod kontroli apelacyjnej, a w szczególności poprzez: odstąpienie od przeprowadzenia szczegółowej analizy materiału dowodowego sprawy, a to głównie wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków i świadka koronnego - mimo że stan tego materiału wymagał takiej, pogłębionej analizy, albowiem wyjaśnienia te i zeznania są nie tylko sprzeczne w tym znaczeniu, że zeznania współoskarżonych i świadków nie potwierdzają (w części) wersji przedstawionej przez świadka koronnego J. R. (1), a nadto zeznania pokrzywdzonych B. O. i J. G. (2) są całkowicie różne na różnych etapach postępowania, a poza tym ich ostateczna wersja jest jednoznacznie sprzeczna z konsekwentnymi zeznaniami trzeciego pokrzywdzonego świadka K. T., a także poprzez sporządzenie tego uzasadnienia w sposób wewnętrznie sprzeczny, albowiem na s. 100 uzasadnienia Sąd meriti stwierdził, że „nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, albowiem są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie”, a następnie (s. 106) dokonał ustaleń faktycznych ewidentnie wprost na podstawie wyjaśnień S. D. i S. F. (1); nie wskazał nadto której konkretnie wersji wyjaśnień nie dał wiary, co musi dziwić z tego względu, że niektórzy oskarżeni zmieniali swoje wyjaśnienia w toku postępowania; nadto poprzez nie przeprowadzenie analizy przyjętej kwalifikacji prawnej czynu, a w szczególności w odniesieniu do art. 65 kk i leżącej u podstaw zastosowania tego przepisu konstatacji, że M. M. (2) działał tempore criminis „w związku mającym na celu popełnianie przestępstw”;

c. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego, a to przepisu art. 413 § 1 pkt 4 w zw. z art. 2 pkt 1 k.p.k. - poprzez dokonanie wadliwego opisu przypisanego oskarżonemu M. M. (2) czynu z pkt CLXIV, w sposób sprzeczny z poczynionymi na s. 96-109 ustaleniami faktycznymi, a de facto przejęcie tego opisu in extenso z aktu oskarżenia, tj. przyjęcie opisu czynu zarzucanego pomimo tego, że w realiach przyjętego stanu faktycznego opis ten jawi się jako częściowo dowolny, nielogiczny i wewnętrznie sprzeczny, co odnieść należy w szczególności do tej części wyżej wymienionego opisu, w którym stwierdzono, że oskarżony M. M. (2) „stosował przemoc” wobec B. O., J. G. (2) oraz K. T. oraz że powyższe działanie tego oskarżonego „doprowadziło do pobicia wskazanych osób” - podczas gdy z ustaleń faktycznych Sądu meriti wynika bezspornie, że oskarżony M. M. (2) nie stosował wobec pokrzywdzonych „przemocy”, a nadto pobicie ich nastąpiło zanim oskarżony miał skierować wobec nich groźby, tj. przed rzekomym skierowaniem wobec nich gróźb przez oskarżonego;

d. naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.k. - poprzez wadliwe zastosowanie wskutek nie wskazania w ogóle, który paragraf tego artykułu został zastosowany przez Sąd Okręgowy oraz poprzez wadliwą wykładnię i przyjęcie ww. przepisu przy łącznym kwalifikowaniu przypisanego oskarżonemu M. M. (2) czynu oraz przy wymiarze kary, podczas gdy oskarżonemu temu w niniejszej sprawie ani nie zarzucono, ani nie przypisano przestępstwa z art. 258 § 1-4 k.k., ani też materiał dowodowy sprawy nie wskazuje na to, żeby oskarżony działał „w związku mającym na celu popełnianie przestępstw” (uzasadnienie s. 108), w tym także wobec upadku drugiego zarzutu postawionego temuż oskarżonemu (tj. zarzutu z pkt CLXIII).

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. M. (2) z zarzutu z pkt CLXIV,

ewentualnie:

- uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Obrońca oskarżonego W. G. zaskarżył wyrok w zakresie czynu, za który oskarżony został skazany, zarzucając:

- obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5, art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w sposób całkowicie dowolny, że na podstawie zebranego materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków koronnych: J. R. (1) i J. S. (1), wyjaśnień B. G. (1) oraz zeznań świadków: J. K. (3), B. S. (3), M. G. (2) i W. S. (2), a także pozostałych dowodów, bezspornie

wynika, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo, podczas gdy ocena materiału dowodowego nie daje podstaw do jednoznacznego wyciągnięcia takiego wniosku, a wszelkie wątpliwości winny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego;

alternatywnie, na wypadek nie podzielenia przez Sąd odwoławczy powyższego zarzutu, wyrokowi temu zarzucił:

- obrażę prawa materialnego, to jest art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. polegającą na bezzasadnym przyjęciu, że czyn jakiego dopuścił się zleceniodawca podpalenia sklepu pokrzywdzonej J. K. (3) stanowi nakłanianie do popełnienia wymuszenie rozbójniczego a nie nakłanianie do spowodowania niebezpiecznego zdarzenia w postaci pożaru

to jest art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonego W. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

ewentualnie:

- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora w dużym stopniu okazała się zasadna. Za zasadne należało uznać także apelacje obrońców oskarżonych T. B., J. Ł., M. K. (1) i M. M. (2). Częściowo zasadne okazały się apelacje obrońców oskarżonych M. B. (1), S. D., P. P. (1), B. S. (1) i D. S. (1).

W zakresie w jakim Sąd odwoławczy dokonał zmian w zaskarżonym wyroku okazały się zasadne apelacje obrońców oskarżonych J. P. (1), K. K. (1), K. B. (1) i G. S. (1). Apelacje obrońców oskarżonych R. M. (1) i W. G. nie zasługiwały na uwzględnienie.

I.

Zmiany zaskarżonego wyroku.

Poza dokonaniem zmian, o których mowa w dalszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w następującym zakresie.

1.

art. 65 k.k.

Art. 65 k.k. określa kategorię osób, do których mają zastosowanie przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. Przepis ten został znowelizowany z dniem 1 maja 2004 r. (ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 93, poz. 889). W wyniku tej nowelizacji wprowadzono zapis, że ma on zastosowanie m.in. do sprawcy, który popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa (art. 65 § 1 k.k.). Art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją miał niewątpliwie węższy zakres, gdyż do jego zastosowania należało wykazać że popełniając przestępstwo sprawca działał w zorganizowanej grupie lub związku mającym na celu popełnianie przestępstw (a nie tylko popełnienie przestępstwa).

W tej sytuacji - zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. - w odniesieniu do przestępstw, które miały miejsce przed wejściem w życie nowelizacji art. 65 k.k. Sąd Apelacyjny przyjął że powyższy przepis ma zastosowanie w wówczas obowiązującym brzmieniu.

2.

Czyn przypisany oskarżonemu S. F. (1) w ramach zarzutu z pkt XIV (pkt XVI z aktu oskarżenia).

W ramach zarzutu z pkt XIV (pkt XVI z aktu oskarżenia) S. F. (1) przypisano przestępstwo wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym M. C. (1). Ten czyn przypisano także oskarżonemu M. B. (1) (czyn z pkt XXXVIII – pkt XL aktu oskarżenia). Z przyczyn, które legły u podstaw uchylecia powyższego rozstrzygnięcia w stosunku do oskarżonego M. B. (1) należało także wyrok w odniesieniu do oskarżonego S. F. (1) uchylić na podstawie art. 435 k.p.k. i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Należy zauważyć, że art. 282 k.k. przewiduje, że sprawca działając w sposób opisany w powyższym przepisie ma doprowadzić pokrzywdzonego do zaprzestania działalności gospodarczej, a nie jej ograniczenia, czy też prowadzenia na warunkach wskazanych przez sprawcę (vide: treść czynu przypisanego oskarżonemu S. F. (1)). Nadto oskarżonemu zarzucono i przypisano jedynie formę stadialną tego czynu w postaci usiłowania, a karę wymierzono w oparciu o art. 282 k.k.

3.

Oskarżeni D. K. (1) i P. B. (1).

Oskarżeni D. K. (1) i P. B. (1) zostali skazani za szereg przestępstw i nie złożyli środków odwoławczych. W związku z wymierzeniem tym oskarżonym kar łącznych pozbawienia wolności apelację złożył prokurator, zarzucając rażąco niewspółmierność tych kar. Złożenie apelacji przez prokuratora umożliwiło przeprowadzenie przez Sąd odwoławczy stosownych zmian wyroku w części dotyczącej wyżej wymienionych oskarżonych, w oparciu o art. 440 k.p.k., który przewiduje, że jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono zmianie na korzyść oskarżonego lub uchyleniu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Czyny przypisane w ramach zarzutów z pkt LXVIII (pkt LXX aktu oskarżenia) i z pkt LXXXIII (pkt LXXXV aktu oskarżenia) dot. wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym M. C. (1).

Wyżej wymienione czyny dotyczą przypisanego oskarżonym D. K. (1) i P. B. (1) wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym M. C. (1). Z przyczyn, które legły u podstaw uchylecia wyroku w zakresie tego zdarzenia w stosunku do oskarżonego M. B. (1) i w oparciu o art. 435 k.p.k. także w stosunku do oskarżonego S. F. (1), należało także wyrok uchylić także wobec oskarżonych D. K. (1) i P. B. (1), a sprawę w tej części przekazać Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn przypisany w ramach zarzutu z pkt LXVI (pkt LXVIII aktu oskarżenia) dot. kradzieży po uprzednim włamaniu do samochodu marki (...) na szkodę J. D. (1).

Wyżej wymieniony czyn został przypisany oskarżonemu D. K. (1). Z ustaleń faktycznych zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika, że przedmiotowy samochód został zwrócony pokrzywdzonemu po zapłaceniu przez niego kwoty 7.000 zł (str. 347-348 uzasadnienia). W tej sytuacji należało ustalić, czy zachowanie oskarżonych nie wyczerpywało dyspozycji art. 286 § 2 k.k.

Dlatego też wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyny przypisane w ramach zarzutów z pkt LXIII (pkt LXV aktu oskarżenia) i z pkt LXXVI (pkt LXXVIII aktu oskarżenia) dot. udziału w pobiciu pokrzywdzonego A. G. (2).

W ramach zarzutów postawionych oskarżonemu D. K. (1) w pkt LXIII (pkt LXV aktu oskarżenia) i oskarżonemu P. B. (1) w pkt LXXVI (pkt LXXVIII aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy przyjął, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wzięli udział w pobiciu A. G. (2), przy czym D. K. (1) posługiwał się nożem, a czynu tego dopuścili się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw i zachowania te zakwalifikował na podstawie art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

Odpowiedzialność na podstawie art. 159 k.k. grozi nie każdemu kto bierze udział w pobiciu, lecz tylko temu sprawcy, który indywidualnie używał broni, noża lub innego niebezpiecznego narzędzia. Tym samym fakt, że nożem posługiwał się D. K. (1) nie uprawniał do zakwalifikowania zachowania oskarżonego P. B. (1) także na podstawie art. 159 k.k.

Przestępstwo z art. 159 k.k., z uwagi na użycie narzędzia wymienionego w tym przepisie, stanowi kwalifikowaną formę przestępstwa pobicia stypizowanego w art. 158 § 1 k.k. Do przypisania zaś tegoż czynu – zgodnie z treścią art. 158 § 1 k.k. - niezbędne jest, nie tylko ustalenie, że sprawca brał udział w pobiciu lecz także, iż w trakcie pobicia pokrzywdzony został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. i winno to znaleźć odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego sprawcy. Skoro zatem Sąd Okręgowy w czynie przypisanym oskarżonym nie zawarł w powyższym zakresie stosownych ustaleń to brak było podstaw do uznania oskarżonych za winnych czynu z art. 158 § 1 k.k., a tym samym oskarżonego D. K. (1) za winnego czynu z art. 159 k.k.

W tym stanie rzeczy po objęciu przez prokuratora ściganiem z urzędu Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i ustalił, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali dyspozycję art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i z uwagi na upływ okresu przedawnienia postępowanie w tj. części umorzył.

Czyny przypisane w ramach zarzutów z pkt LVI (pkt LVIII aktu oskarżenia) i z pkt LXXVIII (pkt LXXX aktu oskarżenia) dot. wymuszenia rozbójniczego i pozbawienia wolności W. W. (2).

W ramach zarzutów, o których mowa wyżej, Sąd Okręgowy przypisał oskarżonym D. K. (1) i P. B. (1) popełnienie w drugiej połowie 1995 r. przestępstwa z art. 211 d.k.k. w zb. z art. 165 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. W kwalifikacji prawnej tego czynu nie wskazano, czy wyczerpywał on znamiona § 1 art. 165 d.k.k., określającego typ podstawowy przestępstwa pozbawienia wolności, czy też § 2 tegoż artykułu zawierającego formę kwalifikowaną z uwagi na pozbawienie wolności przez okres dłuższy niż 14 dni bądź łączące się ze szczególnym udręczeniem albo mającym miejsce w innych szczególnie ciężkich wypadkach. Zważywszy na treść zarzutów postawionych oskarżonym nie ulega jednakże wątpliwości, że czyn im przypisany wyczerpywał dyspozycję art. 165 § 1 d.k.k.

Kodeks karny z 1969 r. przewidywał:

- za czyn z art. 211 karę od roku do 10 lat pozbawienia wolności (czyli karę w tej samej wysokości co w aktualnie obowiązującym art. 282 k.k.), przy czym z dniem 20 listopada 2009 r. zaczęła obowiązywać nowelizacja, która podniosła górną granicę kary do 15 lat pozbawienia wolności,

- za czyn z art. 165 § 1 karę od 6 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, a więc surowszą od określonej w obecnie obowiązującym art. 189 § 1 k.k., który zagrożony jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Pomijając nawet kwestię nowelizacji art. 211 k.k., o której mowa wyżej, nie było podstaw do przyjęcia, że mające zastosowanie do wyżej wymienionego czynu przepisy Kodeksu karnego z 1969 r. są względniejsze od obecnie obowiązujących, co obligowało do zastosowania tych ostatnich.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny w powyższym zakresie dokonał stosownej zmiany zaskarżonego wyroku.

II.

W odniesieniu do apelacji prokuratora.

W tej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny zajął stanowisko co do zarzutów z pkt 1-48 apelacji prokuratora (str. 4-35 apelacji). W kwestii dotyczącej rażącej niewspółmierności orzeczonych kar łącznych (zarzuty z pkt 49-54, str. 35-38 apelacji) Sąd odwoławczy wypowiedział się w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

W początkowej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy podniósł, że:

- „(...) wyjaśnienia podejrzanego, a po nadaniu mu statusu świadka koronnego jego zeznania, należy oceniać szczególnie wnikliwie i z dużą ostrożnością. Świadek koronny to nie ofiara przestępstw, lecz ich sprawca, który zapewnia sobie bezkarność „sprzedając” organom ścigania współników oraz swoją wiedzę o świecie przestępczym. Zasób przekazanych informacji, ich waga oraz ilość wydanych osób stanowią o wartości, „procesowej atrakcyjności” ubiegającego się o uzyskanie statusu. Obietnica bezkarności, jaką uzyskuje świadek koronny, może więc skłaniać do obciążania oskarżonych za wszelką cenę, nawet przez posługiwanie się kłamstwem, gdyż taka postawa leży w jego interesie. Oceniając zeznania świadka koronnego trzeba mieć na uwadze i to, czy obciążenie innych osób o których organy ścigania nie wiedziały, że popełniły one jakiegokolwiek przestępstwo, a w którym nie współdziałały ze świadkiem koronnym, ma dla niego jakiegokolwiek osobiste znaczenie, czy też jest przejawem jego rzeczywistej, materialnej skruchy. Uzyskanie statusu jest przecież momentem podsumowania dotychczasowego życia, a zarazem dobrą okazją do rewanżu, załatwienia prywatnych porachunków. (...) Nie da się więc wykluczyć, że osoby które uzyskały taki status, traktują swe wypowiedzi instrumentalnie, ale też nie sposób sformułować wobec nich generalnego nakazu nieufności tylko z tego powodu, że zeznają w specyficznej sytuacji procesowej i uzyskują profity za wyjawienie działalności przestępczej własnej i swoich dotychczasowych kolegów. Świadek koronny, jak każdy świadek, ma obowiązek mówić prawdę, a rzeczą sądu, poprzez bezpośredni kontakt ze świadkiem jest ocenić czy ten obowiązek został spełniony. Dowód taki, przy braku szczególnych uregulowań prawnych podlega - jak każda relacja przesłuchiwanego - swobodnej ocenie” (str. 4 - 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- „(...) zeznania świadka koronnego muszą być, podobnie jak każdy inny dowód, oceniane zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., przy czym właśnie ze względu na szczególną specyfikę takiego świadka w procesie karnym, jego relacje odnoszące się do sprawców poszczególnych przestępstw winny być nie tylko stanowcze i konsekwentne, ale też mieć wsparcie w innych dowodach. Ich oceny należy każdorazowo dokonywać w odniesieniu do realiów sprawy.

(...) Nie istnieje żadna reguła dowodowa, która zabraniałaby uznać, że zeznania jedyne świadka nie są wystarczającą podstawą skazania. Rzecz jednak w tym, aby taki jedyny dowód był dowodem rzetelnym, szczegółowym, jednoznacznym i konkretnym.

Dowód z zeznania świadka koronnego - o ile nie spełnia powyższych wymogów winien zostać poparty innymi obiektywnymi dowodami lub przynajmniej należałoby zebrać zeznania więcej niż jednego świadka koronnego.

Z drugiej zaś strony, jest czymś oczywistym, że zeznania takiego świadka ze względu na jego status w procesie nie mogą być a priori uznane za wiarygodne co do każdej okoliczności przez niego relacjonowanej” (str. 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Generalnie powyższe stanowisko zasługuje na akceptację. Należy jednakże pamiętać, że relacje świadków koronnych, którzy byli przesłuchiwani w przedmiotowej sprawie dotyczą nie tylko dość odległych czasowo zdarzeń, ale także - i co wymaga podkreślenia - wielu zdarzeń, często o bardzo podobnym charakterze z udziałem różnych osób. Z akt sprawy wynika, że świadkowie ci składali zeznania nie tylko w niniejszym postępowaniu, a na przestrzeni wielu lat byli słuchani wielokrotnie. Odnosi się to w szczególności do świadka J. R. (1), którego wyjaśnienia i zeznania są niewątpliwie dowodem co do większości zdarzeń objętych zarzutami postawionymi oskarżonemu w niniejszej sprawie. Dlatego też momenty zawahań jak też nieścisłości w zeznaniach, kolejnych dotyczących tych samych okoliczności, nie powinny podważać oceny ich wiarygodności. Co do kwestii zasadniczych związanych z meritem procesu świadek J. R. (1) składał zeznania w sposób konsekwentny, logiczny, co sprawia, że nie można zasadnie podnosić, iż ocena tego dowodu jest błędna.

Pamiętać należy, że wówczas, gdy zachodzi konieczność niejednokrotnego wypowiedziania się o określonych faktach czy zdarzeniach, a ponadto, gdy wypowiedzi te dotyczą zdarzeń lub faktów odległych czasowo, jak też poszczególne wypowiedzi dzieli pewien dystans czasowy, treść depozycji najczęściej nie będzie jednobrzmiąca. Dlatego siłą rzeczy muszą zachodzić pewne nieścisłości, czy też luki w kolejnych relacjach a przedmiotem oceny musi być to, czy dotyczy

to kwestii czy faktów zasadniczych. Co więcej, gdyby różnice takowe czy nieścisłości nie występowały, można by się zastanawiać nad tym, czy składanie całkowicie pokrywających się ze sobą relacji na przestrzeni dość znacznego dystansu czasowego jest naturalne.

Wolą ustawodawcy było, by dowód z zeznań świadka koronnego został dopuszczony w postępowaniu karnym, a z ustawy o świadku koronnym wynika, że świadkiem takim może być tylko osoba podejrzana, która w zamian za wypełnienie przyjętego zobowiązania uzyska niekaralność. Okoliczność, że sam świadek koronny jest osobą popełniającą przestępstwa i nie ma nieposzlakowanej opinii nie uprawnia do twierdzenia, że przez to właśnie jest on niewiarygodny. Dowód z zeznań świadka koronnego podlega ocenom na zasadach ogólnych, przy uwzględnieniu oczywiście jego specyficznej sytuacji - dążenia do uzyskania niekaralności w zamian za złożenie zeznań, na podstawie których zapadnie wyrok skazujący - z tym tylko, że kwestionowanie jego wiarygodności jedynie poprzez przyzmat wcześniejszego popełniania przestępstw nie może być skuteczne.

Relacje składane przez świadków koronnych są typowymi dowodami z pomówienia. Powszechnie przyjmuje się, że ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze strony sądu szczególnej ostrożności. Pomówienie nie stanowi bowiem dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1998, teza 9 do art. 7, str. 172-173, tom I).

Przy dowodzie z pomówienia nie jest jednakże konieczne, aby relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw popełnionych przez tych samych sprawców, a także przez inne osoby. Dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie relacji świadka koronnego w odniesieniu do konkretnych zdarzeń winno mieć miejsce w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w tym zakresie.

W dalszej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która odnosi się do poszczególnych czynów zarzucanych oskarżonym Sąd Okręgowy wielokrotnie stwierdza, że zeznania świadków koronnych nie mogą stanowić podstawy do poczynienia ustaleń co do udziału konkretnych oskarżonych w przestępnych zachowaniach. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie analizuje, czy znajomość okoliczności poszczególnych zdarzeń nie świadczy o rzetelności relacji w zakresie udziału w nich konkretnych osób, zwłaszcza w przypadku konsekwentnego wskazywania ich udziału w zdarzeniu w trakcie kolejnych przesłuchań.

Sąd Okręgowy podniósł też, że przy ocenie zeznań świadków koronnych wziął pod uwagę, iż w trakcie procesu kilkakrotnie dochodziło do incydentów wywoływanych przez J. S. (1) oraz J. R. (1), a świadkowie zeznając starali się upokorzyć, obrazić, czy też sprowokować podsądnych (str. 6 -7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd I instancji nie odwołał się jednakże do konkretnych zdarzeń mających miejsce na rozprawie i do ewentualnych w tym zakresie zapisów w protokołach. Nie można uznać za wystarczające ograniczenie się przez Sąd Okręgowy do tego rodzaju konstatacji w uzasadnieniu wyroku bez szerszego odniesienia się do okoliczności, w których doszło do tych zachowań.

Prokurator w uzasadnieniu apelacji zauważył zaś, że oskarżeni zachowywali się prowokacyjnie w stosunku do J. R. (1), m.in. na rozprawie w dniach 26 marca 2007 r. i 18 lipca 2007 r. Z protokołów rozprawy, na których przesłuchiowano J. R. (1) wynika, że oskarżeni wygłaszali liczne oświadczenia i zadawali olbrzymie ilości różnego rodzaju pytań, co winno skutkować rozważeniem, czy tego rodzaju postępowanie oskarżonych miało na celu wyjaśnienie okoliczności zdarzeń im zarzucanych, czy też zdeprymowanie świadka i spowodowanie u niego niepewności i swoistego zagubienia w składanych relacjach.

1.

Czyny w odniesieniu do których Sąd Apelacyjny podzielił zarzuty prokuratora co do wadliwości rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Na wstępie należy podnieść, że prokurator nie zaskarżył wyroku w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonego M. B. (1) od popełnienia czynu z pkt XXIII (pkt XXV aktu oskarżenia).

W pkt XXIII (XXV aktu oskarżenia) zarzucono M. B. (1) popełnienie na szkodę G. C. (1) czynu z art. 282 w zw. z art. 65 k.k. Powyższego przestępstwa M. B. (1) miał się dopuścić wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) i S. F. (1), z tym, że S. F. (1) w pkt XII (pkt XIV aktu oskarżenia) zarzucono popełnienie tego czynu w formie stadialnej w postaci usiłowania, a oskarżonemu D. K. (1) w pkt LXXIII (pkt LXXV aktu oskarżenia) w formie zjawiskowej w postaci podżegania. Oskarżonego D. K. (1) Sąd Okręgowy uniewinnił, a w stosunku do S. F. (1) przyjął, że swoim zachowaniem wyczerpał on dyspozycję art. 158 § 1 k.k.

Z petitum apelacji wynika, że prokurator zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięć zapadłych wobec M. B. (1) w odniesieniu do czynu z pkt XXIII (pkt XXV aktu oskarżenia), S. F. (1) w odniesieniu do czynu z pkt XII (pkt XIV aktu oskarżenia) i D. K. (1) w odniesieniu do czynu z pkt LXXIII (pkt LXXV aktu oskarżenia) i wniósł o uchylenie wyroku w powyższym zakresie i przekazanie sprawy w tej części Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania (odpowiednio pkt I ppkt 4 – str. 2, pkt I ppkt 5 – str. 2, pkt I ppkt 6 – str. 2 oraz strona 39 apelacji). W zakresie rozstrzygnięcia odnoszącego się do zdarzenia dotyczącego pokrzywdzonego G. C. (1) prokurator zawarł zarzut w pkt 29 apelacji, który jednakże odnosi się jedynie do oskarżonych S. F. (1) i D. K. (1) (str. 21-22 apelacji). Identyczne stanowisko zajął prokurator w uzasadnieniu apelacji, argumentując, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest błędne w odniesieniu do oskarżonych S. F. (1) i D. K. (1) (str. 132-134 uzasadnienia).

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny przyjął, że w odniesieniu do zdarzenia odnoszącego się do pokrzywdzonego G. C. (1) intencją prokuratora było zaskarżenie wyroku jedynie co do rozstrzygnięć w zakresie czynów zarzucanych S. F. (1) w pkt XII (pkt XIV aktu oskarżenia) i D. K. (1) w pkt LXXIII (pkt LXXV aktu oskarżenia) i tylko w tej części wyrok ten faktycznie został zaskarżony.

Czyny zarzucone oskarżonym J. P. (1) w pkt I (pkt I aktu oskarżenia), M. B. (1) w pkt XXI (pkt XXIII aktu oskarżenia), R. W. (1) w pkt CII (pkt CIV aktu oskarżenia), J. Ł. w pkt CXVI (pkt CXXXIX aktu oskarżenia), K. K. (1) w pkt VIII (pkt X aktu oskarżenia), J. K. (1) w pkt CLVIII (pkt CCVIII aktu oskarżenia), D. K. (1) w pkt LII (pkt LIV aktu oskarżenia) i A. Z. (2) vel B. w pkt CLXXIV (pkt I aktu oskarżenia w sprawie o sygn. akt Ap II Ds 1/06, VIII K 36/06) dot. rozboju na kasjerce ZG ZNP M. J. (1).

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przeprowadził drobiazgową analizę zeznań złożonych przez świadka J. R. (1) dostrzegając, że różnią się one w wielu szczegółach, w tym dotyczących:

- obecności M. B. (1) na spotkaniu podczas którego zaplanowano napad,
- przekazania przez M. B. (1) broni w trakcie jazdy na miejsce zdarzenia,
- zachowania D. K. (1) podczas zdarzenia, tj. czy przeciągnął on nożem po rękach kasjerki, czy też przeciął nożem pasek od torby, którą ona trzymała,
- samochodu, do którego R. W. (1) wsiadł po napadzie,
- samochodu, przy którym stał J. P. (1), a mianowicie, czy był to należący do B. samochód marki „A. (...)”, czy też „S.” J. K. (1),
- roli A. Z. (2), tj. czy wysiadł on z samochodu B. i odebrał torbę od świadka, czy też podbiegł do samochodu, w którym siedzieli oskarżeni i odebrał torbę od D. K. (1),
- osoby, która niosa torbę zabraną kasjerce, a mianowicie, czy był to świadek, czy też D. K. (1) (str. 17-18 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Nadto Sąd Okręgowy podniósł, że twierdzenia J. R. (1), iż M. B. (1) i R. W. (1) powalili ochroniarza nie są zgodne z rzeczywistością, gdyż takiej osoby nie było na miejscu zdarzenia. Pokrzywdzona M. J. (1) nie potwierdziła zaś, aby został użyty nóż, którym – wedle zeznań J. R. (1) – D. K. (1) miał przeciągnąć po jej rękach lub przeciąć pasek torebki (str. 18 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Powyższe zdaniem Sądu Okręgowego przemawiało za uznaniem zeznań J. R. (1) za niewiarygodne. Jednakże Sąd I instancji nie wyjaśnił bliżej dlaczego rozbieżności dotyczące szczegółów zdarzenia dyskwalifikują wiarygodność relacji świadka co do udziału oskarżonych w przedmiotowym czynie. Należy zauważyć, że Sąd Okręgowy nie wykazał rozbieżności w zeznaniach J. R. (1) w zakresie składu osobowego grupy biorącej udział w zdarzeniu i roli poszczególnych sprawców. Ma też rację skarżący, że rozbieżności w zeznaniach świadka koronnego dotyczące szczegółów zdarzenia są zrozumiałe z uwagi na jego dynamikę.

Tym samym zaskarżony wyrok w odniesieniu do wyżej wymienionego zdarzenia podlega uchyleniu, a sprawa przekazaniu w tej części do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżanemu J. P. (1) w pkt IV (pkt IV aktu oskarżenia) dot. podżegania do zabójstwa.

Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadków J. R. (1) i P. K. (3) ogranicza się do wychwycenia różnic pomiędzy tymi dowodami bez pogłębionej analizy tego materiału dowodowego. Jak trafnie zauważył prokurator należało przede wszystkim rozważyć, czy mające miejsce rozbieżności wynikają z odmiennej percepcji zdarzeń, a przede wszystkim spowodowane są znacznym upływem czasu i zacieraniem w pamięci ich szczegółów (str. 74 uzasadnienia apelacji). Nadto rozbieżności co do daty zdarzenia nie można uznać za rażącą, a to że P. K. (3) nie widział jak J. P. (1) zdjął podkoszulkę i pokazywał doznane obrażenia, nie oznacza, że fakt ten nie miał miejsca. Spożywanie przez uczestników spotkania alkoholu jest kwestią całkowicie uboczną, a ewentualne rozbieżności w tym względzie ewidentnie wynikają z upływu czasu. Nie można też wykluczyć, że zapamiętanie tego ostatniego faktu może być związane z tym, czy osoba relacjonująca zdarzenie spożywała wówczas alkohol.

Rozbieżności w relacjach świadków J. R. (1) i P. K. (3) dotyczące grup, które miały dokonać zabójstwa „B.” i „B.” nie mają istotnego znaczenia z uwagi na to, że oskarżonemu J. P. (1) nie postawiono zarzutu sprawstwa kierowniczego, a zarzut podżegania do zabójstwa. Z perspektywy osoby nakłanianej znamiona podżegania wymagają indywidualizacji tej osoby. Oznacza to, że nakłanianie skierowane być musi albo do konkretnej osoby, albo do zindywidualizowanego kręgu osób (Komentarz do Kodeksu karnego pod red. prof. Andrzeja Zolla, teza 131 do art. 18). Tym samym nie jest konieczne aby nakłaniając kilka osób do dokonania dwóch zabójstw, od razu zapadły ustalenia, które osoby mają dokonać poszczególnych zabójstw.

W tym stanie rzeczy wyrok w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu J. P. (1) w pkt IV (pkt IV aktu oskarżenia) podlega uchyleniu, a sprawa w tym zakresie przekazaniu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym M. B. (1) w pkt XXXII (pkt XXXIV aktu oskarżenia) i D. K. (1) w pkt LV (pkt LVII aktu oskarżenia) dot. pobicia z użyciem niebezpiecznego narzędzia S. S. (1).

Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania J. R. (1) dotyczące udziału M. B. (1) i D. K. (1) w powyższym przestępstwie nie stanowią miarodajnego dowodu, gdyż zeznał on, że po pobiciu z mieszkania zabrano złotą biżuterię, co nie znalazło potwierdzenia w zeznaniach pokrzywdzonego S. S. (1) ani jego konkubiny.

Nadto świadek D. K. (3) bezpośrednio po wejściu sprawców opuściła mieszkanie i przed ich wyjściem nie powróciła do mieszkania, a tym samym nie mogła być pobita przez sprawców w czasie gdy wychodzili oni z mieszkania (str. 250-251 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Dokonując tego rodzaju oceny zeznań świadka koronnego J. R. (1) Sąd I instancji pominął zeznania P. K. (3), który dowiedział się o pobiciu C. z L. i o tym, że zabrano mu złoto (zeznanie z 15 grudnia 2009 r. k. 49371 tom CCXXXIX)

oraz zeznania S. K. z dnia 5 października 2004 r., że osoby z tzw. grupy (...) pobily C. w jego mieszkaniu (k. 22950 tom CXVII).

W tej sytuacji wyrok w odniesieniu do wyżej wymienionego czynu zarzucanego oskarżonym M. B. (1) i D. K. (1) nie mógł się ostać. Czyn ten miał miejsce 1 grudnia 1994 r. Obowiązywał wówczas Kodeks karny z 1969 r. i czyn zarzucany oskarżonym był penalizowany w art. 159 zagrożony karą od 6 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Zważywszy, że obecnie tego rodzaju przestępstwo zagrożone jest karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności (art. 159 k.k.), to zgodnie z art. 4 § 1 k.k. zastosowanie będzie miał przepis obowiązujący w chwili popełnienia przestępstwa, tj. art. 159 d.k.k. Przedawnienie karalności przestępstw zagrożonych karą do 5 lat pozbawienia wolności następuje po upływie 20 lat od chwili czynu (art. 101 § 1 pkt 3 i art. 102 k.k.) i w odniesieniu do wyżej wymienionego czynu upłynęło ono w dniu 1 grudnia 2014 r.

Dlatego też Sąd Apelacyjny na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w tej części postępowanie umorzył.

Czyny zarzucane oskarżonym M. B. (1) w pkt XXIX (pkt XXXI aktu oskarżenia), D. K. (1) w pkt LX (pkt LXII aktu oskarżenia) i oskarżonemu M. K. (1) w pkt CXXVIII (pkt CLXXII aktu oskarżenia) dot. rozboju na osobie M. P..

Sąd Okręgowy stwierdził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że zarzuty postawione oskarżonym zostały sformułowane jedynie na podstawie zeznań J. R. (1), które nie były zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego M. P., zwłaszcza co do faktu stosowania przez sprawców przemocy, o czym pokrzywdzony nie mówił bezpośrednio po zdarzeniu. Jednocześnie Sąd I instancji stwierdził, że zrozumiałym jest, iż pokrzywdzony mógł zataić fakt kradzieży samochodów nie będących jego własnością, jednakże nie miał on żadnych powodów, aby nie mówić o użyciu przez sprawców siły lub groźby jej użycia (str. 232-233 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Ustalając, że M. P. nie był zainteresowany w zgłoszeniu kradzieży innych samochodów, poza tym który stanowił jego własność, obowiązkiem Sądu I instancji było rozważenie, czy z tych samych powodów pokrzywdzony wolał nie ujawniać pełnego przebiegu zdarzenia, o którym zeznał J. R. (1). Nadto czyniąc rozważenia, o których mowa wyżej Sąd Okręgowy nie wyjaśnił dlaczego nie było podstaw do przypisania oskarżonym dokonania kradzieży samochodu „F. (...)” należącego do pokrzywdzonego.

Z tych też względów zaskarżony wyrok w zakresie powyższego rozstrzygnięcia nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucany oskarżonemu T. B. w pkt XCVI (pkt XCVIII aktu oskarżenia) dot. spowodowania pożaru sklepu przy ul. (...) w W. na szkodę J. K. (3).

Uniewinniając oskarżonego T. B. od popełnienia wyżej wymienionego czynu Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, że „(...) jedynym dowodem dotyczącym oskarżonego T. B. są zeznania świadka J. R. (1). Ani świadek S. ani G. nie wskazują osoby, która miałaby dokonać podpalenia. Ponadto świadek R. stwierdził, że zlecenie wykonania tego zadania przekazane zostało B., natomiast świadek nic nie wie czy B. sam je wykonał” oraz: „(...) z zeznań świadka W. S. (2), która widziała uciekającego sprawcę przedmiotowego podpalenia wynika, że był on masywnej, potężnej budowy ciała, natomiast oskarżony T. B. to mężczyzna o wzroście 176 cm i przeciętnej budowie ciała (...)”. (str. 237 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Czyniąc powyższe rozważania Sądowi Okręgowemu umknęło, że podczas drugiego przesłuchania dotyczącego podpalenia sklepu J. R. (1) zeznał, iż B. powiedział mu, że ze swoimi ludźmi dokonał podpalenia sklepu i szerzej opisał przebieg zdarzenia. Zeznania te zresztą powołał Sąd I instancji w dalszej części uzasadnienia dotyczącej odmowy uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych W. G. i M. B. (1) (str. 239 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W świetle tych zeznań J. R. (1) tracą sens rozważania Sądu Okręgowego o braku podobieństwa oskarżonego T. B. do osoby, którą widziała W. S. (2). Do przypisania oskarżonemu T. B. popełnienia zarzucanego mu czynu nie jest też konieczne, aby osobiście wykonywał on wszystkie czynności opisane w postawionym mu zarzucie.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu M. M. (8) w pkt CXXI (pkt CLX aktu oskarżenia) dot. obrotu środkami psychotropowymi w postaci ekstazy.

Uniewinniając M. M. (8) od popełnienia powyższego czynu Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniósł, że: „Jedynym dowodem (...) są zeznania świadka M. S. (2). Zważyć jednakże należy, że świadek ten złożył zeznania w sposób ogólny, orientacyjny i przypuszczający (...). Wobec braku jakichkolwiek innych dowodów na tę okoliczność nie było możliwe dokonanie weryfikacji zeznań świadka koronnego oraz ich uzupełnienie, a w konsekwencji nie udało się doprecyzować postawionego zarzutu. Tak ogólne i nieprecyzyjne zeznania świadka koronnego nie mogą stanowić jedynej i samodzielnej podstawy skazania”. (str. 420 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Tymczasem M. S. (2) zeznał, że oskarżony M. M. (1) z innym mężczyzną handlował ekstazą i amfetaminą, przez okres 4-5 miesięcy, od kwietnia – maja do września 1999 r. Świadek nie potrafił określić jaką ilość ekstazy oskarżony z drugim mężczyzną nabyli od „B.”, którego z kolei zaopatrywał M. S. (1). Świadek miał wiedzę, że M. S. (1) miał do rozdysponowania 5000 sztuk ekstazy i określił szacunkową ilość jaką oskarżony i inni mężczyźni uczestniczący w tym procederze mogli rozproszyc (k. 8708). Wiedzę o tym, że oskarżony M. M. (1) z innymi osobami handlował ekstazą i amfetaminą, świadek M. S. (2) posiadał właśnie od tych osób i od „B.”.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że powyższe zeznania są na tyle lakoniczne i pozbawione konkretów, iż na ich podstawie nie można stwierdzić, czy zachowanie oskarżonego naruszało dyspozycję przepisów penalizujących obrót bądź udzielanie innym osobom środków psychotropowych i substancji odurzających. Wątpliwości co do ilości środków bądź substancji będących przedmiotem przestępstwa winny być rozstrzygane zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 5 § 2 k.p.k.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu A. C. (1) w pkt CLIV (pkt CCV aktu oskarżenia) dot. kradzieży z włamaniem do samochodu marki „F. (...)” na szkodę K. P. (2).

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniósł, że jedynym dowodem wskazującym na sprawstwo oskarżonego A. C. (1) są zeznania J. R. (1), który to dowód jest mało wiarygodny, gdyż świadek koronny relacjonował okoliczności, które znał ze słyszenia (str. 472 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd Okręgowy nie rozważył bliżej, czy znajomość przez świadka koronnego tak szczegółowych okoliczności zdarzenia, jak np. to, że skradziony samochód był zarejestrowany na teścia J. M. (4), co potwierdził S. R., który zbył samochód K. P. (2) – nie oznacza, że świadek ten posiadał miarodajne informacje o roli oskarżonego A. C. (1) w przedmiotowym czynie.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu T. B. w pkt XCIX (pkt CI aktu oskarżenia) dot. kradzieży sprzętu z dyskoteki w G. (...).

Sąd Okręgowy uniewinniając oskarżonego T. B. podniósł, że zeznania świadka koronnego J. R. (1) są niewiarygodne albowiem z jego relacji wynika, iż klucze od alarmu zostały przekazane T. B. przez W. T. (2), a ten zeznał że klucze i kod przekazał J. R. (1). Nadto Sąd I instancji podniósł, że udział oskarżonego T. B. w zdarzeniu nie potwierdzili świadkowie S. S. (7) i M. W. (2) oraz oskarżony J. Ł. (str. 330 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Odnosząc się do tej argumentacji należy zauważyć, że świadkowie S. S. (7) i M. W. (2) nie mieli kontaktu z oskarżonym T. B., a S. S. (7) kontaktował się z J. R. (1). Poza zainteresowaniem Sądu I instancji pozostały zeznania świadków J. R. (1) z postępowania przygotowawczego, w których opisał on rolę oskarżonego T. B. w zdarzeniu. Jak zauważył prokurator w uzasadnieniu apelacji podczas tego przesłuchania świadek koronny nie twierdził, że klucze do dyskoteki zostały przekazane T. B.. J. R. (1) posłużył się wówczas określeniem w liczbie mnogiej, nie precyzując, czy on, czy też T. B. otrzymał klucze (k. 7625).

Trudno też ustalenia co do udziału oskarżonego T. B. w przedmiotowym zdarzeniu opierać na wyjaśnieniach J. Ł. skoro nie znalazły one uznania Sądu I instancji w tak istotnej kwestii jak świadomość tegoż oskarżonego co do charakteru zdarzenia, w którym brał on udział (str. 390 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym P. B. (1) w pkt LXXIV (pkt LXXVI aktu oskarżenia) i M. F. (1) w pkt CLXVI (pkt CCXVII aktu oskarżenia) dot. kradzieży z włamaniem samochodu marki „M.” na szkodę J. D. (1).

Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania świadka J. R. (1) nie są wystarczające do przypisania oskarżonym P. B. (1) i M. F. (1) sprawstwa w zakresie wyżej wymienionego czynu albowiem:

a) odnośnie M. F. (1):

- świadek J. R. (1) początkowo wyrażał wątpliwości co do obecności M. F. (1) na miejscu zdarzenia, następnie prostował te zeznania, a na rozprawie w tym zakresie popadał w sprzeczności;

- niezrozumiałym jest, jaki interes miałby oskarżony w tym, by dokonać włamania i zaboru samochodu, skoro – jak zeznał J. R. (1) – nie był on uwzględniony w podziale pieniędzy z tzw. „wykupki”,

- oskarżony M. F. (1) wyjaśnił, iż nie zna P. B. (1) i nie ma podstaw do zdyskredytowania tych wyjaśnień,

b) odnośnie P. B. (1):

- J. R. (1) początkowo pominął tego oskarżonego w swoich zeznaniach,

- w kolejnych zeznaniach J. R. (1) pojawiły się poważne sprzeczności, co do roli P. B. (1) w przedmiotowym przestępstwie (str. 352 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Podczas przesłuchania w dniu 25 września 2003 r. J. R. (1) zeznał, że P. B. (1) otrzymał pieniądze gdyż był współnikiem M. L. (1). Nadto świadek stwierdził, że przypomniał sobie, iż P. B. (1) był z nim i M. L. (1), wtedy, gdy M. F. (1) kradł samochód. J. R. (1) miał jedynie wątpliwości, czy M. F. (1) otrzymał pieniądze za udział w kradzieży (k. 7450 tom XXXVIII). Z zeznań tych wynika jaka była rola oskarżonych P. B. (1) i M. F. (1) w przestępstwie.

Okoliczność, że M. F. (1) nie otrzymał pieniędzy z tzw. „wykupki” nie oznacza, że nie brał on udziału we włamaniu i zaborze samochodu. Pieniądze uzyskane od właściciela pojazdu były przecież dzielone dopiero po upływie pewnego czasu od dokonania zaboru auta. Ma również rację prokurator, że przed uznaniem za wiarygodne wyjaśnień M. F. (1) Sąd Okręgowy winien rozważyć zeznania M. S. (1), iż M. F. (1) był złodziejem samochodowym i należał do grupy (...) (k. 23694 tom CXX).

Analizując miarodajność zeznań J. R. (1) należało też mieć na uwadze, że świadek koronny nie mylił się, iż właściciel pojazdu wykupił samochód (vide: zeznania J. D. (1) k. 9565-9569 tom XLVIII).

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien mieć na uwadze, czy zachowanie sprawców nie wyczerpywało dyspozycji art. 286 § 2 k.k.

Czyn zarzucony oskarżonemu K. K. (1) w pkt VII (pkt IX aktu oskarżenia) dot. handlu bronią w postaci pistoletu (...).

Okoliczność, że świadek J. R. (1) zeznając na rozprawie na temat zakupu pistoletu (...) nie wymienił oskarżonego K. K. (1) nie stanowi przekonującego argumentu do podważenia wiarygodności złożonych przez niego w tym zakresie relacji w postępowaniu przygotowawczym.

Należy pamiętać, że w niniejszym postępowaniu świadek koronny J. R. (1) składał zeznania dotyczące kilkudziesięciu zdarzeń. Pominięcie osoby oskarżonego K. K. (1) w jednym ze zdarzeń winno być wyjaśnione przez Sąd orzekający w drodze pytań zadanych świadkowi po ujawnieniu zeznań z postępowania przygotowawczego.

Ma również rację prokurator, że uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych S. F. (1) i S. D., którzy nie obciążyli K. K. (1) winno być poprzedzone rozważaniami co do zasad funkcjonowania grupy przestępczej, której członkami byli S. F. (1) i S. D. oraz faktu, że K. K. (1) był ich przełożonym i nie byli oni ze sobą skonfliktowani.

Tym samym wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym D. K. (1) w pkt LXX (pkt LXXII aktu oskarżenia) i G. Ł. w pkt CLIII (pkt CCIV aktu oskarżenia) dot. handlu bronią w postaci pistoletu (...).

We wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia wskazano, jakie reguły obowiązują przy ocenie zeznań składanych przez świadka koronnego, w tym, że do uznania jego relacji za wiarygodne nie jest niezbędne, aby w odniesieniu do wszystkich sprawców i każdego z zarzuconych im czynów znajdowały one potwierdzenie w innych zgromadzonych dowodach.

Okoliczność, że oskarżonemu D. K. (1) zarzucono zbycie broni nieustalonemu mężczyźnie, a w uzasadnieniu aktu oskarżenia wskazano, iż nabywca posługiwał się pseudonimem „E.” nie dawało podstaw do rozważania, czy prokurator miał wątpliwości co do rzetelności zeznań świadka J. R. (1). Czynienie tego rodzaju rozważań jest zresztą bezprzedmiotowe, gdyż zadaniem Sądu orzekającego jest przeprowadzenie samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym wiarygodności zeznań świadka koronnego.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym D. K. (1) w pkt LXXI (pkt LXXIII aktu oskarżenia) i G. Ł. w pkt CLII (pkt CCIII aktu oskarżenia) dot. obrotu środkami psychotropowymi w postaci tabletek ekstazy.

Jedynym dowodem w zakresie sprawstwa oskarżonych D. K. (1) i G. Ł. są zeznania J. R. (1). Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania te są niepełne, a świadek koronny zbyt lakonicznie wskazał źródło pochodzenia ekstazy. Nadto stwierdzając, że G. Ł. przekazano 550 tabletek ekstazy nie wiedział co stało się z pozostałą ilością, co powoduje, iż w sposób kategoryczny nie można ustalić ilości narkotyku będącego przedmiotem przestępstwa oraz czasu i miejsca jego dokonania, a to uniemożliwia przypisanie komukolwiek przestępnego zachowania (str. 364 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Powyższe uwagi dotyczące zeznań świadka J. R. (1) nie znajdują oparcia w jego zeznaniach przytoczonych we wcześniejszej części uzasadnienia wyroku Sądu I instancji. Świadek J. R. (1) w zeznaniach tych opisał okoliczności w jakich tzw. grupa „B.” otrzymała 2000 tabletek ekstazy oraz czas i miejsce w którym część z tych tabletek D. K. (1) przekazał G. Ł..

Sąd Okręgowy bliżej nie wyjaśnił dlaczego fakt, że świadek koronny bliżej nie wskazał co stało się z pozostałą częścią narkotyku podważa wiarygodność jego relacji.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu D. K. (1) w pkt LXVII (pkt LXIX aktu oskarżenia) dot. kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) na szkodę G. T..

Powyższe przestępstwo miało miejsce w dniu 13 lipca 1995 r. Okoliczność, że świadek koronny J. R. (1) w postępowaniu przygotowawczym zeznał, iż włamania i kradzieży wyżej wymienionego samochodu dokonano w 1994 r. i na tym etapie postępowania nie wskazywał, iż skradziony samochód został umieszczony w garażu A. C. (1) winno być wyjaśnione na rozprawie w drodze pytań skierowanych do świadka koronnego, po ujawnieniu stosownych zeznań z postępowania przygotowawczego.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu T. B. w pkt C (pkt CII aktu oskarżenia) dot. wymuszenia rozbójniczego na M. B. (3), będącym właścicielem dyskoteki „V.” w U..

Sąd Okręgowy w ustaleniach faktycznych stwierdził, że miało miejsce zdarzenie polegające na doprowadzeniu pokrzywdzonego M. B. (3), w sposób o którym mowa w art. 282 k.k., do płacenia tzw. haraczu za umożliwienie prowadzenia dyskoteki „V.” w U. (str. 290 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Jednocześnie Sąd Okręgowy stwierdził, że zeznania J. R. (1) nie dają podstaw do przypisania tego czynu oskarżonemu T. B., gdyż są one wewnętrznie sprzeczne i niespójne (str. 299-300 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie ulega wątpliwości, że Sąd Okręgowy nie przeprowadził pełnej analizy złożonych przez J. R. (1) zeznań odnoszących się do oskarżonego T. B.. Podczas przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym świadek koronny konsekwentnie zeznawał, że to właśnie T. B. został wysłany do właściciela dyskoteki w celu zmuszenia go do płacenia tzw. haraczu (k. 7498-7499, k. 14523), przy czym podczas ostatniego przesłuchania zeznał, iż T. B. informował go, że grożono pokrzywdzonemu pozbawieniem życia. Podobnej treści zeznania świadek koronny złożył na rozprawie. Trudno uznać, że zeznania te dezawuuje stwierdzenie: „Nie wiem czy była przemoc i agresja, bo mnie nie było przy zdarzeniu (...)”, skoro świadek następnie dodał: „(...) ale odniosło to skutek na właścicielu dyskoteki”. (k. 36877 tom CLXXVII). Należy też zauważyć, że Sąd Okręgowy ustalił, iż osoby które przyszły z żądaniem haraczu groziły pokrzywdzonemu m.in. pobiciem (str. 290 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a z zeznań J. R. (1) wynika, że jedną z tych osób był T. B..

Rozbieżności w zeznaniach świadka koronnego co do udziału T. B. w podziale pieniędzy uzyskanych od pokrzywdzonego winny być ocenione przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności zdarzenia relacjonowanego przez świadka koronnego.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu D. S. (1) w pkt CXXXIII (pkt CLXXXI aktu oskarżenia) dot. nabycia pochodzącego z kradzieży samochodu „F. (...)”.

Na rozprawie w dniu 20 lutego 2007 r. prokurator złożył oświadczenie, że skontaktował się z nim B. S. (4) i oświadczył, iż jego brat M. S. (1) nie chce zeznawać, gdyż obawia się oskarżonych (k. 37304 tom CLXX). Nadto M. S. (1) złożył zawiadomienie o przestępstwie dot. wywierania przy użyciu gróźb wpływu na treść składanych przez niego zeznań i w tym zakresie został skierowany akt oskarżenia (k. 48679 tom CCXXXV).

Okoliczności te nie zostały uwzględnione przez Sąd orzekający przy ocenie zeznań składanych na rozprawie przez M. S. (1), w których nie potwierdził on faktu nabycia przez oskarżonego D. S. (1) samochodu pochodzącego z przestępstwa.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien rozważyć, czy D. S. (1) może odpowiadać za przestępstwo paserstwa skoro z zeznań M. S. (1) z postępowania przygotowawczego wynika, że wcześniej samochód ten na polecenie D. S. (1) został skradziony przez M. F. (1) (zeznania z dnia 11 marca 2005 r.).

Czyn zarzucony oskarżonemu D. K. (1) w pkt LXIX (pkt LXXI aktu oskarżenia) dot. handlu bronią i czyn zarzucony oskarżonemu B. S. w pkt CXLVI (pkt CXCVII aktu oskarżenia) dot. posiadania broni palnej.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniósł, że zeznania świadka koronnego J. R. (1) były nieprecyzyjne, ogólne i wewnętrznie sprzeczne (str. 357-358 uzasadnienia). Tymczasem świadek J. R. (1):

- podczas przesłuchania w dniu 12 listopada 2003 r. zeznał, że wie od D. K. (1), iż na prośbę B. S. (1) załatwił broń, którą sprzedał mu za 500 USD (k. 7565 tom XXXVIII),

- podczas kolejnego przesłuchania w dniu 12 maja 2004 r. potwierdził ten fakt dodając, że pieniądze uzyskane ze sprzedaży D. K. (1) przyniósł, a on wrzucił je do wspólnej kasy (k. 7928 tom XL).

Na rozprawie w dniu 18 czerwca 2007 r. świadek koronny zeznał, że na spotkaniach D. K. (1) mówił, iż B. S. (1) chce kupić broń krótką. Zeznań tych nie deprecjonuje stwierdzenie, że nie pamięta on szczegółów „gdyż wszystko trudno jest spamiętać” (k. 38875 tom CLXXXVIII).

W tym stanie rzeczy wyrok w powyższej części należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym J. P. (1) w pkt III (pkt III aktu oskarżenia), Z. R. (1) w pkt V (pkt V aktu oskarżenia), M. B. (1) w pkt XLII (pkt XLIV aktu oskarżenia), R. W. (1) w pkt CIV (pkt CVI aktu oskarżenia) i A. Z. (2) vel B. w pkt CLXXV (pkt II aktu oskarżenia w sprawie o sygn. Ap II Ds 1/06, VIII K 36/06) dot. rozboju na osobach stanowiących ochronę konwoju przewożącego pieniądze do Banku (...).

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, że zeznania J. R. (1) są na tyle ogólne i nieprecyzyjne, że nie mogą stanowić podstawy do poczynienia ustaleń zarówno co do przebiegu zdarzenia, jak i udziału w nich poszczególnych oskarżonych. Tymczasem J. R. (1) zeznał, że z relacji M. B. (1) wie, iż sprawcy byli w kominiarkach, dysponowali bronią palną, wybili szyby w samochodzie, wyciągnęli ochroniarzy, skrupowali ich kajdankami i poza pieniędzmi dokonali też zaboru zegarków. Powyższe koresponduje z zeznaniami A. S. (2), R. M. (2) i S. M.. J. R. (1) zeznał też, że M. B. (1) wskazał, iż poza nim czynny udział w napadzie wzięli J. M. (2) i R. W. (1), a J. M. (5), J. P. (1), Z. R. (1) i A. Z. (2) czekali na odebranie pieniędzy, przy czym napad został zaplanowany przez J. P. (1) i Z. R. (1) (protokół przesłuchania z dnia 19 lipca 2004 r. k. 8068-8069 tom XLI). Koreluje to z zeznaniami J. S. (1), który stwierdził, że napad zorganizowali J. P. (1) i Z. R. (1), a bezpośrednio w napadzie uczestniczyli M. B. (1), R. W. (1) i J. M. (2). Zdaniem J. S. (1) również A. Z. (2) miał swoje zadanie w tym zdarzeniu (protokoły przesłuchań z postępowania przygotowawczego z dnia 1 lutego 2005 r k. 8741 tom XLIV i z dnia 8 sierpnia 2005 r. k. 25932 tom CXXXI).

Analizując poszczególne zeznania J. S. (1) należało oczywiście rozważyć, czy faktycznie odnoszą się one do przedmiotowego napadu i czy świadek nie myli go z innym zdarzeniem. Bezsporne jest, że podczas przesłuchania w dniu 25 kwietnia 2001 r. J. S. (1) opisywał inne zdarzenie.

Sąd Okręgowy podniósł, że zeznania J. S. (1) z dnia 1 lutego 2005 r. odnoszące się do przedmiotowego napadu nie zasługują na walor wiarygodności, gdyż nie są jasne okoliczności w jakich świadek przypominał sobie przebieg

zdarzenia, a tym samym nie można stwierdzić, czy jego wypowiedź jest spontaniczna i wolna od sugestii (str. 32 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Ma w pełni rację skarżący, że powyższe twierdzenie o niewiarygodności zeznań świadka J. S. (1) jest jedynie tezą nie popartą żadną logiczną argumentacją.

Okoliczność, że J. S. (1) w pobliżu miejsca zdarzenia zaparkował swój charakterystyczny samochód świadczy – jak to określił prokurator w uzasadnieniu apelacji – o jego nie w pełni przemyślanym zachowaniu, trudno jednakże uznać, że tego rodzaju okoliczność stanowi podstawę do negacji jego zeznań.

Z tych też względów zaskarżony wyrok w zakresie wyżej wymienionego czynu należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym M. B. (1) w pkt L (pkt LII aktu oskarżenia), R. W. (1) w pkt CIII (pkt CV aktu oskarżenia) i D. S. (1) w pkt CXXIX (pkt CLXXVII aktu oskarżenia) dot. przyrzędu wybuchowego zawierającego trotyl, służącego do spowodowania eksplozji na terenie N..

Oskarżonemu M. B. (1) postawiono zarzut, że wiosną 1997 r. w S. i w P. udzielił pomocy D. S. (1) w dokonaniu czynu zabronionego w postaci eksplozji materiałów wybuchowych na terenie N. w ten sposób, że nakłaniał go do popełnienia tego czynu i pośredniczył w przekazaniu mu środków służących do jego popełnienia, a mianowicie przyrzędu wybuchowego zawierającego trotyl, lont i zapalnik, nabytego od R. W. (1)

(pkt L – pkt LII aktu oskarżenia). R. W. (1) zarzucono, że wiosną 1997 r. w P. sprzedał J. R. wyżej wymieniony przyrząd wybuchowy (pkt CIII – pkt CV aktu oskarżenia), a D. S. (1), że wiosną 1997 r. w P. posiadał wyżej wymieniony przyrząd, który za pośrednictwem J. R. (1) otrzymał od R. W. (1) (pkt CXXIX - pkt CLXXVII aktu oskarżenia). Z relacji złożonych przez J. R. i M. S. (1) wynika, że przedmiotowe zdarzenie miało miejsce wiosną 1998 r. bądź w 1997 r. lub 1998 r. (J. R. (1) albo jesienią 1997 r. (M. S. (1))). W żadnej mierze powyższe rozbieżności nie uniemożliwiają poczynienia ustaleń co do okresu, w którym miało miejsce przestępne zachowanie poszczególnych oskarżonych. Odnosząc się do kwestii rozliczeń finansowych Sąd Okręgowy nie poddał szczegółowej analizie zeznań J. S. (1), do którego skarżył się D. S. (1), iż nie otrzymał należnych mu pieniędzy (protokół przesłuchania z dnia 1 lutego 2005 r. k. 8743 tom XLIV i protokół rozprawy z dnia 1 kwietnia 2008 r.

k. 42053 tom CCII) oraz korespondujących z nimi zeznań J. R. (1) (protokół przesłuchania z dnia 5 listopada 2004 r. k. 8314 tom XLII) oraz relacji M. S. (1) (protokół przesłuchania z dnia 4 marca 2005 t. k. 23651 tom CXX).

Wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego nie ma rozbieżności co do wysokości należnego wynagrodzenia. J. R. (1) konsekwentnie zeznawał, że grupa „B.” miała otrzymać 100 000 DM, z tego 10 000 DM miał dostać D. S. (1) (przesłuchania w dniu 5 listopada 2004 r. k. 8313 tom XLII, w dniu 18 maja 2004 r. k. 14524 tom LXXIV, w dniu 7 lutego 2007 r. k. 36890 tom CLXXVII). W tej ostatniej kwestii zeznania J. R. (1) nie są rozbieżne z relacjami M. S. (1), który stwierdził, że D. S. (4) miał otrzymać 20 000 zł (przesłuchanie w dniu 4 marca 2005 r. k. 23649 tom CXX). Jak słusznie zauważył prokurator w uzasadnieniu apelacji, w tamtym okresie czasu kwota 20 000 zł w przybliżeniu stanowiła równowartość 10 000 DM. Nadto Sąd Okręgowy pomylił wynagrodzenie należne grupie „B.” (100 000 DM) z wynagrodzeniem dla D. S. (1) (10 000 DM).

Różnice w relacjach J. R. (1) i M. S. (3) co do koloru taśmy, którą miało być oklejone urządzenie wybuchowe (czarna lub niebieska) z uwagi na upływ czasu od zdarzenia do momentu składania zeznań oraz wagę jaką do takiego szczegółu przywiązywali świadkowie w żaden istotny sposób nie może wpływać na wiarygodność ich relacji.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym A. C. (1) w pkt CLVII (pkt CCVII aktu oskarżenia) i P. B. (2) w pkt CLXXI (pkt CCXXV aktu oskarżenia) dot. obrotu kokainą.

Sąd Okręgowy nie przeprowadził szczegółowej analizy zeznań J. R. (1) z dnia 15 kwietnia 2004 r. (k. 7860-7861 tom XL), z dnia 4 października 2004 r. (k. 8304 tom XLII), z dnia 23 lutego 2005 r. (k. 8381 tom XLII) i z dnia 23 lipca 2007 r. (k. 39569 tom XC), w których szczegółowo opisał rolę oskarżonych A. C. (1) i P. B. (2) w handlu narkotykami. Nie ma racji Sąd Okręgowy, że J. R. (1) nie był w stanie określić jaką ilość i jak często kokainę nabywał A. C. (1) (vide: zeznania na k. 7860-7861 tom XL). Nie było też żadnych przeszkód, aby podczas przesłuchania J. R. (1) ustalić jaką ilość kokainy zawierała jedna torebka narkotyku.

Tym samym wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym B. S. (1) w pkt CL (pkt CCI aktu oskarżenia) i A. M. (1) w pkt CLXX (pkt CCXXIV aktu oskarżenia) dotyczące podżegania do dokonania wymuszenia rozbójniczego na szkodę A. T. (2).

Sąd Okręgowy nie poddał analizie zeznań świadka J. R. (1) z dnia 7 października 2004 r. (k. 8101 tom XLI), z których wynika, że oskarżeni B. S. (1) i A. M. (1) brali udział w rozmowie dot. zniszczenia samochodów holowniczych z serwisu „C.” w O..

Jeżeli osoby podżegane nie miały zamiaru realizacji czynu, do którego popełnienia ich nakłaniano, to należało rozważyć, czy podżeganie nie zakończyło się na etapie usiłowania. Do uznania podżegania za dokonane niezbędne jest bowiem ustalenie, że został urzeczywistniony skutek w postaci wzbudzenia u osoby nakłanianej zamiaru popełnienia czynu zabronionego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 sierpnia 2009 r. sygn. II AKa 220/09 Apel. W-wa 2010/1/2, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 lutego 2012 r. sygn. II AKa 496/12 Biul. SA Ka 2012/2/3, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r. sygn. I KZP 11/03, OSNKW 2003/11-12/89, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2003 r. sygn. WA 42/03, OSNwSK 2003/1/2055 i z dnia 2 października 2002 r. sygn. IV KKN 109/00, LEX nr 56086).

Tym samym wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym A. Z. (1) w pkt CLXII (pkt CCXII aktu oskarżenia), S. B. (1) w pkt CLXVIII (pkt CCXIX aktu oskarżenia) i M. D. (2) w pkt CLXXII (pkt CCXXXII aktu oskarżenia) dot. handlu bądź posiadania broni palnej bez wymaganego zezwolenia.

Oskarżonym S. B. (1) i D. K. (1) postawiono zarzuty dot. handlu bez wymaganego zezwolenia bronią palną w postaci karabinu z c. (...), a oskarżonym A. Z. (1) i M. D. (2) zarzuty posiadania tejże broni bez wymaganego zezwolenia. Oskarżony D. K. (1) został skazany, a pozostali oskarżeni uniewinnieni.

W świetle postawionych zarzutów oskarżony S. B. (1) miał sprzedać broń, oskarżony D. K. (1) ją nabyć, a oskarżeni A. Z. (1) i M. D. (2) posiadać tę broń.

Z relacji J. R. (1) wynika, że broń przechowywał A. Z. (1), a po jego aresztowaniu do świadka zgłosił się M. D. (2) i poinformował, że karabin wraz z pozostałymi rzeczami przewiózł do innego garażu (k. 8412-8413). W zeznaniach z dnia 12 listopada 2003 r. J. R. (1) mówił o nabyciu broni od S. B. (1) (k. 7568 tom XXXVIII), a podczas przesłuchania w dniu 16 kwietnia 2004 r. rozpoznał na tablicy poglądowej S. B. (1) i stwierdził, że jest to osoba, która sprzedała broń zc. (...) (k. 7894 tom XL).

Nie można uznać, że relacje te nie są miarodajne w świetle zeznań z dnia 4 października 2004 r., kiedy to odpowiadając na pytania zadawane przez przesłuchującego świadek koronny mówił o mężczyźnie o imieniu S.. Treść tego protokołu nie nasuwa wątpliwości, że faktycznie J. R. (1) zeznał o S. B. (1).

Dokonując oceny zeznań dotyczących oskarżonych A. Z. (1) i M. D. (2) Sądowi I instancji umknęło, że podczas przesłuchania w dniu 3 sierpnia 2005 r. J. R. (1) wskazał, iż M. D. (2) jest bratem A. Z. (1), a M. D. (2) w złożonych wyjaśnieniach podał, że A. Z. (1) jest jego kuzynem, z którym mieszkał w jednym domu.

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym P. B. (1) w pkt LXXX (pkt LXXXII aktu oskarżenia), K. B. (1) w pkt CVI (pkt CXXIX aktu oskarżenia) i D. P. (1) w pkt CXV (pkt CXXXVIII aktu oskarżenia) dot. posiadania urządzenia wybuchowego.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie przeprowadził szerszej analizy zeznań J. R. (1) w zakresie dotyczącym K. B. (1). Z zeznań tych wynika, że urządzenie wybuchowe zawierające trotyl K. B. (1) uzyskał od rusznikarza. Od rusznikarza, z którym kontaktował się K. B. (1) został też nabyty „G.”, za co zostali skazani K. B. (1), S. F. (1), S. D., P. B. (1) i M. B. (1), przy czym w tej części S. F. (1) potwierdził zeznania świadka koronnego J. R. (1) (protokół przesłuchania z dnia 14 października 2005 r. k. 27828 tom CXLI).

Jednocześnie świadek J. R. (1) w odniesieniu do urządzenia zawierającego trotyl zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie w podobny sposób opisał rolę oskarżonych D. P. (1) i P. B. (1) w przedmiotowym zdarzeniu. Świadek J. R. (1) zeznał też, że po nabyciu ładunku wybuchowego był on sprawdzany. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zacytował stosowne fragmenty tych zeznań.

Tym samym nie jest zrozumiałe stwierdzenie, że oskarżeni mogli dysponować atrapą przyrządu wybuchowego (str. 367 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dlatego też wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym D. K. (1) w pkt LXXIII (pkt LXXV aktu oskarżenia) i S. F. (1) w pkt XII (pkt XIV aktu oskarżenia) dot. wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym G. C. (1).

Oskarżony D. K. (1) został uniewinniony od popełnienia czynu polegającego na podżeganiu do wymuszenia rozbójniczego na szkodę G. C. (1), a w ramach czynu zarzuconego S. F. (1) Sąd Okręgowy ustalił, że dopuścił się on przestępstwa pobicia, o którym mowa w art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

Dowodem obciążającym oskarżanego D. K. (1) są zeznania J. R. (1), który stwierdził że na miejsce zdarzenia udał się na polecenie D. K. (1). Sąd Okręgowy dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie mógł poprzestać na stwierdzeniu, że zeznania J. R. (1) nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do skazania. Obowiązkiem Sądu I instancji było przeprowadzenie rzetelnej oceny zeznań złożonych przez J. R. (1) w zakresie tego czynu, mając na uwadze miarodajność ogółu jego relacji składanych w niniejszej sprawie.

W odniesieniu do S. F. (1) Sąd Okręgowy stwierdził, że żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie nie wskazuje, iż miał on świadomość, że pobicie G. C. (1) miało na celu zmuszenie go do zaniechania prowadzenia działalności gospodarczej. Dokonanie tego rodzaju ustaleń winno być poprzedzone rozważaniem roli jaką w związku przestępczym pełnił S. F. (1), zakresu działalności tej organizacji, w tym kontrolowania usług dotyczących holowania pojazdów i podejmowanych w tej mierze działań.

Przy tego rodzaju rozważaniach – czego nie uczynił Sąd Okręgowy – było niezbędnym odniesienie się do relacji S. K., który stwierdził, że wszystkie osoby zajmując się holowaniem pojazdów musiały się opłacać (k. 22917-22918, 22923-22952 tom CXVII), a także J. G. (1) i M. S. (1) (k. 27096 tom CXVII, k. 23653-23654 i k. 23691 tom CXX).

Tym samym wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy pamiętać, że w czynach zarzuconych oskarżonym D. K. (1) i S. F. (1) mowa jest o zmuszaniu pokrzywdzonego do świadczenia usług

holowniczych na warunkach mu wskazanych, a art. 282 k.k. określa, że przestępne zachowanie dotyczy zmuszania do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej.

Czyn zarzucony oskarżonemu D. P. (1) w pkt CXIII (pkt CXXXVI aktu oskarżenia) dot. udziału w związku przestępczym o charakterze zbrojnym.

Uniewinniając oskarżonego D. P. (1) od popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. Sąd Okręgowy stwierdził że jedynym dowodem obciążającym są zeznania J. R. (1), a świadek ten stwierdził iż D. P. (1) nie był członkiem grupy p.. Sąd Okręgowy pominął jednakże wyjaśnienia J. F., że D. P. (1) pobierał pieniądze z dokonanych przez grupę „B.” wymuszeń rozbójniczych (k. 8060, k. 21323) i J. G. (1), iż zajmował się on kradzieżami samochodów (k. 27096, k. 31956). Sąd Okręgowy nie przeprowadził też pełnej oceny wszystkich zeznań J. R. (1), w tym tych, w których wyraźnie on wskazuje jakiego rodzaju działania D. P. (1) wykonywał w ramach tzw. „grupyp.” (k. 36893, k. 38485 oraz k. 38983-990 tom).

Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym M. B. (1) w pkt XIX (pkt XXI aktu oskarżenia), D. K. (1) w pkt LXI (pkt LXIII aktu oskarżenia), S. D. w pkt XC (pkt XCII aktu oskarżenia) i G. S. (1) w pkt CX (pkt CXXXIII aktu oskarżenia) dot. rozboju na pokrzywdzonych D. M. i J. T..

W akcie oskarżenia M. B. (1), D. K. (1), S. D. i G. S. (1) zarzucono dokonanie rozboju na osobach J. T. i D. M., w wyniku którego zabrano im broń z amunicją. Sąd Okręgowy w ramach powyższego zarzutu ustalił, że oskarżeni wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonych i ich czyn zakwalifikował na podstawie art. 158 § 1 k.k.

Przedmiotowe zdarzenie miało charakter dynamiczny, co powoduje, że relacje osób w nim uczestniczących, w szczególności pokrzywdzonych różnią się, a podczas kolejnych przesłuchań te same osoby mogą w sposób odmienny relacjonować szczegóły zdarzenia. Bezspornym jest, że obaj pokrzywdzeni posiadali broń, którą w trakcie zdarzenia utracili. Świadek D. M. podczas pierwszego przesłuchania zeznał, że gdy leżał, to był obszukiwany i zabrano mu broń. Z pierwszej relacji J. R. (1) wynika, że widział jak G. S. (1) i S. D. obszukiwali jednego z leżących policjantów, a G. S. (1) zabrał mu broń i schował za pasek. Podczas drugiego przesłuchania nie mówił, że widział jak zabrano broń, jednakże zeznał, iż M. B. (1) informował go, że kazał S. D. wyrzucić zabraną broń. Na rozprawie J. R. (1) zeznał z kolei, że policjanci zostali rozbrojeni, a G. S. (1) zabrał broń.

Brak szczegółowego rozważenia wyżej wymienionych relacji we wzajemnym ich powiązaniu powoduje, że konkluzja Sądu Okręgowego, iż nie można z całą stanowczością stwierdzić, że zaboru broni dokonali G. S. (1) i S. D. (str. 163 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) nie może się ostać. Z tych też względów wyrok w powyższym zakresie podlega uchyleniu, a sprawa w tej części przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym M. B. (1) w pkt XXXVI (pkt XXXVIII aktu oskarżenia) i T. B. w pkt XCVII (pkt XCIX aktu oskarżenia) dot. wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym J. P. (2).

Oskarżony M. B. (1) został uniewinniony od popełnienia czynu polegającego na dokonaniu wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym J. P. (2), a w stosunku do T. B. Sąd Okręgowy przyjął, że zachowanie w postaci dźgnięcia nożem pokrzywdzonego miało na celu spowodowanie zwrotu wierzytelności i za ten czyn skazał go z art. 191 § 2 k.k.

Podczas rozprawy w dniu 7 lutego 2004 r. J. R. (1) nie był pewien, czy podczas zdarzenia obecny był M. B. (1) (k. 36898) lecz podczas kolejnego przesłuchania mówił o udziale oskarżonego M. B. (1) w zdarzeniu (k. 38444-38445). Przy ocenie zeznań J. R. (1) nie wzięto pod uwagę zeznań M. S. (1), który w dniu 9 marca 2005 r. stwierdził, że M. B. (1) mówił, iż poszli do knajpy i B. dźgnął jakiegoś faceta nożem (k. 23666). W świetle zeznań M. S. (1) znajdujących się na k. 23824 (tom CXXI) nie ulega wątpliwości, że wyżej cytowane wypowiedzi dotyczyły przedmiotowego zdarzenia. Bez szczegółowego rozważenia powyższych relacji rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego o uniewinnieniu M. B. (1) nie mogło się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ma w pełni rację prokurator, że Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu T. B. popełnienie czynu z art. 191 § 2 k.k. bez wykazania, iż działał on w celu zmuszenia pokrzywdzonego do zwrotu legalnie istniejącego zobowiązania pieniężnego, a tylko w takim przypadku istniała możliwość zakwalifikowania zachowania oskarżonego na podstawie powyższego przepisu.

Tym samym w odniesieniu do oskarżonego T. B. wyrok w powyższym zakresie również podlega uchyleniu, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu D. K. (1) w pkt LXII (pkt LXIV aktu oskarżenia) dot. wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym D. R..

Czyn polegający na dokonaniu wymuszenia rozbójniczego na szkodę D. R. zarzucono oskarżonemu M. B. (1), który został skazany oraz oskarżonemu D. K. (1), którego Sąd Okręgowy uniewinnił. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji podniósł, że podczas czynności okazania pokrzywdzony nie rozpoznał oskarżonego D. K. (1) (str. 186 uzasadnienia). Uwadze Sądu Okręgowego umknęło jednakże, że podczas przesłuchania w dniu 8 grudnia 1999 r. pokrzywdzony rozpoznał na okazanej mu fotografii D. K. (1) stwierdzając, że przyjeżdżał on do niego i był w tej samej grupie co osoby pobierające pieniądze z haraczu (k. 5408). W świetle tej relacji należało poddać wnikliwej analizie – zbagatelizowane przez Sąd Okręgowy – kolejne przesłuchanie pokrzywdzonego, w trakcie którego zeznał on, że po haracz przyjeżdżał D. i był on może dziesięć razy (k. 5790).

Bez wszechstronnego odniesienia się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zeznań złożonych przez D. R. rozstrzygnięcie o uniewinnieniu D. K. (1) było co najmniej przedwczesne, co skutkuje uchyleniem wyroku w tym zakresie i przekazaniem sprawy w tej części Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu P. P. (1) w pkt CXXXV (pkt CLXXXVI aktu oskarżenia) dot. żądania korzyści majątkowej za zwrot bezprawnie zabranych rzeczy.

Ma w pełni rację Sąd Okręgowy, że nie do zaakceptowania jest postawienie zarzutu o doprowadzeniu co najmniej 50 właścicieli samochodów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w zamian za zwrot rzeczy zabranych w wyniku kradzieży, a następnie wskazanie jedynie czterech konkretnych tego rodzaju przypadków. Nie zwalniało to jednakże Sądu Okręgowego od wnikliwego rozważenia zasadności postawionego oskarżonemu zarzutu w odniesieniu do opisanych tam zdarzeń dotyczących pokrzywdzonych K. S. (3), J. M. (1), W. Ś. i J. J. (1).

Zarzut postawiony oskarżonemu P. P. (1) opiera się na zeznaniach świadka koronnego M. S. (2), które – zdaniem Sądu Okręgowego – są ogólne i nieprecyzyjne (str. 443 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Jednocześnie Sąd Okręgowy cytuje zeznania M. S. (2), który podaje szczegóły zdarzeń związanych z tzw. „wykupką” samochodów „(...)” należącego do K. S. (3), „O. (...)” należącego do J. J. (1), „V. (...)” należącego do W. Ś. i „V.” należącego do J. M. (1). Przy ocenie zeznań M. S. (2) należało mieć też na uwadze zeznania J. M. (1) i W. Ś., którzy przyznali, że zapłacili za zwrot samochodów, a także zeznania J. S. (1), iż M. S. (2) i P. P. (1) zajmowali się kradzieżami samochodów i ich „wykupkami” oraz relacje I. K. dotyczące działań oskarżonego P. P. (1).

W tym stanie rzeczy przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie była pełna i kompleksowa, co powoduje, iż w powyższej części zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, a sprawa podlega przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonemu P. B. (1) w pkt LXXXII (pkt LXXXIV aktu oskarżenia) i J. Ś. w pkt CXLII (pkt CXCIIII akt oskarżenia) dot. wyłudzenia odszkodowania za fikcyjną kradzież samochodu „H. (...)”.

Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania świadka koronnego J. R. (1) dotyczące zorganizowania fikcyjnej kradzieży samochodu „H. (...)” w celu wyłudzenia odszkodowania nie zostały poparte żadnym innym dowodem i nie mogą

stanowią wyłączonej podstawy skazania oskarżonych P. B. (1) i J. Ś., zwłaszcza, że wiedza świadka koronnego jest pośrednia, zasłyszana od P. B. (1).

Ma rację Sąd Okręgowy, że J. R. (1) informacje o wyłudzeniu odszkodowania w związku z fikcyjną kradzieżą samochodu „H. (...)” uzyskał od P. B. (1). Jednakże w świetle dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy bezspornym jest, że została zgłoszona kradzież powyższego samochodu i było prowadzone przez PZU postępowanie dotyczące likwidacji zaistniałej szkody. Sąd Okręgowy nie zwrócił też uwagi, że uzyskane przez J. R. (1) informacje o tym, że samochód chociaż był zarejestrowany na J. Ś., to faktycznie był własnością P. B. (1), zostały potwierdzone przez S. K. (k. 22957-22988). Nadto Sąd Okręgowy nie odniósł się do faktu, że oskarżony J. Ś. przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu.

W tym stanie rzeczy przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów nie jest pełna, co powoduje, że wyrok uniewinniający oskarżonych P. B. (1) i J. Ś. nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym T. B. w pkt XCVIII (pkt C aktu oskarżenia) i D. W. w pkt CLIX (pkt CCIX aktu oskarżenia) dot. obrotu kokainą.

W zakresie powyższych czynów dowodem są zeznania J. R. (1), który odebrał kokainę od D. W. i przekazał ją T. B.. Zdaniem Sądu Okręgowego na podstawie tych zeznań nie można dokonać ustaleń faktycznych z uwagi na to, że są one lakoniczne, ogólne, orientacyjne, przypuszczające i nie była możliwa ich weryfikacja (str. 394 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), przy czym rażące nieścisłości dotyczą zarówno ilości, jak i okresu przekazywania narkotyków (str. 393 tegoż uzasadnienia). Jednocześnie we wcześniejszej części uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy cytuje zeznania J. R. (1) złożone w powyższym zakresie. W postępowaniu przygotowawczym zeznał on, że od D. W. otrzymał łącznie około 400 g kokainy, przy czym jedna dostawa wynosiła nie mniej niż 100 g, a dostaw było od pięciu do sześciu (k. 7866 tom XL). Podczas kolejnego przesłuchania świadek stwierdził, że na pewno były dwie dostawy po 100 g, a łącznie mogło ich być trzy lub cztery (k. 8094-8095 tom XLI). Na rozprawie J. R. (1) mówił o 4 - 6 dostawach i łączną ilość kokainy przekazanej T. B. określił na około 100 g (k. 39483-39486 tom CXC). W żadnej mierze treść tych zeznań nie uniemożliwia poczynienia ustaleń co do udziału opisanych w nich osób w obrocie narkotykami. Wątpliwości co do ilości kokainy będącej przedmiotem przestępstwa należy oczywiście rozstrzygać zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 5 § 2 k.p.k.

Dokonując oceny wiarygodności relacji świadka koronnego obowiązkiem Sądu I instancji było też odniesienie się do cyt. w uzasadnieniu apelacji prokuratora wyjaśnień i zeznań J. S. (1) (k. 8735-8736, k. 43370-43372), J. M. (3) (k. 40263-40302) i J. W. (2) (k. 42197) dot. udziału oskarżonego D. W. w handlu narkotykami.

Mając na uwadze powyższe wyrok uniewinniający oskarżonych T. B. i D. W. od popełnienia wyżej wymienionego czynu należało uchylić, a sprawę w tej części przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym A. Z. (1) w pkt CLX (pkt CCX aktu oskarżenia) i D. P. (1) w pkt CXIV lit. f (pkt CXXXVII lit. f aktu oskarżenia) dot. wywozu z P.amfetaminy.

Powyższe czyny związane są z wywozem do D.amfetaminy i kokainy, w którym brał bezpośredni udział świadek koronny J. R. (1). Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania J. R. (1) nie zawierały żadnych konkretnych danych dotyczących tak istotnych faktów, jak i kiedy miało dojść do transakcji, zeznania te były wewnętrznie niespójne i z uwagi na brak innych dowodów nie można było ich zweryfikować (str. 418 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Jednocześnie Sąd Okręgowy nie zauważył że z cyt. we wcześniejszej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku zeznań J. R. (1) wynika, że wskazał on wszystkie istotne okoliczności zdarzeń objętych zarzutami postawionymi oskarżonym A. Z. (1) i D. P. (1) (str. 414-417 tegoż uzasadnienia). Nadto Sąd Okręgowy w swoich rozważaniach pominął, że A. Z. (1) w dniu 8 lutego 2002 r. został zatrzymany z amfetaminą w ilości ponad 3 kg, a materiały toczącego się w tym zakresie postępowania karnego przed Sądem Okręgowym w Gorzowie Wielkopolskim sygn. akt II K 81/02 zostały dołączone do

akt niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy nie odniósł się też do informacji Straży Granicznej o przekraczaniu granicy przez A. Z. (1) (k. 23363-23364 tom CXIX). Sąd Okręgowy nie dostrzegł także, że J. R. (1) zeznał, iż dostawcą amfetaminy, którą świadek przekazywał A. Z. (1) był S. D., uznany w tym zakresie za winnego w niniejszym postępowaniu.

W tej sytuacji wyrok uniewinniający w zakresie, o którym mowa wyżej, nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym P. B. (1) w pkt LXXXVI (pkt LXXXVIII aktu oskarżenia), J. Ś. w pkt CXLIV (pkt CXCXV aktu oskarżenia) i M. M. (2) w pkt CLXIII (pkt CCXIV aktu oskarżenia) dot. obrotu marihuaną.

Przedmiotem powyższego przestępstwa była marihuana dostarczona z H. przez J. Ś. którą P. B. (1) i J. R. (1) przekazywali M. M. (2) do dalszej dystrybucji. Zdaniem Sądu Okręgowego jedynym dowodem obciążającym oskarżonych są zeznania J. R. (1), które nie mogą stanowić wartościowego dowodu, ponieważ zawierają bardzo poważne wewnętrzne sprzeczności (str. 374 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Następnie Sąd I instancji stwierdził, że w zeznaniach świadka koronnego są nieścisłości co do ilości narkotyków odbieranych od J. Ś..

Tymczasem w cytowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznaniach z dnia 1 marca 2004 r. i z dnia 23 lutego 2008 r. (k. 7842 i k. 8392) J. R. (1) podał tożsame ilości marihuany dostarczanej przeciętnie przez J. Ś. w ciągu miesiąca (str. 373 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Na marginesie należy zauważyć, że Sąd Okręgowy bliżej nie uzasadnił dlaczego ewentualne rozbieżności co do ilości marihuany będącej przedmiotem przestępstwa dezawuuują zeznania J. R. (1), że tego rodzaju działalność w ogóle miała miejsce.

W tym stanie rzeczy przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena materiału dowodowego nie jest pełna i nie pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., co skutkuje uchynieniem wyroku w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego wyżej wymienionych czynów i przekazaniem sprawy w tej części do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym K. K. (1) w pkt VI (pkt VIII aktu oskarżenia) i S. F. (1) w pkt X (pkt XII aktu oskarżenia) dot. przywozu marihuany z H. i wprowadzenia jej do obrotu.

Oskarżonym K. K. (1) i S. F. (1) zarzucono popełnienie czynu z art. 55 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i ust. 3 wyżej cytowanej ustawy w zw. z art. 65 k.k. polegającego na wwiezieniu do P. i wprowadzeniu do obrotu 7,5 kg marihuany, od którego zostali uniewinnieni.

Z wyjaśnień S. F. (1) wynika, że razem z K. K. (1), podając się za osoby zajmujące się kradzieżą samochodów, spotkali się z R. M. (1) i zaproponowali mu wykup samochodu, w którym była ukryta marihuana przywieziona z H. Obowiązkiem Sądu Okręgowego było rozważenie, czy proponowana cena wykupu, która według ustaleń Sądu I instancji wyniosła 50-60 tysięcy zł nie przekraczała znacznie wartości samochodu, co mogłoby świadczyć, że S. F. (1) i K. K. (1) świadomie uczestniczyli w zorganizowanej mistyfikacji i zgodnie z zeznaniami J. R. (1) brali udział w przemyśle marihuany z H. a ich zadaniem było utwierdzenie R. M. (1) w przekonaniu, iż samochód w którym ukryto marihuane, został faktycznie skradziony. Dla dokonania prawidłowych ustaleń niezbędnym było też stwierdzenie, które z osób osiągnęły bezpośrednią korzyść z przedmiotowego przestępstwa.

Bez przeprowadzenia analizy materiału dowodowego w zakresie, o którym mowa wyżej zaskarżone rozstrzygnięcie nie mogło się ostać, a sprawa podlega przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu S. D. w pkt LXXXVIII (pkt XC aktu oskarżenia) dot. obrotu, przywozu i wywozu za granicę środków odurzających i substancji psychotropowych.

Oskarżonemu S. D. w pkt LXXXVIII (pkt XC aktu oskarżenia) zarzucono szereg przestępnych zachowań dotyczących obrotu, przywozu i wywozu za granicę środków odurzających i substancji psychotropowych, przy czym w części wstępnej zarzutu wskazano, że działał on w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru, co świadczyłoby, iż poszczególnych jednostkowych zachowań oskarżony dopuścił się w ramach przestępstwa ciągłego. Nie znalazło to jednakże odbicia w kwalifikacji prawnej czynu, w której powołano art. 91 § 1 k.k., co sugeruje, że poszczególne czyny stanowią odrębne przestępstwa wchodzące w skład tzw. ciągu przestępstw.

W ramach tak postawionego zarzutu Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony S. D. działając w warunkach czynu ciągłego wprowadził i uczestniczył w obrocie amfetaminą w ilości 6 kg i za to skazał go na podstawie art. 55 ust. 1 i ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy stwierdził, że z uwagi na zastosowany przez oskarżyciela opis czynu wskazujący przyjęcie działania w ramach czynu ciągłego nie można było uniewinnić oskarżonego z części zachowań (str. 381 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Zważywszy że w kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu nie tylko nie powołano art. 12 k.k., a zamieszczono art. 91 § 1 k.k., to nie jest przekonywujące stanowisko Sądu Okręgowego, że uznając, iż oskarżony nie dopuścił się innych przestępnych zachowań opisanych w zarzucie z pkt LXXXVIII (pkt XC aktu oskarżenia) brak było podstaw do uniewinnienia go w tej części.

Zwrócić należy też uwagę, że przy takiej samej redakcji czynów zarzuconych oskarżonemu P. B. (1) w pkt LXXXI (pkt LXXXIII aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy uznając go za winnego jednego z jednostkowych zachowań jednocześnie uniewinnił go od popełnienia pozostałych czynów.

Sąd Okręgowy w sposób właściwy nie wykazał również dlaczego zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania oskarżonemu S. D. innych przestępnych zachowań, o których mowa w postawionym mu zarzucie. Stwierdzenie o braku precyzji w zeznaniach świadka J. R. (1) (str. 380 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) nie może zastąpić pełnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym także zeznań złożonych przez świadka koronnego w odniesieniu do tego czynu. Twierdzenie, z kolei, że w zarzucie postawionym oskarżonemu nie wskazano dat i osób (str. 380 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) świadczy, że Sąd Okręgowy nie zapoznał się z treścią tego zarzutu. W poszczególnych punktach zarzutu wskazano bowiem czas i miejsce popełnienia czynu, ilości narkotyków będących przedmiotem przestępstwa i osoby od których oskarżony otrzymał bądź którym przekazywał narkotyki.

Przestępne zachowanie przypisane oskarżonemu S. D. miało polegać na wprowadzeniu do obrotu i uczestniczeniu w obrocie amfetaminy, z tym, że czy ten zakwalifikowano nie tylko na podstawie art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii lecz także w oparciu o art. 55 ust. 1 i ust. 3 tejże ustawy penalizujący przywóz, wywóz, przewóz, wewnątrzspółnotowe nabycie lub wewnątrzspółnotową dostawę środków odurzających, bądź substancji psychotropowych.

W tym stanie rzeczy rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego odnoszące się do zarzutu postawionego oskarżonemu S. D. w pkt LXXXVIII (pkt XC aktu oskarżenia) nie mogło się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu do ponownego rozpoznania.

Czyny zarzucone oskarżonym M. B. (1) w pkt XXVI (pkt XXVIII aktu oskarżenia), D. K. (1) w pkt LIII (pkt LV aktu oskarżenia), P. B. (1) w pkt LXXXI i w pkt LXXXV (pkt LXXXIII i pkt LXXXVII aktu oskarżenia) i D. P. (1) w pkt CXIV (pkt CXXXVII aktu oskarżenia) dot. przestępstw z art. 55 i art. 56 ustaw z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powyższe czyny dotyczą obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przywozu i ich wywozu z kraju.

Z wyjątkiem zdarzenia opisanego w pkt LXXXI lit. a (pkt LXXXIII aktu oskarżenia) i w pkt LXXXV (pkt LXXXVII aktu oskarżenia) odnoszącego się do P. B. (1), oskarżeni zostali uniewinnieni od popełnienia zarzuconych im czynów.

Ma w pełni rację skarżący, że w zakresie, w którym zapadło rozstrzygnięcie o uniewinnieniu Sąd Okręgowy nie wywiązał się należycie z obowiązku przeprowadzenia pełnej i rzetelnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena zeznań złożonych w zakresie powyższych czynów przez świadka koronnego J. R. (1) winna być

przeprowadzona w powiązaniu z zeznaniami M. S. (2) i R. W. (2), którzy przekazali istotne informacje na temat handlu kokainą i marihuaną, a także z relacjami J. M. (3) (k. 40263-40302) i J. W. (2) (k. 42197).

W ramach czynów z pkt LXXXI lit. a (LXXXIII lit. a aktu oskarżenia) i z pkt LXXXV (pkt LXXXVII aktu oskarżenia) oskarżonego P. B. (1) uznano za winnego min. tego, że w okresie od wiosny 2000 r. do sierpnia 2000 r. w P. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś. wprowadził do obrotu wwieziona do P. znaczne ilości środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany w ten sposób, iż wbrew przepisom ustawy przekazał narkotyki innym osobom celem dalszej dystrybucji i za ten czyn skazano go na podstawie art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. Prokurator w zarzucie sformułowanym w pkt 40 apelacji zakwestionował powyższe rozstrzygnięcie podnosząc, że zachowanie oskarżonego wyczerpywało także dyspozycję art. 55 ust. 1 i ust. 3 cytowanej wyżej ustawy. J. Ś. wyjaśnił, że P. B. (1) odebrał marihuanę przywiezioną do P. i był pomysłodawcą poinformowania R. M. (1), iż samochód wraz z znajdującą się w nim marihuaną został skradziony. Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia oraz zeznanie J. R. (1), który stwierdził, że P. B. (1) wiedział o planowanym przemyśle marihuany należało rozważyć, czy odpowiedzialność P. B. (1) za przypisany mu czyn winna kształtować się jedynie w oparciu o art. 56 ust. 1 i ust. 3 cytowanej wyżej ustawy.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok w zakresie czynów, od których popełnienia oskarżeni zostali uniewinnieni nie mógł się ostać, a przypisanie P. B. (1) jednego czynu w ramach zarzutów z pkt LXXXI lit. a (pkt LXXXIII lit. a aktu oskarżenia) i z pkt LXXXV (pkt LXXXVII aktu oskarżenia) skutkowało w stosunku do tegoż oskarżonego uchynieniem powyższego rozstrzygnięcia w całości. W odniesieniu do czynów zarzuconych M. B. (1) w pkt XXVI (pkt XXVIII aktu oskarżenia), D. K. (1) w pkt LIII (pkt LV aktu oskarżenia), P. B. (1) w pkt LXXXI i w pkt LXXXV (pkt LXXXIII i pkt LXXXVII aktu oskarżenia) i D. P. (1) w pkt CXIV (pkt CXXXVII aktu oskarżenia) sprawa podlega zatem przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu A. C. (1) w pkt CLVI (pkt CCVI aktu oskarżenia) dot. przestępstwa poplecznictwa w związku z ukrywaniem M. B. (1) i D. K. (1).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że świadek J. R. (1) bywał w mieszkaniu oskarżonego A. C. (1), w którym ukrywali się M. B. (1) oraz D. K. (1) i widywał tam A. C. (1). Sąd Okręgowy przytoczył zeznanie J. R. (1), że A. C. (1) zdawał sobie sprawę, iż M. B. (1) i D. K. (1) byli poszukiwani przez Policję, gdyż radził im żeby nie mieszkali długo u niego, bo miał wezwania do różnych spraw i obawiał się przyjazdu Policji do mieszkania (str. 477 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Zdaniem Sądu Okręgowego zeznanie świadka koronnego J. R. (1) nie mogą stanowić wyłącznej podstawy uznania sprawstwa oskarżonego A. C. (1). Sąd I instancji co prawda dostrzega, że J. R. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie, stwierdził że M. B. (1) i D. K. (1) ukrywali się w mieszkaniu A. C. (1) przez dwa miesiące, to jednakże niezbyt precyzyjnie podał okres, kiedy miało to miejsce wymieniając sierpień, wrzesień, może październik 2000 r. (str. 477 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Tego rodzaju argumentacja nie daje podstaw do dyskredytowania zeznań świadka koronnego i nie pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Dlatego też zaskarżony wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn zarzucony oskarżonemu A. Z. (1) w pkt CLXI (pkt CCXI aktu oskarżenia) dot. przestępstwa poplecznictwa polegającego na umożliwieniu M. B. (1) posłużeniem się danymi personalnymi oskarżonego przy wynajmie mieszkania.

Zdaniem Sądu Okręgowego istnieje wątpliwość, czy M. B. (1) wynajmując mieszkanie posługiwał się za zgodą oskarżanego A. Z. (1) jego danymi personalnymi, a tym samym nie ma pewności, że A. Z. (1) miał świadomość, iż fakt taki miał miejsce (str. 486 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W pierwszej kolejności obowiązkiem Sądu Okręgowego było ustalenie danych, które były zamieszczone w umowie dot. wynajęcia mieszkania. Następnie należało rozważyć, czy tego rodzaju dane np. o numerze dowodu osobistego, oskarżony M. B. (1) mógł uzyskać od innych osób niż oskarżony. Jednocześnie przy tego rodzaju rozważaniach nie można pominąć relacji łączących M. B. (1) z A. Z. (1). Umożliwiłoby to zajęcie stanowiska co do świadomości oskarżonego A. Z. (1) o celu w jakim użył on M. B. (1) dowodu osobistego, bądź poinformował go o danych zawartych w tym dokumencie.

Bez dokonania tego rodzaju ustaleń i rozważań nie można przeprowadzić właściwej oceny zeznań złożonych przez świadka koronnego w zakresie powyższego czynu. Dlatego też zaskarżony wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

2.

Czyny, co do których apelacja prokuratora nie okazała się zasadna.

Czyn zarzucony oskarżonemu A. C. (1) w pkt CLV (zarzut ze sprawy o sygn. akt Ap II Ds 3/06, VIII K 80/06) dot. utrudniania postępowania karnego poprzez ukrywanie J. M. (2).

W ramach powyższego zarzutu A. C. (1) został oskarżony o utrudnianie postępowania karnego prowadzonego wobec J. M. (2) w ten sposób, że wyżej wymienionego ukrywał (art. 252 § 1 d.k.k.). Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniósł, że brak jest podstaw do kwestionowania wyjaśnień A. C. (1), który przyznał, że J. M. (2) był w jego mieszkaniu i miał do niego klucze, potrzebę zamieszkania tłumaczył mu złą sytuacją rodzinną, a oskarżony nie wiedział, iż J. M. (2) był poszukiwany (str. 474 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Zdaniem prokuratora Sąd I instancji bezkrytycznie uznał powyższe wyjaśnienia za wiarygodne, co nie znajduje logicznego uzasadnienia, a z uwagi na to, że oskarżonego łączyły z J. M. (2) zażyłe stosunki powinien wiedzieć o przyczynach, dla których korzystał on z jego mieszkania (str. 168 uzasadnienia apelacji).

Z tego rodzaju stanowiskiem nie można się zgodzić albowiem opiera się ono jedynie na przypuszczeniach. Nie można zatem w sposób kategoriyczny i jednoznaczny stwierdzić, czy oskarżony A. C. (1) faktycznie dysponował wiedzą o tym, że J. M. (2) był poszukiwany przez organy ścigania. W tej kwestii nie są też pomocne zeznania świadka J. R. (1), który jedynie wiedział, że J. M. (2) mieszkał w lokalu należącym do oskarżonego A. C. (1). Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uniewinnił goż oskarżonego od popełnienia wyżej wymienionego czynu.

Czyn zarzucony oskarżonemu M. F. (1) w pkt CLXVII (pkt CCXVIII aktu oskarżenia) dot. zbycia D. S. (1) pochodzącego z czynu zabronionego samochodu „F. (...)”.

W ramach zarzutu z pkt CLXVII (pkt CCXVIII aktu oskarżenia) M. F. (1) oskarżono o to, że w I połowie 1999 r. w P. zbył D. S. (1) za kwotę 1.000 zł samochód „F. (...)” pochodzący z czynu zabronionego popełnionego na szkodę M. K. (6), przy czym czynu tego dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw (art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.).

Art. 291 § 1 k.k. penalizuje zachowanie polegające na nabyciu lub pomocy w zbyciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego oraz przyjęciu bądź pomocy w jej ukryciu. Tym samym przestępstwo paserstwa nie dotyczy zachowania polegającego na zbyciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego. Jest to w pełni zrozumiałe bowiem osoba, która włada rzeczą uzyskaną za pomocą czynu zabronionego musi wcześniej tę rzecz uzyskać np. w wyniku przywłaszczenia, kradzieży bądź nabycia, które to zachowania są penalizowane. Tak zresztą było w przedmiotowej sprawie, gdyż z relacji M. S. (1), które są jedynym dowodem w sprawie, wynika, że M. F. (1) wcześniej dokonał kradzieży przedmiotowego samochodu.

W tej sytuacji brak było podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora i uchylenia wydanego przez Sąd Okręgowy wyroku uniewinniającego oskarżonego M. F. (2) od popełnienia czynu z pkt CLXVII (pkt CCXVIII aktu oskarżenia).

Czyn zarzucony oskarżonej M. K. (2) w pkt CLXXIII (pkt CCXXXIV aktu oskarżenia) dot. posiadania kokainy w ilości 2,76 g.

Sąd Okręgowy ustalił, że fakt, iż w paczce papierosów, znajdującej się w szafce kuchennej w mieszkaniu oskarżonej M. K. (2), znaleziono kokainę w ilości 2,76 g nie stanowi podstawy do przypisania jej przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zdaniem Sądu I instancji nie można wykluczyć, że - jak wyjaśniła oskarżona - po jednym ze spotkań towarzyskich została w jej mieszkaniu paczka z papierosami, którą odłożyła do szafki i z papierosów tych nie korzystała, gdyż jest osobą niepalącą. Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, że właśnie to, iż kokaina znajdowała się w paczce papierosów umieszczonej w szafce kuchennej, a nie w rzeczach osobistych potwierdza, iż zdarzenie mogło przebiegać w sposób opisany przez oskarżoną (str. 486-489 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Prokurator podniósł w uzasadnieniu apelacji, że Sąd I instancji nie zainteresował się powodami pozostawienia dużej ilości kokainy u oskarżonej (13 porcji), po odbiór której nikt się nie zgłosił. Nadto naturalnym odruchem osoby, u której pozostawiono paczkę z papierosami jest sprawdzenie jej zawartości, aby ustalić, czy nie jest ona pusta i nie należy jej wyrzucić. Zdaniem prokuratora okoliczności te w powiązaniu z zeznaniami świadka J. R. (1) o zażywaniu przez M. K. (2) narkotyków stanowiły istotną poszlakę, która winna doprowadzić do wniosku o winie oskarżonej.

Informacje, którymi w powyższym zakresie dysponował J. R. (1) są skąpe, albowiem wiedział on od M. B. (1), że M. K. (2) miała zażywać narkotyki (k. 39629-39631). Okoliczność ta jednocześnie nie wyklucza, że paczka papierosów, w której znajdowała się kokaina mogła być pozostawiona w mieszkaniu oskarżonej przez osobę będącą u niej z wizytą. To, czy osoba ta winna zgłosić się po odbiór paczki papierosów oraz czy możliwe jest aby oskarżona przed schowaniem tej paczki w szafce nie sprawdziła jej zawartości sprowadza się do rozważań dotyczących mniejszej lub większej racjonalności zachowań osoby, która pozostawiła narkotyk oraz oskarżonej. Tego rodzaju rozważania nie dają jednakże podstaw do wykluczenia wersji oskarżonej.

W tym stanie rzeczy nie można zarzucić Sądowi Okręgowemu, że naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów i dokonał błędnych ustaleń faktycznych w odniesieniu do czynu zarzuconego oskarżonej M. K. (2).

III.

Apelacje obrońców oskarżonych.

Na wstępie należy wskazać, że stawiając wyrokowi zarzuty oparte o art. 438 pkt 2 lub pkt 3 k.p.k., skarżący winni wykazać nie tylko to, że doszło do obrazy przepisów postępowania, bądź do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, lecz także, że obraza ta lub błędne ustalenia mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a wymóg ten wynika wprost z przytoczonego wyżej przepisu.

W szeregu apelacjach podniesione są zarzuty obrazy art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k.

Art. 4 k.p.k. statuuje ogólną regułę postępowania nakazującą sądowi orzekającemu dochować wymogu obiektywizmu i nie może stanowić samodzielnej podstawy zaskarżenia. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o nieobiektywizmie sądu opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej oceny materiału dowodowego.

O braku obiektywizmu sądu można natomiast mówić wówczas, gdy poprzez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron.

W tym miejscu przypomnieć należy, że ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w

oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności

rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia jego samego. Ta metoda kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną.

Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Za oczywiście niewystarczające należy tu także uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwnie, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Co do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć należy, że wątpliwości występujące w sprawie należy uwzględniać na korzyść oskarżonego dopiero wówczas, gdy nie można ich rozstrzygnąć przy pomocy narzędzi jakimi dysponuje sąd, a więc zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ewentualnie przez kontynuowanie postępowania dowodowego. Sam fakt ich istnienia, wynikający z rozbieżności w materiale dowodowym, nie może niejako automatycznie skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego, co w praktyce musiałoby sprowadzać się do dania wiary dowodom korzystnym dla niego i odrzuceniem dowodów go obciążających.

Istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całości ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną procesową, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. II KK 183/11, LEX nr 1108458). Wymóg orzekania na podstawie całości okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie oznacza bynajmniej, że na sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. V KK 428/11 LEX 1103643).

Apelacje obrońców oskarżonego J. P. (1).

Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu J. P. (1) przestępstwo z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (pkt czyn z pkt II – pkt II aktu oskarżenia). Rola oskarżonego J. P. (1) polegała na akceptacji sprzedaży broni K. Ł., który z tego rodzaju prośbą zwrócił się do M. B. (1), a ten poinformował o tym oskarżonego. Wynika to z zeznań J. R. (1), na podstawie których Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne (vide: protokół przesłuchania z dnia 14 października 2003 r. k. 7520). W zeznaniach tych J. R. (1) stwierdził, że był obecny przy rozmowie M. B. (1) z J. P. (1) bądź wie od M. B. (1), że J. P. (1) wyraził zgodę na sprzedaż (...) K. Ł.. Z tymi zeznaniami nie pozostaje w sprzeczności relacja świadka J. R. (1) z dnia 12 listopada 2003 r. Stwierdził wówczas, że zanim M. B. (1) załatwił broń dla K. Ł., to podczas jednego ze spotkań, w którym poza nim uczestniczył także M. J. (3) P. powiedział, że broń może załatwić R. S. i żebyśmy powiedzieli jak będziemy potrzebowali broni, a następnie świadek J. R. (1) dodał, iż: „Nie było jednak takiej sytuacji, żeby osobiście lub ktokolwiek w mojej obecności prosił S. lub P. o broń” (k. 7570). We wcześniejszych zeznaniach J. R. (1) wyraźnie przecież zaznaczył, że o tym, iż J. P. (1) zaakceptował sprzedaż broni K. Ł. dowiedział się z rozmowy J. P. (1) z M. B. (1), przy której był obecny bądź też wie o tym od M. B. (1).

W przypadku, gdy nie było pewności, czy świadek J. R. (1) był obecny na spotkaniu podczas którego zapadły decyzje o sprzedaży broni K. Ł. Sąd Okręgowy nie powinien w ustaleniach faktycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku zawierać jednoznacznych stwierdzeń, co do obecności świadka koronnego na tym spotkaniu (str. 19-20 uzasadnienia wyroku). Nie podważa to jednakże ustaleń co do roli oskarżonego J. P. (1) w przedmiotowym zdarzeniu.

Okoliczność, że J. R. (1) nie był obecny przy odbiorze broni również nie podważa ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji. Świadek R. M. (5) potwierdził, że grupa K. Ł. otrzymała broń. Cytowane w apelacji adw. G. O. zeznania J. R. (1) złożone w dniu 8 czerwca 2005 r. w sprawie przeciwko K. Ł. prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Słupsku, a mianowicie: „(...) gdy P. powiedział, że taki pistolet jest do zbycia i wszystko ustalił że S., wtedy my odebraliśmy pistolet” nie zmieniają ustaleń dotyczących roli oskarżonego J. P. (1) w przypisanym mu czynie. Nie ma też wątpliwości, że przekazana broń była bronią palną, bowiem – jak zasadnie wykazał Sąd I instancji – z relacji R. M. (5) wynika, że została ona użyta podczas jednego ze zdarzeń na terenie S., a opinia balistyczna z badań zabezpieczonych łusek jest w tym zakresie jednoznaczna (vide: opinia z dnia 2 lutego 2005 r. k. 15110).

Wbrew twierdzeniom skarżących logicznym jest, że broń którą dysponował K. Ł. została uzyskana za pośrednictwem M. B. (1) od tzw. „grupy p.”. J. R. (1) zeznał przecież, że K. Ł. sprzedano broń w postaci pistoletu (...), za którą zapłacił on 7.000 zł (k. 37923-37928).

Z kolei R. M. (5) stwierdził że K. Ł., który utrzymywał kontakty z M. B. (1) poinformował go, że broń przysłali jak to określił „chłopaki z W.” (k. 15058-15060).

Zdaniem adw. G. O. Sąd Okręgowy nie uwzględnił, że J. R. (1) na rozprawie manifestował wyjątkowo negatywny, emocjonalny stosunek do oskarżonego J. P. (1). obrońca poza powołaniem stron poszczególnych protokołów rozprawy nie wskazała bliżej dlaczego zawarte tam relacje świadka koronnego miały być przejawem tego rodzaju zachowania J. R. (1) i to w stopniu kwestionującym wiarygodność jego relacji.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bezpośrednio nie odniósł się do relacji R. S. i K. Ł.. Relacje te nie podważają jednakże ustaleń poczynionych na podstawie zeznań J. R. (1), które co do faktu sprzedaży pistoletu maszynowego korespondują z relacjami R. M. (5). Podczas przesłuchania w dniu 6 czerwca 2006 r. R. S. przeprowadził analizę zeznań J. R. (1) stwierdzając, że zdaniem świadka koronnego broń miała być przekazana w okresie lipiec-sierpień 2000 r., gdy tymczasem podczas innego przesłuchania świadek koronny zeznał, że J. P. (1) w lipcu i sierpniu 2000 r. przebywał na M. (k. 31998). Odnosząc się do tej kwestii należy zauważyć, że świadek koronny nie wskazywał ścisłych dat sprzedaży broni i wyjazdu J. P. (1) na M., a tym samym podane przez świadka J. R. (1) przedziały czasowe nie wykluczają zaistnienia opisanych przez niego zdarzeń.

Mając na uwadze okoliczności zdarzenia, a także rolę oskarżonego J. P. (1) w strukturze związku przestępczego (vide: zeznania świadka M. S. (2) k. 117-119 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) Sąd Okręgowy zasadnie ustalił, że przedmiotowego czynu oskarżony dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw.

Uwzględniając powyższe rozważania brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w apelacjach obu obrońców oskarżonego J. P. (1).

Z przyczyn, o których mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd odwoławczy ustalił, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. i podstawę prawną skazania uzupełniono o art. 4 § 1 k.k.

W kwestii kary Sąd Apelacyjny wypowiedział się w dalszej części uzasadnienia.

Apelacje obrońców oskarżonego K. K. (1).

Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu K. K. (1) czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. polegający na usiłowaniu wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym K. G. (1), którego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw (czyn z pkt IX - pkt XI aktu oskarżenia).

Na podstawie zeznań K. G. (1), a także zeznań J. S. (1) i J. R. (1) Sąd Okręgowy trafnie ustalił, że miało miejsce pobicie pokrzywdzonego i związane one było z żądaniem przekazania przez pokrzywdzonego kwoty 5.000 zł, którą otrzymał za tzw. „wykupkę” samochodu, a zdarzenie zakończyło się wskutek interwencji podjętej przez J. S. (1) (str.

56 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Pokrzywdzony K. G. (1) zeznał też, że został wezwany przez K. K. (1), a gdy go bito oskarżony stał i przyglądał się.

Obrońcy w złożonych apelacjach nie kwestionują przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Ich zdaniem nie ma dowodu na to, iż oskarżony K. K. (1) zapraszając pokrzywdzonego chciał, czy chociażby liczył się z tym, iż inne osoby biorące udział w spotkaniu będą wywierały na pokrzywdzonego bezprawną presję zmierzającą do wydania im pieniędzy. Samo umówienie spotkania i późniejszy w nim udział, na którym oskarżony nie podjął jakiegokolwiek aktywności przeciwko pokrzywdzonemu nie stanowi usiłowania przestępstwa (vide: str. 4 apelacji adw. K. O.). Nie ma oczywiście najmniejszej wątpliwości, że zdarzenie miało charakter rozliczeń związanych z przestępnymi zachowaniami. Nie zwalnia to od odpowiedzialności karnej osób, które w sposób opisany przez Sąd Okręgowy żądały od pokrzywdzonego K. G. (1) oddania pieniędzy uzyskanych od osoby, której zwrócono samochód. Okoliczność, iż oskarżony K. K. (1) nie bił pokrzywdzonego, a jedynie stał i przyglądał się nie oznacza, iż nie wziął on udziału w przypisanym mu przestępstwie. Należy pamiętać, że K. G. (1) został nie poproszony, a wezwany przez K. K. (1) do przybycia na wskazane przez niego miejsce. Nie ulega też wątpliwości, że oskarżony wezwał pokrzywdzonego w określonym celu, tj. zażądania od niego wydania pieniędzy, czego zresztą obrońcy nie zaprzeczają w złożonych środkach odwoławczych. Skoro zatem oskarżony K. K. (1) był obecny, gdy doszło do użycia przemocy wobec pokrzywdzonego i przyglądał się temu, nie wyrażając chociażby dezaprobaty do działań podjętych przez innych sprawców, to Sąd Okręgowy trafnie przypisał mu udział w przedmiotowym przestępstwie. Sąd I instancji prawidłowo też ustalił, że czyn ten zakończył się na etapie usiłowania, gdyż na miejscu zdarzenia pojawił się J. S. (1), który stanął w obronie K. G. (1), co zakończyło zdarzenie.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony K. K. (1) dopuszczając się przedmiotowego czynu działał w związku mającym na celu popełnianie przestępstw. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 maja 2003 r. sygn. akt VIII K 123/02 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 marca 2004 r. sygn. akt II AKA 49/04 został on uznany za winnego tego, że w okresie od marca 1993 r do początku I kwartału 2000 r. dopuścił się on przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. (k. 25086-25097), a z charakteru i przebiegu przestępstwa, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, dotyczącego – jak słusznie zauważyli obrońcy oskarżonego – rozliczeń przestępczych, jednoznacznie wynika, że było ono popełniane w ramach działania przez oskarżonego w związku mającym na celu popełnianie przestępstw.

Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny ustalił, że wobec oskarżonego przepis art. 65 k.k. ma zastosowanie w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. i w związku z tym dokonał stosownej zmiany zaskarżonego wyroku.

Jednocześnie brak było podstaw do dokonania innych zmian w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu K. K. (1), w tym uznania, że stanowi on wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 283 k.k. Zważywszy na okoliczności i przebieg zdarzenia oraz rolę w nim oskarżonego w żadnej mierze czyn, którego się on dopuścił nie charakteryzuje się taką przewagą łagodzących elementów przedmiotowo – podmiotowych, aby stanowił on wypadek mniejszej wagi.

W kwestii kary Sąd Apelacyjny wypowiedział się w dalszej części uzasadnienia.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. B. (1).

Na rozprawie w dniu 24 maja 2011 r. Sąd I instancji zaniechał odczytywania dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i pozostały materiał dowodowy, który winien być zaliczony do materiału dowodowego ujawnił bez odczytania (k. 52435-52437). Art. 394 § 2 k.p.k. umożliwia ujawnienie bez odczytania dokumentów i protokołów jedynie w przypadku, gdy którakolwiek ze stron nie wnosi o ich odczytanie. Sytuacja przeciwna niewątpliwie stanowi naruszenie prawa procesowego. Zgodnie z art. 438 pkt 2 k.p.k. dopuszczenie się przez Sąd I instancji obrazy przepisów postępowania stanowi skuteczny zarzut odwoławczy jedynie wtedy, gdy ma ono wpływ na treść orzeczeń. Przy rozważaniu wpływu określonego naruszenia przepisów postępowania na treść wydanego orzeczenia przydatne jest zastosowanie tzw. testu negatywnego. Stwierdzone uchybienie procesowe może być wówczas uznane za nie stanowiące podstawy do wzruszenia orzeczenia, gdy zasadne jest przekonanie, że dane uchybienie było na tyle nieistotne, iż gdyby go nie było, musiałoby zapadnąć takie samo orzeczenie jak to, które zapadło przy wystąpieniu danego uchybienia

(Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1998, teza 12 do art. 438, tom II str. 460). W żadnej mierze nie można uznać, i nie wykazał tego obrońca, w jaki sposób zaniechanie odczytywania dokumentów miało wpływ na treść wyroku wydanego wobec M. B. (1). W przypadku stwierdzenia, że konkretny dokument ujawniony bez odczytania ma istotne znaczenie z punktu widzenia obrony oskarżonego, obrońca mógł wystąpić z prośbą o jego odczytanie, co jednakże nie miało miejsca. Tym samym powyższy zarzut nie mógł skutkować uchynieniem wyroku w części skazującej oskarżonego M. B. (1).

W aktach sprawy znajduje się zaświadczenie lekarza sądowego z dnia 15 maja 2011 r. stwierdzające, że oskarżony nie może stawić się na rozprawę w dniach 15 maja – 9 czerwca 2012 r. (k. 54530). Jak wynika z uzasadnienia apelacji obrońcy niestawiennictwo oskarżonego na rozprawie w wyżej wymienionym okresie było spowodowane problemami natury kardiologicznej (str. 5 apelacji). Na rozprawie w dniu 15 maja 2012 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza kardiologa uznając, że do rozstrzygnięcia kwestii uczestniczenia oskarżonego M. B. (1) w postępowaniu sądowym niezbędne jest otrzymanie wyników badań oskarżonego i sporządzenie na ich podstawie opinii przez biegłego

(k. 54505). Biegły lekarz w oparciu o wyniki badań i po analizie całej dostępnej dokumentacji medycznej stwierdził, że nie ma przeciwwskazań z przyczyn kardiologicznych do udziału oskarżonego w postępowaniu sądowym pod osłoną stosowanego dotychczas leczenia, przy czym każdorazowo czas trwania rozprawy nie powinien przekraczać 3 godzin (k. 54531). Na rozprawie w dniu 23 maja 2012 r. obrońca wniósł o przerwanie rozprawy i poinformowanie oskarżonego o treści opinii

(k. 54577). Sąd Okręgowy powyższego wniosku nie uwzględnił podnosząc, że decyzje dotyczące oskarżonego M. B. (1) zapadały na rozprawie, o jej terminach był on powiadomiony, a tym samym oskarżony winien mieć świadomość, że po uzyskaniu opinii biegłego sąd podejmie decyzję co do dalszego procedowania (k. 54577-54578). W konsekwencji Sąd Okręgowy wydał postanowienie o prowadzeniu rozprawy pod nieobecność oskarżonego M. B. (1) i przesłuchał świadka J. S. (1). Należy przy tym zauważyć, że Sąd I instancji umożliwił obrońcy skontaktowanie się z oskarżonym lecz podjęta przez niego próba nawiązania łączności telefonicznej z M. B. (1) nie dała rezultatu.

Stanowisko Sądu Okręgowego co do możliwości prowadzenia rozprawy w dniu 23 maja 2012 r. jest w pełni trafne. Skoro Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza w celu stwierdzenia, czy stan zdrowia oskarżonego umożliwia mu na udział w rozprawie, to obowiązkiem oskarżonego było ustalenie, czy opinia ta wpłynęła i jaka jest jej treść. Jednocześnie oskarżony musiał się liczyć z tym, że w przypadku, gdy opinia będzie zawierała wniosek, iż stan jego zdrowia umożliwia mu na udział w rozprawie, to Sąd I instancji będzie prowadził postępowanie.

W żadnej mierze na Sądzie I instancji nie ciążył obowiązek powiadomienia oskarżonego o treści opinii sporządzonej przez biegłego, a w konsekwencji zaniechania przeprowadzenia czynności dowodowych na rozprawie w dniu 23 maja 2012 r., o którym to terminie oskarżony był zawiadomiony. Prowadzenie czynności na rozprawie w dniu 23 maja 2012 r., pod nieobecność oskarżonego, nie dawało zatem podstaw do formułowania zarzutu o naruszeniu prawa oskarżonego do obrony.

Obrońca zarzucił w apelacji, że naruszenie przepisów postępowania polegało również na zaniechaniu zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy z uwagi na oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego.

W uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł, że Sąd Okręgowy:

- oddalił wniosek o przesłuchanie świadków ze względu na brak ich adresów (k. 52433),
- oddalił wnioski zmierzające do zweryfikowania zeznań świadków koronnych J. R. (1) i J. S. (1) (k. 52432 - 52433),
- oddalił wniosek o dołączenie protokołu zeznań złożonych przez świadka W. K. (2) w innej sprawie, gdyż świadek ten złożył zeznania w przedmiotowej sprawie (str. 7 apelacji).

Na rozprawie w dniu 24 maja 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe:

- 1) o przesłuchanie w charakterze świadków osób wymienionych we wniosku znajdującym się na k. 48902 (art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.) albowiem nie wskazano adresów bądź pełnych danych osób, które miały być przesłuchane (k. 52433),
- 2) z dnia 11 lutego 2009 r. (k. 45394) dotyczący ustalenia pracownika pogotowia ratunkowego, który w dniu 5 sierpnia 2000 r. badał oskarżonego (art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.), gdyż po upływie 11 lat jest nieprawdopodobne aby pracownik pogotowia pamiętał jak wyglądał oskarżony i jaki miał ubiór (k. 52432),
- 3) z dnia 18 lutego 2008 r. (k. 45436) dotyczący dopuszczenia dowodu z opinii biegłego w celu zbadania substancji znajdującej się na koszulce oskarżonego (art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.) uznając, że wobec twierdzenia oskarżonego, iż nie dysponuje przedmiotową koszulką, powyższego dowodu nie da się przeprowadzić (k. 52432),
- 4) z dnia 19 lutego 2009 r. (k. 45470) dotyczący ustalenia, czy prowadzono postępowanie karne w zakresie działania grupy przestępczej z okolic K. (art. 170 § 1 pkt 2 k.k.) uznając, że ewentualny fakt działania innej grupy przestępczej na terenie, na którym miały miejsce czyny zarzucone oskarżonemu nie ma wpływu na ocenę zachowania oskarżonego (k. 52432),
- 5) z dnia 29 października 2007 r. (k. 40291-40293) dotyczący uzyskania informacji o lekach zażywanych przez J. M. (3) (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.) albowiem w czasie, kiedy był on przesłuchiwany nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 192 § 2 k.p.k. (k. 52432),
- 6) z dnia 4 lutego 2008 r. (k. 41544) dotyczący dopuszczenia dowodu z zeznań M. W. (3) (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.) uznając, że dotychczasowe dowody zebrane w sprawie są wystarczające do oceny zeznań J. R. (1) (k. 52432-52433),
- 7) z dnia 1 grudnia 2009 r. (k. 48345) dotyczący dołączenia akt sprawy karnej toczącej się przeciwko K. i D. przed Sądem Rejonowym w Pruszkowie (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.) albowiem zeznania składane przez W. K. (2) w innym postępowaniu nie mają znaczenia w sytuacji, gdy świadek ten był przesłuchany w niniejszej sprawie (k. 52434).

Brak jest podstaw do kwestionowania zasadności rozstrzygnięć dotyczących wyżej wymienionych wniosków dowodowych. We wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków należy wskazać imiona, nazwiska i adresy osób, które mają być przesłuchane. Nie jest możliwe, aby pracownik pogotowia po upływie kilkunastu lat mógł opisać wygląd i ubiór osoby, której udzielał pomocy, jak też przeprowadzenie badań substancji z koszulki oskarżonego w sytuacji, gdy oskarżony koszulką tą nie dysponuje. Obrońca nie wykazał też jaki wpływ na ocenę zachowania oskarżonego w ramach przypisanych mu czynów mogło mieć ustalenie, że na terenie, na którym czyny te miały miejsce działała inna grupa przestępcza. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że dowód z zeznań M. W. (3) na okoliczność, czy oskarżonego łączyły z wyżej wymienioną stosunki intymne (protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2008 r. k.41 544) nie może mieć istotnego wpływu na ocenę zeznań świadka koronnego J. R. (1). Zasadnie Sąd Okręgowy oddalił wniosek dotyczący uzyskania informacji o lekach zażywanych przez J. M. (3) i dołączenia akt sprawy prowadzonej przed innym sądem, w której zeznania składał W. K. (2). W tym ostatnim przypadku obrońca nie wykazał, że w sprawie, która miała być dołączona, świadek składał zeznania na te same okoliczności, co w niniejszym postępowaniu, a jego relacje były rozbieżne.

W zakresie czynów przypisanych oskarżanemu M. B. (1) w ramach zarzutów z pkt XVI (pkt XVIII aktu oskarżenia), z pkt XVII (pkt XIX aktu oskarżenia), z pkt XVII (pkt XIX aktu oskarżenia), z pkt XX (pkt XXII aktu oskarżenia), z pkt XXII (pkt XXIV aktu oskarżenia), z pkt XXIV (pkt XXVI aktu oskarżenia), z pkt XXV (pkt XXVII aktu oskarżenia), z pkt XXVII (pkt XXIX aktu oskarżenia), z pkt XXX (pkt XXXII aktu oskarżenia), z pkt XXXIII (pkt XXXV aktu oskarżenia), z pkt XXXIV (pkt XXXVI aktu oskarżenia), z pkt XXXIX (pkt XLI aktu oskarżenia), z pkt XL (pkt XLII aktu oskarżenia), z pkt XLI (pkt XLIII aktu oskarżenia), z pkt XLIV (pkt XLVI aktu oskarżenia), z pkt XLV i pkt XLVI (pkt XLVII i pkt XLVIII aktu oskarżenia), z pkt XLVII (pkt XLIX aktu oskarżenia), z pkt XLVIII (pkt L aktu oskarżenia), z pkt LI (pkt LIII aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy uzasadnił swoje rozstrzygnięcie i wykazał na jakich w tym zakresie oparł się dowodach. W żadnej mierze ustalenia poczynione przez Sąd I instancji nie są ustaleniami,

które kolidują z określoną w art. 7 k.p.k. zasadą swobodnej oceny dowodów, a także wskazaną w art. 410 k.p.k. zasadą, że podstawę ustaleń faktycznych stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania. Należy zauważyć, że w przypadku, gdy podstawą ustaleń faktycznych w odniesieniu do wyżej wymienionych czynów były relacje świadków koronnych, w tym J. R. (1), to Sąd Okręgowy poddał je stosownej analizie.

Apelacja nie zawiera konkretnych przykładów jakiego rodzaju błędów dopuścił się Sąd I instancji w ocenie materiału dowodowego w zakresie poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu M. B. (1) w związku z postawionym zarzutem obrazy art. 7 i art. 410 k.p.k. Nie ma zatem możliwości odniesienia się przez Sąd odwoławczy do tych kwestii w powiązaniu z poszczególnymi czynami przypisanymi oskarżonemu.

Obrońca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 65 k.k. w odniesieniu do części przypisanych oskarżonemu czynów albowiem Sąd I instancji przypisując M. B. (1) przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. ustalił że miało ono miejsce w okresie od grudnia 1999 r. do stycznia 2003 r., a w szeregu czynów popełnionych przed grudniem 1999 r. bądź później niż w styczniu 2003 r. przyjął, iż oskarżony dopuścił się ich działając w zorganizowanym związku przestępczym. Należy zauważyć, że zarzut powyższy powinien być sformułowany jako błąd w ustaleniach faktycznych, tym niemniej obrońca ma w pełni rację, że brak było podstaw do stwierdzenia, że poza okresem, o którym mowa w przypisanym mu czynie z art. 258 § 2 k.k. oskarżony dopuszczając się innych czynów działał w zorganizowanym związku przestępczym. Skutkowało to dokonaniem w tym zakresie stosownych zmian, o których mowa w wyroku Sądu Apelacyjnego.

Jednocześnie z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny ustalił, że do czynów popełnionych przed dniem 1 maja 2004 r. w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary należało powołać art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji.

W odniesieniu do czynu z pkt XLVIII (pkt L aktu oskarżenia) obrońca zarzucił, że Sąd Okręgowy skazując oskarżonego na podstawie art. 270 § 1 k.k. dopuścił się obrazy prawa materialnego, gdyż ustalił jedynie, że oskarżony posiadał dowód osobisty należący do G. K. (2) i w oparciu o takie ustalenia niesłusznie przypisał oskarżonemu podrobienie tego dokumentu. Tak sformułowany zarzut faktycznie jest zarzutem podnoszącym błąd w ustaleniach faktycznych. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że nie było podstaw do przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. Oskarżony M. B. (1) przyznał, że posiadał dowód osobisty należący do G. K. (2). W dowodzie tym w miejsce oryginalnej fotografii umieszczono zdjęcie oskarżonego. Nikt inny poza oskarżonym nie miał interesu w przerobieniu w powyższy sposób tegoż dowodu osobistego. Nie ma przy tym znaczenia, czy przerobienia dokonał osobiście oskarżony, czy też zlecił to innej osobie. Oczywiście zachowanie polegające na zamieszczeniu w dowodzie osobistym fotografii innej osoby stanowi przerobienie, a nie – jak to przyjął Sąd I instancji – podrobienie dokumentu. Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od osoby, w imieniu której został sporządzony, zaś przerobiony jest wówczas, gdy osoba nieupoważniona zmienia dokument autentyczny. Podrobieniem jest sporządzenie dokumentu polegające na zachowaniu pozorów, że dokument pochodzi od innej osoby, a przerobieniem ma miejsce, gdy nadano mu inną treść od autentycznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 r. sygn. III KKN 233/98, LEX nr 51125). Skoro zatem wskazany w czynie przypisanym oskarżonemu sposób działania jest przerobieniem dokumentu, to Sąd Apelacyjny w powyższym zakresie dokonał stosownej zmiany zaskarżonego wyroku. Dla bytu przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy przerobionym dokumentem sprawca kiedykolwiek posłużył się. Penalizowane jest bowiem zachowanie polegające na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu w celu użycia go za autentyczny. Nie ulega zaś wątpliwości, że przerobienie dowodu osobistego poprzez zamieszczenie w nim fotografii innej osoby, było dokonane w takim właśnie celu.

W ramach czynu z pkt XLIX (pkt LI aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy przypisał M. B. (1) zachowanie polegające na posiadaniu cudzych dowodów osobistych, którymi nie miał prawa rozporządzać i czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 276 k.k. Ma rację obrońca, że sam fakt posiadania dowodów osobistych należących do innych osób nie wypełnia znamion wyżej wymienionego przestępstwa. Zgodnie z brzmieniem dyspozycji art. 276 k.k. penalizowane jest zachowanie polegające na niszczeniu, uszkodzeniu, czynieniu bezużytecznym, ukrywaniu lub usuwaniu przez sprawcę dokumentu, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Tego rodzaju ustaleń nie zawiera jednakże

czyn przypisany oskarżonemu. W ustaleniach stanu faktycznego zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy również ograniczył się do stwierdzenia, że oskarżony posiadał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać. Skoro opis czynu przypisanego oskarżonemu nie zawiera znamion przestępstwa, to należało w tej części zmienić zaskarżony wyrok i oskarżonego uniewinnić.

Na marginesie należy zauważyć, że w zakresie powyższego czynu zaskarżony wyrok i tak nie mógł się ostać z uwagi na upływ okresu przedawnienia (art. 101 § 1pkt 4 i art. 102 k.k.).

W ramach czynu z pkt XVII (pkt XIX aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu M. B. (1) udział w pobiciu z użyciem noża i niebezpiecznych narzędzi pokrzywdzonych D. Ś. i D. S. (2), przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw. Do poczynienia tego ostatecznego ustalenia nie było potrzeby wykazania, że osoby pobite należały do innej grupy przestępczej. W tej kwestii istotne znaczenie mają okoliczności zdarzenia, a w szczególności sposób w jaki doszło do inicjacji przestępnego zachowania, a następnie jego przebieg. Z ustaleń stanu faktycznego wynika, że J. S. (1) polecił M. B. (1) i innym osobom wchodzącym w skład tzw. grupy „B.” udanie się do lokalu, w którym znajdował się B. G. (1) i pobicie pokrzywdzonych, co też nastąpiło (str. 129-130 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Bez względu na pobudki, którymi kierował się J. S. (1) wysyłając M. B. (1) i podległych mu ludzi w celu pobicia pokrzywdzonych, to realizacja przez oskarżonego wydanego mu polecenia i wzięcie udziału wspólnie z innymi osobami w pobiciu D. Ś. i D. S. (2) było bezspornie zachowaniem podjętym w ramach działania w zorganizowanym związku przestępczym.

Obrońca nie odniósł się bliżej w apelacji do innych zarzutów przypisanych M. B. (1). Tym niemniej należy zauważyć, co następuje.

Czyn z pkt XXXV (pkt XXXVII aktu oskarżenia).

W ramach zarzutu z pkt XXXV (pkt XXXVII aktu oskarżenia) oskarżonemu przypisano dokonanie włamania i kradzieży samochodu (...) na szkodę K. M. (3). Z ustaleń stanu faktycznego zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika, że po dokonaniu kradzieży doszło do zwrotu samochodu po zapłaceniu przez pokrzywdzonego kwoty 8000 zł (str. 265-267 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Należało zatem ustalić, czy powyższy czyn nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 286 § 2 k.k. W tym stanie zaskarżony wyrok w zakresie wyżej wymienionego czynu podlega uchyleniu, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania.

Czyn z pkt XXXVIII (pkt XL aktu oskarżenia).

Przypisany oskarżonemu M. B. (1) czyn z pkt XXXVIII (pkt XL aktu oskarżenia) dotyczy dokonania w dniu 16 kwietnia 2000 r. wymuszenia rozbójniczego na osobie M. C. (2). Czynu tego oskarżony M. B. (1) miał dopuścić się z oskarżonymi S. F. (1), D. K. (1) i P. B. (1), z tym, że oskarżeni S. F. (1) i P. B. (1) mieli zmuszać pokrzywdzonego do ograniczenia działalności gospodarczej w postaci świadczenia usług holowniczych i prowadzenia ich na warunkach wskazanych przez sprawców, a ich zachowanie nie wykroczyło poza stadium usiłowania (czyn z pkt XIV – pkt XVI aktu oskarżenia i czyn z pkt LXXXIII – pkt LXXXV aktu oskarżenia). Z kolei oskarżeni M. B. (1) i D. K. (1) dopuścili się dokonania czynu polegającego na zmuszeniu pokrzywdzonego do zaprzestania prowadzenia wyżej wymienionej działalności gospodarczej (czyn z pkt XXXVIII – pkt XL aktu oskarżenia i czyn z pkt LXVIII – pkt LXX aktu oskarżenia).

Należy zauważyć, że w art. 282 k.k. penalizowane jest zachowanie polegające na zmuszeniu innej osoby, w sposób wskazany w tym przepisie, do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej. Do ustalenia zakresu odpowiedzialności konkretnego sprawcy istotne znaczenie ma także to, czy jego zachowanie przestępne zakończyło się na etapie usiłowania, czy też czyn ten został dokonany.

Rozbieżności w ocenie zachowań poszczególnych oskarżonych świadczą o tym, że Sąd I instancji nie przeprowadził pełnej i rzetelnej oceny zebranego materiału dowodowego.

W tym stanie wyrok w powyższym zakresie nie mógł się ostać w stosunku do oskarżonego M. B. (1), a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn z pkt XXXVII (pkt XXXIX aktu oskarżenia).

W ramach zarzutu z pkt XXXVII (pkt XXXIX aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy przypisał M. B. (1) czyn polegający na usiłowaniu wymuszenia rozbójniczego na osobie P. K. (2), przy czym celem działania było zmuszenie pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem i świadczenia usług holowniczych na warunkach wskazanych przez B. S. (1). Art. 282 k.k. penalizuje zachowanie polegające na zmuszaniu innej osoby w sposób wskazany w dyspozycji przepisu do zaniechania prowadzenia działalności gospodarczej, a nie prowadzenia jej w określony sposób bądź na określonych warunkach.

Z ustaleń stanu faktycznego zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wynika też, czy zachowanie M. B. (1), który nożem przeciął policzek pokrzywdzonemu zmierzało do zmuszenia go do postępowania, o którym mowa w czynie przypisanym, tj. m.in. do rozporządzenia mieniem, czy też było ostrzeżeniem, że ewentualne wyłamanie się z ustalonych i dotychczas przestrzeganych przez pokrzywdzonego warunków prowadzenia działalności gospodarczej nie będzie tolerowane (str. 274-275 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Powyższe okoliczności mają newralgiczne znaczenie dla ustalenia zakresu i kształtu odpowiedzialności oskarżonego M. B. (1) w ramach postawionego mu zarzutu. Istotne znaczenie mają przy tym zeznania świadka koronnego J. R. (1) znajdujące się m.in. na k. 7547-7548 i k. 7915-7919.

Brak szczegółowych rozważań w powyższym zakresie powoduje konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w odniesieniu do rozstrzygnięcia z pkt XXXVII (pkt XXXIX aktu oskarżenia) i przekazanie sprawy w tej części Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Czyn z pkt XLIII (pkt XLV aktu oskarżenia).

W ramach zarzutu zawartego w pkt XLIII (pkt XLV aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu M. B. (1) przestępstwo wymuszenia rozbójniczego na osobie S. S. (2). Sąd Okręgowy w ustaleniach faktycznych zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził że sprawcy działali w celu zmuszenia pokrzywdzonego do zwrotu długu (str. 287 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W takim przypadku należało ustalić, czy zadłużenie pokrzywdzonego wynikało z jego legalnych zobowiązań, a jeśli tak, to rozważyć, czy przedmiotowy czyn nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 191 § 2 k.k.

Brak stosownych ustaleń w tej kwestii skutkuje uchyleniem wyroku w zakresie powyższego czynu i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Inne zmiany.

Z dniem 1 maja 2004 r. znowelizowano art. 258 k.k., m.in. podwyższając wysokość kar przewidzianych za zachowanie, o którym mowa w § 1 i w § 2 tegoż przepisu (ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 93, poz. 889) i tak w § 2 karę od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności zastąpiono karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Tym samym należało zmienić zaskarżony wyrok w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu z pkt XVI (pkt XVIII aktu oskarżenia) i ustalić, że podstawą prawną skazania jest art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji.

W odniesieniu do czynów, których oskarżony, dopuścił się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, a czyny te miały miejsce przed dniem 1 maja 2004 r. należało – z przyczyn, o których mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia - ustalić, iż ma do nich zastosowanie przepis art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji.

W odniesieniu do czynów popełnionych z innymi osobami, które zostały uniewinnione bądź wyrok je skazujący został uchylony przez Sąd odwoławczy, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, osoby te należało wyeliminować z opisu czynów przypisanych oskarżonemu M. B. (1) bądź zastąpić je sformułowaniami anonimizującymi.

W ramach zarzutu z pkt XXXIII (pkt XXXV aktu oskarżenia) przypisano oskarżonemu M. B. (1) przestępstwo wymuszenia rozbójniczego na osobie W. W. (1). Przestępstwa tego M. B. (1) dopuścił się m.in. wspólnie z D. K. (1). Z przyczyn wskazanych przy omawianiu zmian dokonanych w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu D. K. (1) należało ustalić, że wyżej wymieniony czyn wyczerpywał znamiona aktualnie obowiązujących przepisów i dokonać w tym zakresie stosownej zmiany zaskarżonego wyroku.

W kwestii orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

Apelacje obrońców oskarżonego S. D..

Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu S. D. popełnienie następujących przestępstw, których dopuścił się on działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw:

- wprowadzenie do obrotu i udział w obrocie amfetaminą, tj. czyn z art. 55 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt LXXXVIII – pkt XC aktu oskarżenia),

- handel bronią palną w postaci pistoletu „G.”, tj. czyn z art. 263 § 1 kk w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt LXXXIX – pkt XCI aktu oskarżenia),

- udział w pobiciu J. T. i D. M., a także pobicie M. C. (1) oraz pobicie pracowników Agencji Ochrony Mienia w S., przy czym czynów tych dopuścił się on w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., tj. czynów z art. 158 § 1 w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (czyn z pkt XC – pkt XCII aktu oskarżenia, czyn z pkt XCI – pkt XCIII aktu oskarżenia, czyn z pkt XCIV – pkt XCVI aktu oskarżenia),

- usiłowanie wymuszenia rozbójniczego na szkodę B. O., J. G. (2) i K. T., popełnionego w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., tj. czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt XCII – pkt XCIV aktu oskarżenia),

- kradzież sprzętu z dyskoteki w G. (...), popełnionej w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., tj. czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt XCIII – pkt XCV aktu oskarżenia).

Nadto oskarżonemu S. D. przypisano przestępstwo polegające na udziale w związku przestępczym o charakterze zbrojnym, tj. czyn z art. 258 § 2 k.k. (czyn z pkt LXXXVII – pkt LXXXIX aktu oskarżenia).

Na wstępie należy zauważyć, że adw. K. G. (2) ma rację, iż w ramach czynów przypisanych oskarżonemu nie było podstaw do ustalenia, że działał on w określonych w art. 64 § 1 k.k. warunkach powrotu do przestępstwa. S. D. był skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 29 stycznia 1996 r. sygn. akt II K 171/95 na karę 3 lat i 6 miesięcy pobawienia wolności oraz 4000 zł grzywny. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 września 1996 r. sygn. akt II AKa 184/96 (k. 25118 - 25119 i k. 25120). Kara grzywny została wykonana w dniu 20 grudnia 1996 r., a kara pozbawiania wolności w dniu 27 sierpnia 1997 r. (dane o karalności k. 25115). Tym samym zgodnie z art. 107 § 1 k.k. powyższe skazanie z dniem 27 sierpnia 2007 r. wino ulec zatarcia, chyba że przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania S. D. popełnił przestępstwo, za które został skazany. Tego rodzaju sytuacja nie miała jednakże miejsca, o czym świadczy aktualna informacja z Krajowego Rejestru Karnego, ujawniona na rozprawie odwoławczej. Cytowana w uzasadnieniu apelacji obrońcy uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1987 r. sygn. VI KZP 39/87 stwierdza, że jeśli w chwili orzekania poprzednie skazanie uległo zatarcia, to nie może ono uzasadniać przyjęcia powrotności do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. nawet wtedy, gdy

kolejne przestępstwo zostało popełnione przed upływem terminu przewidzianego do zatarcia skazania (OSNKKW 1988/3-4/19). Dlatego też w powyższym zakresie Sąd Apelacyjny dokonał stosownych zmian zaskarżonego wyroku.

Czyn z pkt LXXXVII (pkt LXXXIX aktu oskarżenia).

Ustalenia co do udziału oskarżonego w związku zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw Sąd Okręgowy oparł na zeznaniach świadka koronnego J. R. (1), który współpracował bezpośrednio z S. D. i opisał jego rolę w ramach przestępczej działalności (vide: zeznania J. R. (1) cyt. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku). Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że w zakresie powyższego czynu nic nie wnoszą zeznania złożone przez J. S. (1). Świadek ten zeznał przeciwnie, że S. D. był związany z K. K. (5), co koresponduje z zeznaniami J. R. (1). Należy też zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy zacytował zeznania M. S. (2), który na rozprawie w dniu 25 lipca 2006 r. stwierdził iż po tym, jak J. S. (1) zaczął się ukrywać, na spotkania członków przestępczego związku przyjeżdżał m.in. oskarżony, co świadczy, że był jedną z liczących się postaci w tej organizacji (vide: str. 118 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Mając na uwadze powyższe nie można uznać, że argumentacja zawarta w uzasadnieniu złożonych apelacji podważa ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w zakresie wyżej wymienionego czynu.

Czyny z pkt LXXXVIII (pkt XC aktu oskarżenia) i z pkt XC (pkt XCII aktu oskarżenia).

W zakresie powyższych czynów Sąd Apelacyjny uznał za zasadną apelację złożoną przez prokuratora, co skutkowało uchyleniem wyroku w tej części i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji o ponownego rozpoznania. W tej sytuacji bezprzedmiotowym jest odnoszenie się do sformułowanych przez obrońców oskarżonych zarzutów kwestionujących zasadność powyższych rozstrzygnięć Sądu Okręgowego zwłaszcza, że nie zawierają one argumentacji uzasadniającej na obecnym etapie postępowania do dokonania zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego.

Czyn z pkt LXXXIX (pkt XCI aktu oskarżenia).

Świadek J. R. (1) zeznając w dniu 12 listopada 2003 r. na temat zakupu dla grupy pistoletu „G.” stwierdził, że: „Podczas któregoś ze spotkań z udziałem B., m., D., B., M., K. K., F. i N., F. mówił, że K. ma do sprzedania za 7.000 zł G.. Mówił o tym kilkakrotnie, żebyśmy go wzięli jako broń dla grupy. Rozmów było kilka”. (k. 7570). Następnie J. R. (1) wyjaśnił, że przedmiotowa broń została nabyta przez S. F. (1), któremu on wręczył 7.000 zł, a od M. B. (1) dowiedział się, że broń schowano w wynajętym garażu (k. 7571). W trakcie innego przesłuchania rozpoznając na fotografii broń, która została zakupiona J. R. (1) stwierdził, że do jej nabycia dołożyli się wszyscy, w tym oskarżony S. D. (k. 8456).

Z tymi relacjami korespondują wyjaśnienia S. F. (1), który stwierdził że na jednym ze spotkań z udziałem S. D. padła propozycja zakupu broni dla grupy, przy czym K. B. (1) miał powiedzieć jemu i S. D., że w G. (...) jest rusznikarz, który handluje bronią. Do rusznikarza ze S. F. (1) pojechał K. B. (1) i wynegocjowali cenę zakupu na 7.000 zł, o czym S. F. (1) powiadomił S. D. i J. R. (1), a ten ostatni dostarczył pieniądze.

W świetle tych relacji Sąd Okręgowy prawidłowo przypisał oskarżonemu S. D. popełnienie czynu z art. 263 § 1 k.k. Swoim zachowaniem zaakceptował on bowiem zakup broni dla związku, którego był członkiem i partycypował w kosztach zakupu.

W uzasadnieniu apelacji adw. E. R. powołała stanowisko judykatury i doktryny dotyczące przestępstwa handlu bronią, a mianowicie, że handel bronią polega na obrocie, także w sposób jednorazowy i obejmuje wszelkie formy kupna - sprzedaży (str. 3 uzasadnienia apelacji). Następnie obrońca podniosła, że dla uznania oskarżonego za winnego tego rodzaju czynu koniecznym było wystąpienie znamion strony przedmiotowej w postaci nabycia broni lub jej zbycia, a postępowanie nie dostarczyło żadnych dowodów na udział S. D. w którejkolwiek z tych czynności (str. 3 uzasadnienia apelacji). Wywody obrońcy dotyczące wykładni przestępstwa stypizowanego w art. 263 § 1 k.k. są oczywiście trafne. Nie ulega też wątpliwości – wbrew twierdzeniom skarżącego - że oskarżony zachowując się w sposób opisany wyżej faktycznie swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję przypisanego mu czynu.

Czyn z pkt XCI (pkt XCIII aktu oskarżenia).

Ustalenia co do udziału oskarżonego S. D. w przedmiotowym zdarzeniu opierają się na zeznaniach M. S. (2), który szczegółowo opisał zdarzenie i konsekwentnie wskazywał, że jednym ze sprawców był oskarżony. To, że świadek J. R. (1) nie wymienił oskarżonego nie stanowi podstawy do podważenia relacji M. S. (2). J. R. (1) był bowiem w stanie wskazać tylko część z osób biorących udział w zdarzeniu, określając, że łącznie było 10-12 osób. Tym samym Sąd Okręgowy w oparciu o zeznania świadka M. S. (2) trafnie ustalił, że S. D. wziął udział w pobiciu M. C. (1) i z uwagi na upływ okresu przedawnienia postępowanie umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Czyn z pkt XCII (pkt XCIV aktu oskarżenia).

Na wstępie należy zauważyć, że zdaniem obrońców oskarżony winien być uniewinniony od popełnienia powyższego czynu. W uzasadnieniu apelacji obrońcy jednakże nie kwestionują, że oskarżony przyznał się do udziału w pobiciu zaprzeczając jedynie, aby podczas zdarzenia w stosunku do pokrzywdzonych wysuwano żądania dotyczące rozporządzenia mieniem. Tego rodzaju stanowisko oskarżonego nie dawało podstaw do formułowania wniosku o uniewinnienie oskarżonego.

Jednocześnie stwierdzić należy, że brak jest podstaw do podważania ustaleń Sądu I instancji, iż przedmiotowe zdarzenie mające miejsce w dniu 3 stycznia 2001 r. było przestępstwem usiłowania rozbójniczego, o którym mowa w art. 282 k.k. Mają rację skarżący, że J. G. (2), B. O. i K. T. początkowo nie mówili o tym, iż ze strony napastników padały żądania dotyczące przekazania im pieniędzy (protokoły złożenia ustnych zawiadomień o przestępstwie k. 9818, k. 9822, k. 9826 i protokoły przesłuchań z dnia 10 stycznia 2001 r. k. 9819, k. 9823, k. 9827-9828). W trakcie kolejnych przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym J. G. (2) zeznał, że podczas zdarzenia napastnicy żądali od nich po 10 tys. USD (zeznania z 18 marca 2005 r. k. 9961-9964 i z dnia 1 kwietnia 2005 r. k. 9882-9988). Tego rodzaju zeznania złożył też świadek B. O. (zeznania z dnia 18 marca 2005 r. k. 9948-9952 i z dnia 1 kwietnia 2005 r. k. 9989-9997) i potwierdził je na rozprawie. Okoliczność, że wyżej wymienieni początkowo nie mówili o kierowanych w stosunku do nich żądaniach finansowych jest w pełni zrozumiałe. Z ich zeznań, a także z zeznań M. O. (2) wyraźnie wynika, że obawiali się oni osób, które ich pobiły. Z tego też powodu na własne żądanie opuścili szpital. Gdy sytuacja nie uspokoiła się, a żądania finansowe były ponawiane zdecydowali się podczas kolejnych przesłuchań ujawnić cały przebieg zdarzenia. Charakterystycznym jest, że o żądaniach finansowych nie wspomniał w późniejszych zeznaniach K. T.. Zeznał on co prawda, że na początku zdarzenia stracił przytomność lecz nie chciał mówić o tym co wiedział od J. G. (2) i B. O. (zeznania z dnia 1 kwietnia 2005 r. k. 9997-9981).

J. G. (2) i B. O. nie mieli żadnych powodów do twierdzenia, że podczas zdarzenia w dniu 3 stycznia 2001 r. żądano od nich pieniędzy, gdyby fakt ten nie miał miejsca. Nadto ich zeznania w pełni korespondują z zeznaniami J. R. (1), który przedstawił genezę i przebieg zdarzenia. Tym samym Sąd Okręgowy zasadnie ustalił, że czyn przypisany oskarżonemu S. D., wyczerpywał dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.

Czyn z pkt XCIII (pkt XCV aktu oskarżenia).

Oskarżony S. D. nie kwestionował, że brał udział w wynoszeniu sprzętu nagłaśniającego z dyskoteki w G. (...), z tym, iż – jego zdaniem – nie miał on świadomości, że miała miejsce kradzież. Sąd Okręgowy nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, że jego udział w zdarzeniu był jedynie koleżeńską przysługą, uznając je za nielogiczne (str. 390 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Z powyższym stanowiskiem Sądu I instancji należy się w pełni zgodzić. Sąd ten ma również rację, że w przypadku gdyby zdarzenie przebiegało w sposób wskazany przez oskarżonego, to nie było potrzeby wysyłania przez niego tzw. grypsu do J. Ł..

W świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego nie do przyjęcia jest, aby oskarżony nie był zorientowany co do charakteru zdarzenia związanego z zabraniem sprzętu z dyskoteki, w sytuacji, gdy był on członkiem tej samej organizacji przestępczej co J. R. (1), a zeznania tego ostatniego nie pozostawiają jakichkolwiek wątpliwości, że

oskarżony wiedział, iż uczestniczy w kradzieży. Nadto M. W. (2), któremu sprzedano skradziony sprzęt zeznał, że gdy nie zapłacił ostatniej raty, to grożono mu, a jedną z tych osób był właśnie oskarżony S. D..

W. T. (1) nie był obecny przy wnoszeniu sprzętu z dyskoteki i tym samym zrozumiałym jest, że nie obciążył on oskarżonego S. D.. Zeznania B. S. (2), właścicielki dyskoteki nie mają zaś znaczenia do poczynienia ustaleń co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy ustalił, że wartość skradzionego sprzętu nie przekraczała 200.000 zł. Brak jest podstaw do kwestionowania tych ustaleń zwłaszcza, że skradziony sprzęt został nabyty w październiku 2000 r. przez firmę B. S. (1) za kwotę 250.914,58 zł.

Czyn z pkt XCIV (pkt XCVI aktu oskarżenia).

Ustalenia Sądu I instancji co do udziału oskarżonego S. D. w pobiciu pracowników Agencji Ochrony Mienia, zajmujących się ochroną dyskoteki w S. opierają się na zeznaniach J. R. (1). Świadek ten konsekwentnie wskazywał, że wśród osób, które udały się do S. był oskarżony. Pełny opis zdarzenia świadek J. R. (1) zawarł w zeznaniach znajdujących się na k. 1459 akt. Stwierdził wówczas, że najpierw do dyskoteki weszli ludzie Ł., a potem ci, którzy przyjechali ze świadkiem i zaczęła się jak to on określił „sieczkarnia”. Bili ludzie Ł., z tym, że „nasi (.) też brali udział w tym biciu ale nie tak aby się pastwić”. Podobnie J. R. (1) zeznał w dniu 17 czerwca 2004 r. a mianowicie przed wejściem do dyskoteki spotkali ludzie Ł., mieli oni siekiery i rurki. Rurki miały też osoby, które przyjechały ze świadkiem. Gdy świadek wszedł do wnętrza dyskoteki to trwała już walka a do „(...) bicia włączyli się również nasi” (k. 8030-8031). R. M. (5) potwierdził, że w pobiciu wzięli udział ludzie z P.. (k. 15059, k. 15072 - 15073).

Tego rodzaju materiał dowodowy dawał podstawę Sądowi Okręgowemu do stwierdzenia, że S. D. swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k., przy czym z uwagi na upływ okresu przedawnienia postępowanie karne w powyższym zakresie należało umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Art. 258 k.k. został znowelizowany i od dnia 1 maja 2004 r. penalizowane jest zachowanie polegające na udziale w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa, a nie jak uprzednio udziale w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw. Nadto podwyższono wysokość kar za czyny stypizowane tym przepisem i tak za występki z § 2 art. 258 k.k. zamiast kary od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności obowiązuje kara od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Dlatego też należało ustalić, że podstawą prawną skazania S. D. za czyn z pkt LXXXVII (pkt LXXXIX aktu oskarżenia) stanowi art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny ustalił, że w podstawie prawnej skazania i w podstawie prawnej wymiaru kary za czyny z pkt LXXXIX (pkt XCI aktu oskarżenia) i pkt XCII (pkt XCIV aktu oskarżenia) i pkt XCIII (pkt XCV aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., przy czym podstawę prawną skazania uzupełniono o art. 4 § 1 k.k.

Z opisu czynu z pkt LXXXIX (pkt XCI aktu oskarżenia) należało wyeliminować osobę K. K. (1), gdyż został on przez Sąd Okręgowy uniewinniony od popełnienia czynu z pkt VII (pkt IX aktu oskarżenia).

Sąd Apelacyjny uchylił wyrok skazujący oskarżonego J. Ł. za czyn z pkt CXVII (pkt CXL aktu oskarżenia) i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Tym samym osobę J. Ł. należało wyeliminować z opisu czynu przypisanego oskarżonemu S. D. w pkt XCIII (pkt XCV aktu oskarżenia).

Czyn przypisany S. D. w pkt XCIII (pkt XCV aktu oskarżenia) nie został zakwalifikowany przez Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 294 § 1 k.k. Należało zatem z opisu tego czynu wyeliminować sformułowanie: „znacznej wartości”.

W kwestii orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

Apelacje obrońców oskarżonego T. B..

Obrońcy oskarżonego T. B. zaskarżyli wyrok w zakresie czynu z pkt XCV (pkt XCVII aktu oskarżenia), za który oskarżony został skazany na podstawie art. 258 § 2 k.k. oraz czynu z pkt XCVII (pkt XCIX aktu oskarżenia) uznającego oskarżonego za winnego występku z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

W pkt XCV (pkt XCVII aktu oskarżenia) oskarżonemu zarzucono, że w okresie od marca 2001 r. do stycznia 2003 r. brał on udział w związku zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw. Uznając oskarżonego za winnego czynu z art. 258 § 2 k.k. Sąd I instancji ustalił, że czyn ten miał miejsce w okresie od 1997 r. do lata 2001 r. Sąd Okręgowy nie uzasadnił bliżej z jakich powodów dokonał zmiany czasookresu powyższego czynu. Należy rozumieć, że oparł się na zeznaniach świadka koronnego J. R. (1), zacytowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 122-123 uzasadnienia). W zeznaniach tych mówiąc o przestępczej działalności oskarżonego w latach 1997-2001 świadek stwierdził, że w tym okresie T. B. był również pozbawiony wolności. W trakcie pobytu w jednostce można być członkiem zorganizowanej grupy lub związku przestępczego. Wymaga to jednakże poczynienia w tym zakresie stosownych ustaleń, a ich brak skutkuje koniecznością uchylenia wyroku w odniesieniu do wyżej wymienionego czynu i przekazaniem sprawy w tej części Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pkt XCVII (pkt XCIX aktu oskarżenia) oskarżonemu postawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

W związku z zakwalifikowaniem tego czynu przez Sąd Okręgowy jako występku z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. apelację złożył również prokurator. We wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny podzielił zarzuty prokuratora co do wadliwości powyższego rozstrzygnięcia, co skutkowało uchyleniem wyroku w zakresie tego czynu i przekazaniem sprawy w tej części Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie na obecnym etapie postępowania brak było podstaw do zaakceptowania stanowiska obrońców, że dotychczas zgromadzony materiał dowodowy jest na tyle jednoznaczny, iż oskarżonego należałoby od popełnienia powyższego czynu uniewinnić bądź zakwalifikować go w oparciu o art. 157 § 2 k.k. O tym, że materiał dowodowy nie pozwala na zajęcie tego rodzaju stanowiska świadczy min. to, że zawarte w apelacji zarzuty nie korelują z jej końcowymi wnioskami.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. B. (1).

Obrońca oskarżonego K. B. (1) zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w zakresie następujących czynów przypisanych oskarżonemu:

- udziału w związku zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CV – pkt CXXVIII aktu oskarżenia),

- handlu bronią w postaci pistoletu maszynowego „G.”, którego oskarżony dopuścił się w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, tj. czynu z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CVII – pkt CXXX aktu oskarżenia).

Czyn z pkt CV (pkt CXXVIII aktu oskarżenia).

Uwadze Sądu Okręgowego nie umknęły wyjaśnienia K. B. (1) dotyczące wyżej wymienionego zarzutu i zostały one przytoczone w tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która dotyczy omówienia przypisanych szeregu oskarżonym czynów z art. 258 k.k. (str. 114 uzasadnienia).

Nie ulega wątpliwości, że Sąd Okręgowy wyjaśnień tych nie uznał za wiarygodne – choć nie wyraził tego *expressis verbis* – a ustalenia faktyczne oparł na zeznaniach świadka koronnego J. R. (1). Argument, że Sąd Okręgowy w odniesieniu do wielu czynów będących przedmiotem niniejszej sprawy uznał, iż zeznania J. R. (1) nie są wystarczające do wydania wyroku skazującego, stracił całkowicie na znaczeniu z uwagi na treść wyroku Sądu odwoławczego, który w

przeważającej części uwzględnił apelację prokuratora, kwestionując prezentowany przez Sąd I instancji sposób oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznań J. R. (1).

Ma rację skarżący, że związek cechuje się wyższym stopniem organizacji niż zorganizowana grupa przestępcza, a różnica między nimi wyraża się w tym, że związek jest organizacją trwałą i o większej skali. Kwestia ta była zauważona przez Sąd Okręgowy, który w tym względzie opierał się na cytowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1992 r. sygn. II KRN 433/91, OSNKW/1992/7-8/48 (str. 128 uzasadnienia). W świetle relacji J. S. (1) i M. S. (2) bezspornym jest, że organizacja do której należał oskarżony miała charakter związku przestępczego (str. 117-120 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W sytuacji, gdy oskarżony zajmował się zaopatrywaniem organizacji w broń i ładunki wybuchowe nie do akceptacji jest pogląd, że współpraca K. B. (1) ze S. F. (1) nie dawała podstaw do wyprowadzenia wniosku, że był on członkiem związku przestępczego. Bezspornym jest, że osoba zaopatrująca organizację w broń była z tą organizacją ściśle związana i musiała stosować się do zasad w niej obowiązujących. Nadto o tym, że oskarżony był członkiem tego rodzaju organizacji świadczy drugi z przypisanych mu czynów dotyczący handlu bronią. Z poczynionych w tym zakresie ustaleń wynika, że oskarżony uczestniczył w spotkaniach podczas których uzgadniano zakup broni, a następnie aktywnie uczestniczył w realizacji zakupu. Nie ulega wątpliwości, że gdyby nie był on członkiem organizacji, to nie byłby dopuszczony do rozmów i podejmowania decyzji o zakupie broni. Uczestnicząc w zakupach broni oskarżony miał zaś pełną świadomość, że organizacja do której należy jest związkiem o charakterze zbrojnym.

Z przyczyn wskazanych przy omawianiu apelacji obrońców oskarżonego S. D. Sąd Apelacyjny ustalił, że podstawę prawną skazania za czyn z pkt CV (pkt CXXVIII aktu oskarżenia) stanowi art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Z kwalifikacji prawnej tego czynu oraz z podstawy prawnej skazania i podstawy prawnej wymiaru kary należało też wyeliminować art. 65 k.k. Przypisanie sprawy przestępstwa z art. 258 k.k. nie daje bowiem podstaw do jednoczesnego kwalifikowania tego czynu w oparciu art. 65 k.k.

Czyn z pkt CVII (pkt CXXX aktu oskarżenia).

Ustalenia stanu faktycznego w odniesieniu do wyżej wymienionego czynu zostały poczynione w oparciu o zeznania J. R. (1) oraz wyjaśnienia S. F. (1) i S. D.. Z tych relacji wynika, że oskarżony K. B. (1) brał udział w spotkaniu, na którym zapadła decyzja o zakupie broni. J. R. (1) i S. F. (1) wskazali też, że K. B. (1) uczestniczył w realizacji zakupu broni, z tym, iż relacje S. F. (1) są w tym zakresie szersze, gdyż to on z K. B. (1) udali się do rusznikarza, który dysponował bronią. Nadto informacja o możliwości zakupu broni u rusznikarza pochodziła od K. B. (1).

Sąd Okręgowy dokonując oceny wyjaśnień oskarżonych S. D. i S. F. (1) uznał za niewiarygodne ich relacje z rozprawy, podczas której zakwestionowali oni swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego (str. 55 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Obrońca podniósł w apelacji, że Sąd Okręgowy dokonując tego rodzaju oceny powyższych wyjaśnień pominął, iż S. F. (1) podczas przesłuchania na rozprawie nie miał żadnego interesu, aby chronić K. B. (1), co powoduje, że jego relacja jest bezinteresowna i zgodna z prawdą. Obrońca nie zauważył jednakże, że to właśnie w postępowaniu przygotowawczym S. F. (1) był zainteresowany w rzetelnym przedstawieniu wydarzeń gdyż zamierzał ubiegać się o dobrowolne poddanie się karze.

Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny ustalił, że w podstawie prawnej skazania i w podstawie prawnej wymiaru kary za czyn z pkt CVII (pkt CXXX aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., a podstawę prawną skazania uzupełniono o art. 4 § 1 k.k.

W świetle powyższych rozważań brak jest podstaw do twierdzenia, że w odniesieniu do przypisanych oskarżonemu K. B. (1) czynów z pkt CVI (pkt CXXIX aktu oskarżenia) i z pkt CVII (pkt CXXX aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy naruszył określoną w art. 7 k.p.k. zasadę swobodnej oceny dowodów.

W kwestii orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

Apelacja obrońcy oskarżonego G. S. (1).

Oskarżonemu G. S. (1) Sąd Okręgowy przypisał popełnienie następujących przestępstw:

- udział w związku zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw, tj. czyn z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CIX – pkt CXXXII aktu oskarżenia),
- wymuszenie rozbójnicze na osobie K. G. (1), którego dopuścił się działając w związku mając na celu popełnienie przestępstw oraz w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CXI – pkt CXXXIV aktu oskarżenia),
- wymuszenie rozbójnicze na osobie M. K. (5), którego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnienie przestępstw oraz w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CXII – pkt CXXXV aktu oskarżenia).

Czyn z pkt CIX (pkt CXXXII aktu oskarżenia).

Świadek J. R. (1) działając w ramach tzw. „grupy p.” bezpośrednio nie współpracował z oskarżonym G. S. (1). Dlatego też zaprzeczył, aby widywał go na spotkaniach członków organizacji oraz dokonywał z nim rozliczeń finansowych związanych z przynależnością do przestępczej organizacji lub z tytułu popełnianych przestępstw. Nie oznacza to, że nie miał on wiedzy o osobie oskarżonego. J. R. (1) wskazał, że G. S. (1) był w grupie R. K., która przez pewien czas podlegała tzw. „B.” i wtedy R. K. rozliczał się z D. K. (1). Od D. K. (1) wiedział, że G. S. (1) należy do grupy R. K.. Później grupa ta stanowiła ochronę J. P. (1) i wykonywali jego polecenia zajmując się wymuszeniami rozbójniczymi i pobieraniem tzw. haraczy. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy zeznania J. R. (1) korespondują z zeznaniami M. S. (2), który potwierdził, że G. S. (1) należał do grupy „B.” oraz z zeznaniami M. S. (1), który rozpoznał oskarżonego i wskazał, że współpracował on z R. K., a grupa ta była podporządkowana „B.”.

Do przypisania przestępstwa z art. 258 k.k. nie jest konieczne wykazanie, że sprawca w ramach danej grupy lub związku przestępczego dopuścił się innych przestępstw. Dlatego też cytowane w apelacji zeznania M. S. (2), w których stwierdził on, że nie prowadził przestępczej działalności z oskarżonym i nie wskazał konkretnych przestępstw przez niego popełnionych, nie stanowią podstawy do uznania, że zeznania tego świadka nie mogą służyć do poczynienia ustaleń o udziale G. S. (1) w przypisanym mu związku przestępczym. To, że M. S. (2) na rozprawie w dniu 5 lipca 2006 r. jedynie kojarzył osobę oskarżonego nie oznacza, iż nie mógł on dysponować wiedzą o przynależności G. S. (1) do grupy tzw. „B.”.

Jak już wykazano wyżej, zeznania M. S. (1), że oskarżony G. S. (1) był związany z grupą R. K. nie przeczą lecz korelują z zeznaniami J. R. (1). Z kolei to, że świadkowie wymienieni w uzasadnieniu apelacji, a mianowicie J. S. (1), S. K. i J. G. (1) znali oskarżonego jedynie z kontaktów o charakterze towarzyskim również nie podważa ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji w zakresie powyższego czynu.

Przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 258 § 2 k.k. nie dawało podstawy do jednoczesnego zakwalifikowania tego czynu także w oparciu o art. 65 k.k. Dlatego też Sąd Apelacyjny z podstawy prawnej skazania i podstawy prawnej wymiaru kary wyeliminował powyższy przepis.

Czyn z pkt CXI (pkt CXXXIV aktu oskarżenia).

Z zeznań K. G. (1) wynika, że na miejscu zdarzenia był bity przez G. S. (1) i w trakcie bicia żądano od niego oddania kwoty 5.000 zł uzyskanej z tzw. „wykupki” samochodu. Zeznania K. G. (1) korelują z zeznaniami J. R. (1), który miał wiedzę o zdarzeniu, w tym także o udziale w nim G. S. (1) oraz z zeznaniami J. S. (1), który na miejscu zdarzenia zastał pobitego pokrzywdzonego oraz m.in. oskarżonego.

Przestępstwo z art. 282 k.k. polega m.in. na doprowadzeniu innej osoby do rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym przy zastosowaniu przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie,

przy czym sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nie ulega wątpliwości, że bicie pokrzywdzonego połączone z żądaniem przekazania pieniędzy, które wcześniej pokrzywdzony otrzymał od innej osoby, wypełnia dyspozycję wyżej wymienionego przepisu. Bezsprzeczne jest przy tym, że zachowanie sprawców miało na celu osiągnięcie korzyści majątkowej i dla bytu przestępstwa nie ma znaczenia, czy oskarżony bezpośrednio tego rodzaju korzyść osiągnął. Korzyścią majątkową jest bowiem korzyść dla siebie, jak i dla kogoś innego (art. 115 § 4 k.k.). Jednocześnie Sąd Okręgowy ustalił, że zachowanie sprawców nie wykroczyło poza stadium usiłowania, gdyż zdarzenie zakończyło się wskutek interwencji J. S. (1), który stanął w obronie pokrzywdzonego.

Czyn z pkt CXII (pkt CXXXV aktu oskarżenia).

O zdarzeniu, w którego trakcie pobito pokrzywdzonego M. K. (5) i zabrano mu samochód zeznawali nie tylko pokrzywdzony i świadek K. K. (3) (vide: zeznania z postępowania przygotowawczego) lecz także M. S. (2), J. R. (1), J. G. (1), R. Z., a nadto J. G. (3), której relacja koresponduje z zeznaniami J. G. (1) oraz M. S. (1) i S. K., co szczegółowo omówił Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Relacje pokrzywdzonego J. G. (1) i M. S. (2) przedstawiają genezę zdarzenia, a mianowicie M. K. (5) miał oszukać R. K. w rozliczeniu pieniędzy uzyskanych z jednego z napadów. O tym, że wśród sprawców przedmiotowego przestępstwa był G. S. (1) zeznali w postępowaniu przygotowawczym M. K. (5) oraz J. G. (1), który był jednym z napastników. Sąd Okręgowy dostrzegł, że pokrzywdzony i J. G. (1) na rozprawie wycofali się ze swoich wcześniejszych relacji. Należy jednakże podzielić stanowisko Sądu I instancji, że podstawę ustaleń faktycznych winny stanowić zeznania M. K. (5) i wyjaśnienia J. G. (1) z postępowania przygotowawczego, które tworzą jednolitą całość z relacjami osób, o których mowa wyżej. Skarżący w uzasadnieniu apelacji nie zawarł argumentacji podważającej zasadność tego stanowiska.

Sąd Okręgowy przedmiotowe zdarzenie zakwalifikował jako przestępstwo wymuszenia rozbójniczego, określone w art. 282 k.k. W tym zakresie nie została złożona apelacja na niekorzyść oskarżonego. Dlatego też ewentualne rozważenie, czy czyn, którego dopuścił się oskarżony nie wyczerpywał znamion przestępstwa rozboju, są bezprzedmiotowe z uwagi na określony w art. 434 § 1 k.p.k. zakaz reformationis in peius.

Jak już wykazano wyżej G. S. (1) zasadnie przypisano popełnienie czynu z art. 258 § 2 k.k. Jednocześnie przebieg przestępstw popełnionych na szkodę K. G. (1) i M. K. (5) w pełni uzasadniał przyjęcie, że oskarżony dopuścił się ich działając w ramach związku przestępczego.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy skazując oskarżonego G. S. (1) za przypisane mu czyny nie dopuścił się wskazanych w apelacji błędów w ustaleniach faktycznych oraz obraży przepisów postępowania.

Z przyczyn, o których mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny ustalił, że w podstawie prawnej skazania i w podstawie prawnej wymiaru kary za czyn z pkt CXI (pkt CXXXIV aktu skarżenia) i z pkt CXII (pkt CXXV aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. a podstawę prawną skazania uzupełniono o art. 4 § 1 k.k.

Nadto z przyczyn wskazanych przy omawianiu apelacji obrońców oskarżonego S. D. za podstawę prawną skazania przyjęto art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Jednocześnie z kwalifikacji prawnej skazania i z podstawy prawnej wymiaru kary za ten czyn wyeliminowano art. 65 k.k. albowiem przypisanie przestępstwa z art. 258 k.k. nie daje podstaw do kwalifikowania tego czynu w oparciu o art. 65 k.k.

W kwestii orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. Ł..

W ramach czynu z pkt CXVII (pkt CXL aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu J. Ł. kradzież sprzętu z dyskoteki w G. (...), którego dopuścił się on w związku mającym na celu popełnianie przestępstw.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazał na jakiej podstawie ustalił, że oskarżony dopuszczając się wyżej wymienionego czynu działał w związku mającym na celu popełnianie przestępstw. Podniesiony

zatem w tym zakresie zarzut w apelacji obrońcy oskarżonego jest w pełni zasadny i skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku w odniesieniu do powyższego czynu i przekazaniem sprawy w tej części Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zawarta w apelacji argumentacja kwestionująca ustalenia Sądu Okręgowego, że oskarżony miał świadomość udziału w przestępstwie kradzieży nie daje podstaw do wydania orzeczenia reformatoryjnego i uniewinnienia oskarżonego. Oczywiście przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy będzie obligowany do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności przedmiotowego czynu, w tym poczynienia ustaleń, czy oskarżony faktycznie wiedział, iż bierze udział w przestępstwie kradzieży.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (1).

Oskarżonemu M. K. (1) przypisano popełnienie czynu z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CXXVII – pkt CLXXI aktu oskarżenia). Ustalenia faktyczne w zakresie tego czynu zostały poczynione przez Sąd I instancji w oparciu o zeznania świadka koronnego J. R. (1). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera jednakże analizy tych zeznań w zakresie dotyczącym czynu przypisanego M. K. (1). J. R. (1) zeznał, że oskarżony M. K. (1) „Nie współpracował ściśle, aczkolwiek w zażyłych kontaktach z B., pracował dla D.. Działał w grupie, był podporządkowany D.”. (protokół z dnia 12 marca 2007 r. k. 37729). Podczas kolejnego przesłuchania zeznał, że oskarżony „(...) nie był ścisłym współpracownikiem jeśli chodzi o grupę B.. W jakiejś gałęzi P. był. Pracował dla D. ze swoimi ludźmi”. Nie potrafił jednakże określić w jakim okresie oskarżony był w grupie D., w tym, czy był członkiem tej grupy podczas ukrywania się we W., kiedy to rozprowadzał narkotyki dostarczane przez D. oraz w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej (vide: protokół przesłuchania z dnia 27 czerwca 2007 r. k. 38994-38996). Nie ustalono przy tym kiedy oskarżony był pozbawiony wolności. W trakcie pobytu w zakładzie karnym lub areszcie śledczym mógł on być nadal członkiem grupy lub związku przestępczego lecz należało w tym zakresie poczynić stosowne ustalenia.

Z tych wszystkich względów zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (1) nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. S. (1).

Sąd Okręgowy skazał oskarżonego D. S. (1) za następujące czyny popełnione w związku mającym na celu popełnianie przestępstw:

- wymuszenie rozbójnicze na osobie S. S. (2) prowadzącego autokomis „P.” w S. w grudniu 1997 r., tj. czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CXXX – pkt CLXXVIII aktu oskarżenia),

- udział przy użyciu noża w pobiciu A. T. (1) i R. U. w dniu 5 sierpnia 2000 r., tj. czyn z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CXXXII – pkt CLXXX aktu oskarżenia),

- wymuszenie rozbójnicze polegające na pobiciu M. L. (2) połączone z pozbawieniem go wolności oraz użycie groźby zamachu na życie R. M. (3), skutkujące doprowadzeniem M. M. (5) do rozporządzenia mieniem, tj. czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CXXXIV – pkt CLXXXII aktu oskarżenia).

Czyn z pkt CXXX (pkt CLXXVIII aktu oskarżenia).

Niezależnie od argumentacji zawartej w apelacji należy stwierdzić, że wyrok skazujący oskarżonego D. S. (1) za wymieniony czyn ostać się nie może z tych samych przyczyn, które legły u podstaw uchylenia rozstrzygnięcia zwartego w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu M. B. (1) czynu z pkt XLVIII (pkt XLV aktu oskarżenia). Dlatego też sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Czyn z pkt CXXXII (pkt CLXXX aktu oskarżenia).

W zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustaleniach stanu faktycznego Sąd Okręgowy stwierdził, że D. S. (1) i inni bili dwóch ochroniarzy, przy czym M. B. (1) i D. S. (1) posługiwali się nożami (str. 218-219 uzasadnienia). Należy w tym miejscu zauważyć, że „posługiwanie się” nożem nie wystarcza do przypisania kwalifikacji z art. 159 k.k. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 grudnia 2007 r. sygn. II AKa 429/07, KZS 2008/4/77, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2004 r. sygn. II KK 377/03, LEX nr 137739). Przepis art. 159 k.k. dotyczy sytuacji, gdy sprawca używa przedmiotu w nim wymienionego. „Używanie” jest to pojęcie węższe od „posługiwania się” takimi przedmiotami. Dla stwierdzenia „używania” nie wystarczy trzymanie w ręku takiego przedmiotu, demonstrowanie go, okazywanie itp. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 maja 2005 r. sygn. II AKa 67/05, KZS 2005/5/39). Używaniem jest faktyczne zastosowanie przedmiotów, np. zadanie nim ciosu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2014 r. sygn. II AKa 108/14, LEX nr 1474818). Do przypisania przestępstwa z art. 159 k.k. nie wystarcza też ustalenie, że tylko część uczestników pobicia używała niebezpiecznego narzędzia. Na podstawie art. 159 k.k. może zostać skazany tylko ten uczestnik pobicia, który danego przedmiotu niebezpiecznego faktycznie używał. Pozostali odpowiadają na podstawie art. 158 § 1 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 lipca 2012 r. sygn. akt II AKa 208/12, LEX nr 1213791). Tym samym podmiotem przestępstwa określonego w art. 159 k.k. może być tylko ten uczestnik bójki lub pobicia który używał niebezpiecznego przedmiotu (wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 stycznia 2014 r. sygn. II AKa 436/13, LEX nr 1430874 i w Katowicach z dnia 19 grudnia 2007 r. sygn. akt II AKa 429/07, KZS 2008/4/77).

Do kwestii używania przez oskarżonego D. S. (1) noża podczas przedmiotowego zdarzenia Sąd Okręgowy nie przyłożył należytej uwagi. Tymczasem świadek J. R. (1) zeznał:

- „(...) na pewno ktoś miał noże, ale nie wiem, czy były użyte” (protokół przesłuchania z dnia 14 października 2003 r. k. 7519),

- „B. i G. bili, dźgali nożami. „S.”, „S.”, „O.” używali metalowych rurek” (protokół przesłuchania z dnia 17 czerwca 2004 r. k. 8029-8030),

- wśród osób, które były pokrzywdzonych był D. S. (1) i „(...) ci co bili mieli metalowe rury i noże, tymi przedmiotami uderzali” (protokół przesłuchania z dnia 19 maja 2004 r. k. 14528).

Z kolei z relacji złożonych przez M. S. (2), J. G. (1) i M. S. (1) nie wynika, że podczas zdarzenia oskarżony D. S. (1) używał noża (k. 780, k. 8661, k. 23665-23666).

W tym stanie rzeczy wyrok w zakresie powyższego czynu podlega uchyleniu, a sprawa w tej części przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy podczas przesłuchania wyżej wymienionych osób wyjaśni okoliczności zdarzenia, w tym, ustali czy oskarżony D. S. (1) używał noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu, a następnie zgromadzony materiał dowodowy podda wnikliwej analizie i wyda trafne rozstrzygnięcie.

Czyn z pkt CXXXIV (pkt CLXXXII aktu oskarżenia).

W zakresie trzech czynów za które oskarżony D. S. (1) został skazany, obrońca postawił w apelacji zbiorcze zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i obraży art. 5 § 2 k.p.k. W zarzucie dotyczącym błędu w ustaleniach faktycznych obrońca podniósł, że Sąd I instancji bezkrytycznie oparł się na zeznaniach świadka koronnego J. R. (1) i wyjaśnieniach M. S. (1), z pominięciem zeznań S. S. (2) i okoliczności korzystnych dla oskarżonego. Z kolei zarzut obraży art. 5 § 2 k.p.k. ogranicza się praktycznie do zacytowania treści przepisu.

W uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł, że:

- materiał dowodowy sprawy stanowiący podstawę ustalenia przez Sąd stanu faktycznego opiera się w zasadzie na zeznaniach J. R. (1), M. S. (2) oraz współoskarżonego M. S. (1) i brak jest jakiegokolwiek dowodu rzeczowego wskazującego bezpośrednio na winę oskarżonego D. S. (1),

- Sąd przyjął winę oskarżonego D. S. (1) jedynie w oparciu o treść zeznań J. R. (1) i M. S. (1), na poparcie których przywołano fragmenty zeznań innych świadków, które de facto nic nie wnoszą do sprawy,

- Sąd przyjął za całkowicie wiarygodne zeznania M. S. (1), pomimo, że w ich treści można dostrzec istotne rozbieżności sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w szczególności należy mieć na uwadze, że M. S. (1) zeznawał licząc na złagodzenie orzeczonej wobec niego kary, co też poniekąd osiągnął (str. 4 uzasadnienia apelacji).

W konsekwencji – zdaniem obrońcy – Sąd Okręgowy dopuścił się uchybień mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż przyjął wersję zdarzeń niekorzystną dla oskarżonego, pomimo, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku postępowania dowodowego nie uprawniał do dokonania takich ustaleń (str. 4 uzasadnienia apelacji).

W odniesieniu do przypisanego oskarżonemu D. S. (1) czynu z pkt CXXXIV (pkt CLXXXII aktu oskarżenia) i udziału w nim oskarżonego podstawą ustaleń faktycznych były zeznania M. S. (2) i wyjaśnienia M. S. (1), które są zbieżne i wzajemnie się uzupełniają. Jednocześnie co do faktu zaistnienia przedmiotowego zdarzenia i jego przebiegu relacje M. S. (2) i M. S. (1) korespondują z zeznaniami R. M. (3) i M. L. (2).

Apelacja nie zawiera żadnych argumentów podważających zasadność przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów w zakresie powyższego czynu i brak jest podstaw do twierdzenia, że w odniesieniu do tego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych bądź naruszył określoną w art. 7 k.p.k. zasadę swobodnej oceny dowodów oraz zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. zasadę in dubio pro reo.

Z przyczyn, o których mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny ustalił, że w podstawie prawnej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary za czyny z pkt CXXXII (pkt CLXXX aktu oskarżenia) i z pkt CXXXIV (pkt CLXXXII aktu oskarżenia) powołano art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r., a podstawę prawną skazania uzupełniono o art. 4 § 1 k.k.

W kwestii kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia).

Apelacja obrońcy oskarżonego P. P. (1).

Sąd Okręgowy skazał oskarżonego P. P. (1) za dwa przestępstwa, których dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie:

- włamanie i dokonanie kradzieży samochodu „M. (...)” na szkodę T. W. tj. czyn z art. 279 § 1 w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CXXXVI – pkt CLXXXVII aktu oskarżenia),

- wymuszenie rozbójnicze polegające na pobiciu M. L. (2) połączone z pozbawieniem go wolności oraz użycie groźby zamachu na życie R. M. (3), skutkujące doprowadzeniem M. M. (5) do rozporządzenia mieniem, tj. czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. (czyn z pkt CXXXVIII – pkt CLXXXIX aktu oskarżenia).

Czyn z art. 279 § 1 k.k.

Wyrok w zakresie powyższego czynu nie może się ostać. Z zeznań świadka koronnego M. S. (2) dotyczących jego przestępczej działalności wynika, że z oskarżonym P. P. (1) zajmowali się oni tzw. „wykupkami” samochodów polegającymi na tym, iż właścicielowi proponowano zwrot skradzionych pojazdów w zamian za uiszczenie stosownej opłaty (protokół przesłuchania z dnia 6 lipca 2001 r. k. 681-683). Obowiązkiem Sądu I instancji było ustalenie, czy w tym celu został skradziony samochód należący do T. W., a jeśli tak, to rozważenie możliwości zakwalifikowania powyższego czynu na podstawie art. 286 § 2 k.k. W tej kwestii istotne znaczenie ma ustalenie celu z jakim działali

sprawcy dokonując zaboru samochodu, a nie mające miejsce później zdarzenie związane ze zwrotem samochodu pokrzywdzonemu wskutek interwencji J. S. (1).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy dokona stosownych ustaleń, a następnie przeprowadzi pełną ocenę wszystkich zgromadzonych dowodów, w tym zeznań świadków M. S. (2) i J. S. (1) w zakresie w jakim pomawiają oni oskarżonego P. P. (1).

Czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

Powyższego czynu oskarżony P. P. (1) dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D. S. (1). Podobnie jak w odniesieniu do D. S. (1) podstawą ustaleń faktycznych co do udziału P. P. (5) w tym czynie były zeznania M. S. (2) i wyjaśnienia M. S. (1), które korespondują ze sobą. Nadto relacje te, co do faktu zaistnienia przedmiotowego zdarzenia i jego przebiegu korelują z zeznaniami R. M. (3), M. M. (5) i M. L. (2).

Sąd Okręgowy zauważył że M. S. (1) na rozprawie zaprzeczył swoim relacjom z postępowania przygotowawczego. Mając jednakże na uwadze, że wyjaśnienia M. S. (1) z postępowania przygotowawczego są zgodne z zeznaniami M. S. (2), Sąd I instancji trafnie oparł na ich podstawie ustalenia faktyczne poczynione w zakresie powyższego czynu.

Okoliczność, że M. L. (2) poza M. S. (1) nie rozpoznał innych osób uczestniczących w zdarzeniu nie daje podstawy do dezawuowania zeznań M. S. (2) i wyjaśnień M. S. (1) obciążających oskarżonego P. P. (1).

W żadnej mierze Sąd Okręgowy w zakresie powyższego czynu nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, o których mowa w apelacji. Podobnie jak w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu D. S. (5), brak jest podstaw do kwestionowania przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej przedmiotowego przestępstwa, z tym, że z przyczyn o których mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia należało ustalić, że podstawę prawną skazania i podstawę prawną wymiaru kary stanowi art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. i podstawę prawną skazania uzupełnić o art. 4 § 1 k.k.

W kwestii orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (1) kary Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

Apelacje obrońców oskarżonego R. M. (1).

Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu R. M. (1) przestępstwo z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegające na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś. przywiózł do P., wbrew przepisom ustawy, znaczną ilość środków odurzających w postaci 7,5 kg marihuany (czyn z pkt CXLV – pkt CXCVI aktu oskarżenia).

Obrońca adw. M. T. (2) podniosła w apelacji, że brak było podstaw do ustalenia, że oskarżony wziął udział w przywozie 7,5 kg marihuany, gdyż jedynie przekazał na ten cel kwotę 70.000 zł i nie wiedział jaka ilość narkotyku została przywieziona zwłaszcza, że marihuana ta nigdy do niego nie trafiła bowiem upozorowano kradzież samochodu, w którym marihuana miała być ukryta. Dlatego też – zdaniem obrońcy – zachowanie oskarżonego winno być zakwalifikowane jedynie w oparciu o art. 55 ust. 1 cyt. wyżej ustawy. Tego rodzaju pogląd nie jest do zaakceptowania. Oskarżony R. M. (1) wyłożył 70.000 zł na zakup marihuany w ilości około 7 kg. Marihuana miała być przywieziona do P. przez J. Ś., który w tym celu zakupił samochód od ojca oskarżonego (okoliczności bezsporna w świetle wyjaśnień R. M. (1) i relacji J. Ś., str. 41-42 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Pieniądze przeznaczone przez oskarżonego na zakup marihuany i ilość marihuany, która miała zostać za nie nabyta, jednoznacznie wskazują, że zamiarem oskarżonego był udział w dokonaniu przemytu na obszar P. znacznej ilości wyżej wymienionego środka odurzającego. Rola oskarżonego w przestępstwie polegała na dostarczeniu pieniędzy i samochodu, w którym marihuana miała być przywieziona. Skoro doszło do realizacji przestępstwa i przywozu do P. marihuany – a takie ustalenia poczynił Sąd Okręgowy – to osoby biorące udział w przestępstwie, w tym oskarżony R. M. (1) odpowiadają za jego dokonanie. Na kształt kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego nie ma znaczenia fakt, że oszukano go informując, iż samochód ze znajdującą się w nim marihuaną został skradziony. Konsekwencją takiego postępowania pozostałych sprawców było

to, że oskarżony bezpośrednio nie uzyskał korzyści z powyższego przestępstwa. Nie stanowi to jednakże podstawy do zastosowania wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 2 k.k. Przepis ten daje możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach i przykładowo wymienia takie okoliczności jak:

- pojednanie pokrzywdzonego ze sprawcą, naprawienie szkody przez sprawcę bądź uzgodnienie z pokrzywdzonym sposobu naprawienia szkody,
- postawa sprawcy, zwłaszcza gdy czynił on starania o naprawienie szkody lub jej zapobieżenie,
- poniesienie przez sprawcę przestępstwa nieumyślnego lub przez osobę dla niego najbliższą poważnego uszczerbku w związku z popełnionym przestępstwem.

Oskarżony nie spełnia żadnego z przypadków wymienionych w powyższym katalogu. Katalog ten nie jest – jak zauważono wyżej – zamknięty. Generalnie zwrot „w szczególnie uzasadnionych wypadkach” rozumie się w ten sposób, że w świetle okoliczności podmiotowych i przedmiotowych danego przestępstwa kara wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia byłaby niewspółmiernie surowa dla oskarżonego (OSNKW 1975/12/58).

To, że oskarżony osobiście nie uzyskał korzyści z przestępstwa nie był zależny od niego, a wynikał z zachowania pozostałych sprawców, którzy go oszukali. Celem działania oskarżonego było osiągnięcie zysku i to z przestępstwa o bardzo wysokiej społecznej szkodliwości, godzącego w istotne dobro chronione prawem. Nie dawało to podstaw do zastosowania wobec oskarżonego R. M. (1) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Jednocześnie Sąd odwoławczy miałby możliwość ingerencji w wysokość orzeczonej kary, właśnie w przypadku stwierdzenia, że jest ona rażąco niewspółmiernie surowa. Orzeczona w stosunku do R. M. (1) kara w najniższym ustawowym wymiarze nie może zaś być uznana za surową w takim stopniu, że byłaby ona rażąco niewspółmierna, co wyklucza możliwość zastosowania w instancji odwoławczej nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Apelacja obrońcy oskarżonego B. S. (1).

Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku oskarżonemu B. S. (1) przypisał popełnienie następujących przestępstw:

- podżeganie ustalonych osób w okresie od jesieni 1999 r. do 2002 r., w ramach czynu ciągłego, do zmuszenia G. C. (1) prowadzącego działalność gospodarczą w postaci usług holowniczych do zaprzestania tej działalności, tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (czyn z pkt CXLVII – pkt CXCVIII aktu oskarżenia),
- podżeganie D. K. (1) i innych osób wiosną 2000 r. do pobicia M. C. (1) i zniszczenia jego samochodu w celu doprowadzenia go do ograniczenia działalności gospodarczej i świadczenia usług na warunkach przez niego wskazanych tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. (czyn z pkt CXLIX – pkt CC aktu oskarżenia),
- posiadanie bez wymaganego zezwolenia w okresie od 2000 r. do końca 2001 r. broni palnej w postaci pistoletu (...), tj. czyn z art. 263 § 2 k.k. (czyn z pkt CL I – pkt CCII aktu oskarżenia).

Czyn z pkt CXLVII (pkt CXCVIII aktu oskarżenia).

Sąd Okręgowy przypisał oskarżanemu działanie w ramach czynu ciągłego mającego miejsce w okresie od jesieni 1999 r. do 2002 r. Ustalenia stanu faktycznego Sąd I instancji zawarł na str. 455-459 uzasadnienia, przy czym są one powiązane z zamieszczonymi na str. 61-76 uzasadnieniami ustaleniemi dotyczącymi postawionych oskarżonym S. F. (1), M. B. (4) i D. K. (1) zarzutów związanych z ich przestępnymi zachowaniami wobec G. C. (1).

W ustaleniach tych Sąd Okręgowy wskazał, że B. S. (1) od jesieni 1999 r. do 2002 r. podlegał M. S. (2) i D. K. (1) do zmuszenia G. C. (1) do zaprzestania działalności gospodarczej (str. 457 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nadto Sąd Okręgowy:

- opisał zdarzenie z dnia 31 stycznia 2000 r., kiedy to po rozmowie oskarżonego z D. K. (1) do miejscowości S. przyjechali J. R. (1) i S. F. (1), którzy pobili pokrzywdzonego G. C. (1), a J. R. (1) przeciął opony w jego samochodzie (str. 62 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- wskazał, że w 2000 r. M. S. (4) na polecenie B. S. (1) i D. K. (1) podjął próbę spalenia samochodu holowniczego G. C. (1) (str. 62-63 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W dalszej części uzasadnienia Sąd I instancji powołał się na zeznania świadków J. R. (1) i M. S. (2) będące podstawą poczynionych ustaleń faktycznych. W cytowanych przez Sąd Okręgowy zeznaniach J. R. (1) opisał zdarzenie dotyczące pobicia G. C. (1) i rolę jaką w tym zdarzeniu odegrał B. S. (1), który miał telefonować do D. K. (1) z prośbą o interwencję, a także ogólnie opisał działania podjęte w celu spalenia samochodu holowniczego należącego do pokrzywdzonego, przy czym nie wskazał, że inicjatorem miał być oskarżony (str. 64-65 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Okręgowy zacytował też zeznania M. S. (2) dotyczące prób podpalenia samochodu holowniczego G. C. (1) na polecenie D. K. (1). Świadek M. S. (2) w zeznaniach tych nie mówił o roli B. S. (1) w relacjonowanych zdarzeniach (str. 65-66 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Odnosząc się do zachowania oskarżonego B. S. (1), o którym mowa w przypisanym mu czynie, Sąd Okręgowy stwierdził, że nawiązał on kontakt z „grupą p.” i domagał się – jak to określili Sąd I instancji – aby „(...) udzielono mu ochrony polegającej na zastraszeniu G. C.” oraz zadzwonił po „chłopaków z P.” by odebrać G. C. (1) pozyskane przez niego zlecenie wykonania usługi holowniczej w S. (str. 457 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Kontynuując te ustalenia Sąd Okręgowy stwierdził że nadto co najmniej dwukrotnie podejmowano próbę podpalenia samochodu holowniczego G. C. (1) by uniemożliwić mu dalsze wykonywanie usług holowniczych (str. 457 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Czyniąc tego rodzaju wywód Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony działał w ramach czynu ciągłego.

W związku z tym, że podżegania innych osób do popełnienia przestępstwa oskarżony dopuścił się w ramach czynu ciągłego niezbędnym było wykazanie, iż więcej niż jeden raz podejmował on działania w postaci nakłaniania tych osób do przestępnego zachowania. Jak już wskazano wyżej z ustaleń Sądu I instancji zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wynika, że działania związane z podpaleniem samochodu holowniczego G. C. (1) były podjęte z inicjatywy oskarżonego. O tym, że Sąd I instancji miał wątpliwości w tym zakresie świadczy zresztą opis czynu przypisanego oskarżonemu, w którym poza ogólnym stwierdzeniem, że B. S. (1) podżegał inne osoby do zmuszenia pokrzywdzonego do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej nie podano do jakich konkretnych działań ich nakłaniał.

W tym stanie rzeczy wyrok w powyższej części nie mógł się ostać, a sprawa podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy po odebraniu wyjaśnień od oskarżonego szczegółowo przesłucha świadków J. R. (1) i M. S. (2) oraz dokona wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w zakresie powyższego czynu, przy uwzględnieniu uwag zawartych w niniejszym uzasadnieniu.

Czyn z pkt CXLIX (pkt CC aktu oskarżenia).

Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu zachowanie polegające na podżeganiu do pobicia pokrzywdzonego i zniszczenia mu samochodu w celu doprowadzenia go do ograniczenia działalności gospodarczej i świadczenia usług na warunkach przez niego wskazanych i czyn ten zakwalifikował jako formę zjawiskową przestępstwa z art. 282 k.k. Tymczasem znamiona przestępstwa z art. 282 k.k. wyczerpuje zachowanie polegające na zmuszeniu pokrzywdzonego – w sposób opisany w dyspozycji wyżej wymienionego przepisu – do zaprzestania działalności gospodarczej.

W tym stanie rzeczy wyrok w powyższym zakresie podlega uchyleniu, a sprawa w tej części przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji rozważy, czy osoby, które w dniu 16 kwietnia 2000 r. pobili pokrzywdzonego i uszkodziły mu samochód pojawiły się na miejscu zdarzenia

z inicjatywy oskarżonego oraz, czy poinformowanie D. K. (1), że pokrzywdzony wykonuje usługi holownicze na terenie, na którym nie powinien świadczyć tego rodzaju usług, wyczerpuje znamiona podżegania do przestępnych zachowań w postaci pobicia i uszkodzenia samochodu. Oczywiście z uwagi na określony w art. 443 k.p.k. zakaz reformationis in peius Sąd Okręgowy nie ma już możliwości dokonania takiej zmiany opisu zarzucanego oskarżonemu czynu, aby wyczerpywał on znamiona art. 282 k.k.

Czyn z pkt CLI (pkt CCII aktu oskarżenia).

Świadek C. H. podczas przesłuchania na rozprawie nie potwierdził swoich zeznań z postępowania przygotowawczego, że oskarżony użył broni palnej przestrzeliwując oponę w samochodzie jego ojca. Sąd Okręgowy jednakże trafnie oparł się na zeznaniach C. H. z postępowania przygotowawczego, które korespondują z zeznaniami świadka K. W.. Świadek ten co prawda bezpośrednio nie widział zdarzenia i od pracowników stacji benzynowej dowiedział się, że oskarżony posiadał broń, z której oddał strzał lecz bezspornym jest, iż osobą tą był oskarżony gdyż świadek go rozpoznał, co potwierdził na rozprawie.

Z uwagi na to, że ojciec C. H. zabrał z miejsca zdarzenia łuskę, a łuska ta została poddana badaniu bezspornym jest również, iż oskarżony oddał strzał z broni palnej.

To, że nie udało się ustalić, co stało się z kasetą zawierającą zapis z tzw. monitoringu, nie stanowiło przeszkody do dokonania stosownych ustaleń w oparciu o osobowe źródła dowodowe.

W tej sytuacji brak jest podstaw do skutecznego kwestionowania ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy w zakresie wyżej wymienionego czynu.

W kwestii kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części uzasadnienia.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. M. (2).

Oskarżonemu M. M. (2) przypisano usiłowanie popełnienia czynu w postaci wymuszenia rozbójniczego na osobach B. O., J. G. (2) i K. T., przy czym oskarżony miał działać w związku mającym na celu popełnianie przestępstw (czyn z pkt CLXIV – pkt CCXV aktu oskarżenia). Obrońca podniósł w apelacji, że Sąd I instancji nie przeprowadził analizy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, w tym w części dotyczącej działania oskarżonego w warunkach określonych w art. 65 k.k. Sąd Okręgowy w tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która dotyczyła wyżej wymienionego czynu faktycznie nie wyjaśnił na jakiej podstawie ustalił, że oskarżony popełniając przypisany mu czyn działał w związku mającym na celu popełnianie przestępstw (str. 96-109 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Z zeznań świadka J. R. (1) wynika, że oskarżony na polecenie S. D. ustalił miejsce, w którym można spotkać B. O. i J. G. (2) oraz brał udział w podjętych wobec nich działaniach o charakterze przestępczym. Nie wiadomo jednakże na jakiej podstawie Sąd I instancji ustalił, że oskarżony działał w związku mającym na celu popełnianie przestępstw. Powoduje to, że wyrok w zakresie powyższego czynu nie mógł się ostać, a sprawa w tej części podlega przekazaniu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy bezprzedmiotowe jest odnoszenie się do pozostałej argumentacji zawartej w apelacji obrońcy, zwłaszcza, że nie podważa ona ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji w stopniu nakazującym dokonanie zmiany wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z pkt CLXIV (pkt CC aktu oskarżenia).

Apelacja obrońcy oskarżonego W. G..

Sąd Okręgowy uznał W. G. za winnego tego, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podżegał J. S. (1) do podjęcia działań mających na celu zmuszenie J. K. (4) do zaniechania prowadzenia działalności gospodarczej, tj. czynu z art. 18 § 2 w zw. z art. 282 k.k. (czyn z pkt CLXIX – pkt CCXXIII aktu oskarżenia).

Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony B. G. (1) zwrócił się do J. S. (1) o podjęcie działań mających zmusić J. K. (4) do zaprzestania prowadzenia sklepu znajdującego się w pobliżu jego placówki handlowej. W celu realizacji tego zlecenia

M. B. (1) i J. R. (1) kontaktowali się z B. G. (1) będącym synem oskarżonego (str. 233-235 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dowodem na to, że zlecenie podjęcia działań mających na celu zmuszenie pokrzywdzonej do zamknięcia sklepu pochodziło od oskarżonego są zeznania J. S. (1). Świadek ten nie miał podstaw do bezpodstawnego obciążania oskarżonego. Zeznania J. S. (1) tworzą spójną i logiczną całość z zeznaniami J. R. (1), który wspólnie z M. B. (1) przystąpił do realizacji zlecenia i w tym celu spotkał się z B. G. (1). Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniósł też, że B. G. (1) przedstawiał różne wersje zdarzeń. Ostatecznie przyznał się do podżegania do podpalenia i zaprzeczył, aby jego ojciec o tym wiedział. Uznając za wiarygodne zeznania J. S. (1) Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do poczynienia ustaleń faktycznych w oparciu o zmienne relacje B. G. (1).

Sąd Okręgowy ustalił, że przestępne zachowanie oskarżonego polegało na naklonieniu J. S. (1) do podjęcia działań mających na celu zmuszenie J. K. (3) do zaprzestania prowadzenia sklepu, a więc działalności konkurencyjnej dla oskarżonego (str. 242 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie ulega przy tym wątpliwości, że miały być to działania niezgodne z obowiązującym porządkiem prawnym. W związku z tym, że oskarżony nie zlecił podjęcia konkretnych działań, nie zostały one wymienione w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. Dlatego też nie było podstaw do zakwalifikowania tego czynu jako podżegania do przestępstwa z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. lub podżegania do przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. Sąd Okręgowy właściwie zakwalifikował zachowanie sprawcy jako podżeganie do przestępstwa wymuszenia rozbójniczego, które min. przewiduje doprowadzenie innej osoby do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej w wyniku zastosowania przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie.

Dla znamienia skutku w postaci zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej istotne znaczenie ma interpretacja terminu „zaprzestanie”. Niewątpliwie całkowita rezygnacja z działalności stanowi o jej zaprzestaniu. Zaprzestaniem działalności jest jednakże także jej zaniechanie na określonym obszarze (vide: J. W. Giezek Komentarz do Kodeksu karnego, teza 19 do art. 282). Tym samym nie było potrzeby wykazywania, że zachowanie oskarżonego miało na celu naklonienie podżeganego do podjęcia działań zmuszających pokrzywdzoną do definitywnego wycofania się z działalności handlowej. Bezspornym jest natomiast, że działania podjęte wobec pokrzywdzonej miały zmusić ją do zaniechania prowadzenia działalności handlowej w dotychczasowym miejscu, a więc w pobliżu sklepu należącego do oskarżonego.

Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena materiału dowodowego nie narusza norm określonych w art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k., a złożona apelacja nie zawiera argumentów mogących podważyć zasadność poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych.

IV.

Kary.

Prokurator w zarzutach zawartych w pkt 49-54 apelacji podniósł, że oskarżonym M. B. (1), D. K. (1), P. B. (1), G. S. (1), R. K. i D. S. (1) wymierzono rażąco niewspółmierne kary łączne pozbawienia wolności.

W stosunku do wyżej wymienionych oskarżonych orzeczono następujące kary łączne:

- M. B. (1) – 8 lat pozbawienia wolności (24 kary jednostkowe, suma kar 39 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności),
- D. K. (1) – 5 lat pozbawienia wolności (11 kar jednostkowych, suma kar 18 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności),
- P. B. (1) – 5 lat pozbawienia wolności (8 kar jednostkowych, suma kar 13 lat pozbawienia wolności),
- G. S. (1) – 3 lata pozbawienia wolności (3 kary jednostkowe, suma kar 6 lat pozbawienia wolności),
- R. K. – 2 lata pozbawienia wolności (3 kary jednostkowe, suma kar 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności),
- D. S. (1) – 2 lata pozbawienia wolności (3 kary jednostkowe, suma kar 5 lat pozbawienia wolności).

Zdaniem prokuratora należało orzec kary łączne w wysokości:

- 15 lat pozbawienia wolności wobec M. B. (1),
- 10 lat pozbawienia wolności wobec D. K. (1),
- 8 lat pozbawienia wolności wobec P. B. (1),
- 5 lat pozbawienia wolności wobec G. S. (1),
- 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wobec R. K.,
- 4 lat pozbawienia wolności wobec G. S. (2).

Kary łączne pozbawienia wolności orzeczone w stosunku do oskarżonych M. B. (1), D. K. (1), P. B. (1) i G. S. (2) nie mogły się ostać, gdyż część orzeczeń skazujących uległa uchyleniu, a sprawę w tym zakresie przekazano Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Dotyczy to następujących skazań:

- oskarżony M. B. (1) – czyny z pkt XXXV (pkt XXXVII aktu oskarżenia), z pkt XXXVII (pkt XXXIX aktu oskarżenia), z pkt XXXVIII (pkt XL aktu oskarżenia), z pkt XLIII (pkt XLV aktu oskarżenia),
- oskarżony D. K. (1) – czyny z pkt LXVI (pkt LXVIII aktu oskarżenia) i z pkt LXVIII (pkt LXX aktu oskarżenia),
- oskarżony P. B. (1) – czyny z pkt LXXXIII (pkt LXXXV aktu oskarżenia), z pkt LXXXVI (pkt LXXXVIII aktu oskarżenia),
- oskarżony D. S. (1) – czyny z pkt CXXX (pkt CLXXVIII aktu oskarżenia), z pkt CXXXII (pkt CLXXX aktu oskarżenia).

Jednocześnie w stosunku do oskarżonego S. F. (1) na podstawie art. 435 k.p.k. uchylono wyrok w zakresie czynu z pkt XIV (pkt XVI aktu oskarżenia) i sprawę w tej części przekazano Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Tym samym Sąd odwoławczy w stosunku do oskarżonych M. B. (1), D. K. (4), P. B. (1) i S. F. (3) był obligowany do ukształtowania na nowo kar łącznych pozbawienia wolności. W stosunku do oskarżonego D. S. (1) nie było potrzeby wydania orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności, gdyż ostatecznie przypisano mu popełnienie tylko jednego czynu.

Orzekając wobec M. B. (1), D. K. (1) i P. B. (1) kary łączne pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że:

- na wymiar tej kary nie ma już wpływu stopień zawinienia, ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw,
- popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji, z tym, że wymiar kary łącznej na zasadzie kumulacji powinien też należeć do wyjątków, gdyż stanowi ona dolegliwość, która z reguły przekracza potrzeby resocjalizacyjne (Komentarz do kodeksu karnego. Część ogólna Kazimierza Buchały i Andrzeja Zolla, Zakamycze 1998, tezy 7 i 8 do art. 86, str. 562-563 tom I).

Zważywszy na powyższe oraz okresy przestępczej działalności oskarżonych, ilość przypisanych im czynów jednostkowych i wysokość orzeczonych za nie kar, a także to, czy czyny te godziły w zbliżone rodzajowo dobra chronionej prawem oraz że od ich popełnienia oskarżeni nie dopuścili się oni kolejnych przestępstw, Sąd Apelacyjny wymierzył kary łączne w następującej wysokości:

- oskarżonemu M. B. (1) 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonemu D. K. (1) 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonemu P. B. (1) 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na to, że uchylono wobec oskarżonego S. D. wyrok skazujący w zakresie czynu przypisanego mu w ramach zarzutu z pkt LXXXVIII (pkt XC aktu oskarżenia), a wobec B. S. (1) skazania za czyny z pkt CXLVII (pkt CXCVIII aktu oskarżenia) i z pkt CXLIX (pkt CC aktu oskarżenia) i sprawę w tej części przekazano Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zachodziła konieczność ukształtowania w stosunku do wyżej wymienionych na nowo kar łącznych pozbawienia wolności.

Uwzględniając okoliczności, o których mowa wyżej Sąd Apelacyjny orzekł kary łączne wobec:

- oskarżonego S. D. – 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonego B. S. (1) - 1 roku pozbawienia wolności.

W odniesieniu do oskarżonego R. M. (1) Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w kwestii orzeczonej kary przy omawianiu apelacji złożonych przez obrońców. W zakresie czynów jednostkowych przypisanych pozostałym oskarżonym, w tym także tych czynów, co do których Sąd Apelacyjny dokonał zmian wskazanych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia brak było podstaw do ingerowania w wysokości orzeczonych za nie kar. Tego rodzaju ingerencja mogłaby mieć miejsce w przypadku stwierdzenia rażącej niewspółmierności danej kary.

Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym rozumieniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1998, tez 22 do art. 438, str. 462-463, tom IV). W żadnej mierze kary jednostkowe dotyczące czynów objętych zarzutami zawartymi w środkach odwoławczych złożonych przez obrońców oskarżonych nie są tak surowe, aby mogły być uznane – w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. – za rażąco niewspółmierne. Dotyczy to

również kar orzeczonych wobec oskarżonych S. D. za czyny, z których Sąd Apelacyjny wyeliminował działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 §1 k.k. oraz M. B. (1) za czyny, z których Sąd Apelacyjny wyeliminował działanie w warunkach określonych w art. 65 k.k.

Jak już wskazano wyżej oskarżonym R. K. i G. S. (1) wymierzono odpowiednio kary łączne w rozmiarze 2 lat i 3 lat pozbawienia wolności. Oskarżonemu K. B. (1) wymierzono z kolei karę łączną w wysokości 2 lat pozbawienia wolności, obejmującą skazania za dwa czyny jednostkowe na kary w rozmiarze po 1 roku i 6 miesiącach pozbawienia wolności. Odwołując się do okoliczności, którymi Sąd Apelacyjny kierował się przy wymiarze kar łącznych oskarżonym M. B. (1), D. K. (1) i P. B. (1) oraz zasad obowiązujących Sąd II instancji przy ocenie wysokości orzeczonych kar (art. 438 pkt 4 k.p.k.) brak było podstaw do zmiany kar łącznych pozbawienia wolności w stosunku do R. K., G. S. (1) i K. B. (1), w tym ich podwyższenia w odniesieniu do oskarżonych R. K. i G. S. (1) w związku ze złożoną w tym zakresie apelacją prokuratora.

V.

Koszty sądowe.

W zakresie w jakim nastąpiło skazanie zasądza się od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe (art. 627 k.p.k.), przy czym opłatę wymierza się od kary łącznej pozbawienia wolności (art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o

opłatach w sprawach karnych), a w przypadku zmiany wymiaru kary przez Sąd odwoławczy pobiera się jedną opłatę za obie instancje (art. 10 art. 1 teże ustawy). Zważywszy na powyższe, a także aktualną sytuację majątkową oskarżonych oraz to, że przypisano im jedynie część zarzuconych czynów, a przedmiotem postępowania odwoławczego były w dużej mierze podniesione w apelacji prokuratora zarzuty dotyczące uniewinnienia oskarżonych bądź przypisania im czynów skutkujących umorzeniem postępowania z powodu przedawnienia Sąd Apelacyjny:

- zwolnił oskarżonych J. P. (1), K. K. (1), R. M. (1), D. S. (1), B. S. (1), P. P. (1) i W. G. od kosztów sądowych w sprawie w częściach na nich przypadających, obciążając poniesionymi w tym zakresie wydatkami Skarb Państwa;
- zasądził od oskarżonego M. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/3 kosztów sądowych w sprawie w zakresie dotyczącym skazania za prawomocnie przypisane mu czyny, w tym 600 zł tytułem opłaty za obie instancje;
- zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych D. K. (1) i P. B. (1) po 400 zł tytułem opłaty za obie instancje, obciążając pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze Skarb Państwa oraz ustalił, że każdy z nich został obciążony 1/3 wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji w zakresie dotyczącym skazania za prawomocnie przypisane im czyny;
- wydatkami za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej oskarżonego R. K. obciążył Skarb Państwa;
- zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego G. S. (1) kwotę 400 zł, a od oskarżonego K. B. (1) kwotę 300 zł tytułem opłaty za II instancję i każdego z nich obciążył 1/2 wydatków należnych za postępowanie odwoławcze oraz ustalił, że każdy z nich został obciążony 1/2 wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji w zakresie dotyczącym skazania za prawomocnie przypisane im czyny;
- zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego S. D. kwotę 400 zł tytułem opłaty za obie instancje i obciążył go 2/3 wydatków należnych za postępowanie odwoławcze oraz ustalił, że w tej samej wysokości został on obciążony wydatkami za postępowanie przed Sądem I instancji w zakresie dotyczącym skazania za prawomocnie przypisane mu czyny.

Sąd Apelacyjny w stosunku do:

- oskarżonego M. B. (1) uchylił zaskarżony wyrok w zakresie czynu z pkt XXXII (pkt XXXIV aktu oskarżenia) i postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył oraz uniewinnił go od popełnienia czynu z pkt XLIX (pkt LI aktu oskarżenia),
- oskarżonego D. K. (1) uchylił wyrok w zakresie czynu z pkt LV (pkt LVII aktu oskarżenia) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie umorzył oraz uchylił wyrok w zakresie czynu przypisanego w ramach zarzutu z pkt LXIII (pkt LXV aktu oskarżenia) i ustalając, że wyczerpuje on znamiona art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 k.p.k. postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,
- oskarżonego P. B. (1) uchylił wyrok w zakresie czynu z pkt LXXVI (pkt LXXVIII aktu oskarżenia) i ustalając, że wyczerpuje on znamiona art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył.

W zakresie tych rozstrzygnięć wydatkami w sprawie obciążono Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 k.p.k.).

Nadto Sąd Apelacyjny w stosunku do:

- oskarżonego M. F. (3) utrzymał w mocy wyrok uniewinniający w zakresie czynu z pkt CLXVII (pkt CCXVIII aktu oskarżenia),
- oskarżonego A. C. (1) utrzymał w mocy wyrok uniewinniający w zakresie czynu z pkt CLV (pkt I aktu oskarżenia w sprawie o syn. akt

VIII K 80/06),

- oskarżonej M. K. (2) utrzymał w mocy wyrok uniewinniający.

Z uwagi na to, że w odniesieniu do powyższych czynów nie uwzględniono apelacji prokuratora Sąd Apelacyjny w tej części wydatkami za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa (art. 636 § 1 k.p.k.).

VI.

Wynagrodzenie dla obrońców z urzędu za obronę oskarżonych na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym.

Rozprawa odwoławcza była prowadzona przed Sądem Apelacyjnym w dniach 16, 17 i 18 marca 2015 r. Mając na uwadze udział obrońców z urzędu w poszczególnych terminach rozprawy odwoławczej Sąd Apelacyjny w oparciu o § 2, § 14 ust. 1 pkt 5, § 16, § 17, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2001 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądził wynagrodzenia w następujących kwotach:

1) po 738 zł, w tym 23% VAT, na rzecz:

- obrońców oskarżonego G. Ł. - adw. M. T. (1) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. W. K. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego D. W. - adw. M. B. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego M. F. (1) - adw. B. B. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. K. M. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego W. G. - adw. J. I. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego P. B. (2) - adw. K. M. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. K. K. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego M. D. (2) - adw. K. M. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. K. K. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

2) po 881 zł, w tym 23% VAT, na rzecz:

- obrońcy oskarżonego B. S. (1) - adw. T. D. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego W. G. - adw. B. K. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,

3) po 1024 zł, w tym 23% VAT, na rzecz:

- obrońców oskarżonego J. P. (1) - adw. G. O. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. M. T. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego Z. R. (1) - adw. A. M. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. M. M. (3) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego K. K. (1) - adw. K. O. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. P. R. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego S. F. (1) - adw. W. I. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. Z. R. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego M. B. (1) - adw. A. L. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. G. R. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońcy oskarżonego D. K. (1) - adw. E. L. Kancelaria Adwokacka w W.,

- obrońców oskarżonego S. D. - adw. K. P. (1) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. E. R. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego T. B. - adw. K. P. (1) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. S. Z. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońcy oskarżonego R. W. (1) - adw. R. B. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego K. B. (1) - adw. Z. Ł. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. Z. T. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego G. S. (1) - adw. H. O. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. M. G. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego D. P. (1) - adw. D. K. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. R. L. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego J. Ł. - adw. E. J. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. A. J. (1) Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego R. K. - adw. A. H. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. Z. Ł. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego M. K. (1) - adw. A. H. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. Z. Ł. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego D. S. (1) - adw. S. Z. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. A. N. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońcy oskarżonego P. P. (1) - adw. S. L. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego R. M. (1) - adw. G. O. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. M. T. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego A. C. (1) - adw. R. L. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. E. A. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońcy oskarżonego J. K. (1) - adw. M. K. (3) Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońcy oskarżonego A. Z. (1) - adw. E. L. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonego S. B. (1) - adw. P. I. Kancelaria Adwokacka w W. i adw. P. R. (2) Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońców oskarżonej M. K. (2) - adw. K. B. (2) Kancelaria Adwokacka w W. i adw. B. J. Kancelaria Adwokacka w W.,
- obrońcy oskarżonego A. Z. (2) vel. B. - adw. S. L..

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.